

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 91

Divendres, 24 de juliol de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 61

S U M A R I

Declaració

del Parlament de Catalunya de condol per la mort de quatre bombers
en l'incendi forestal al massís del Port (tram. 401-00042/08) p. 3

Debat general

sobre l'aplicació del nou model de finançament d'acord amb les previsions del títol VI de l'Estatut,
les disposicions addicionals corresponents i la disposició final primera, que establí el termini màxim
del 9 d'agost de 2008 per a l'aplicació d'aquests preceptes estatutaris (tram. 255-00004/08) p. 3

Manifestació

de condol per la mort del bomber Sr. Pau Costa p. 45

Debat general

sobre l'aplicació del nou model de finançament d'acord amb les previsions del títol VI
de l'Estatut, les disposicions addicionals corresponents i la disposició final primera,
que establí el termini màxim del 9 d'agost de 2008 per a l'aplicació d'aquests
preceptes estatutaris (tram. 255-00004/08) (continuació) p. 45

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 61

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, les conselleres de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat general sobre l'aplicació del nou model de finançament d'acord amb les previsions del títol VI de l'Estatut, les disposicions addicionals corresponents i la disposició final primera, que establia el termini màxim del 9 d'agost de 2008 per a l'aplicació d'aquests preceptes estatutaris (tram. 255-00004/08). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

El president

Comença la sessió.

Declaració

del Parlament de Catalunya de condol per la mort de quatre bombers en l'incendi forestal al massís del Port (tram. 401-00042/08)

Ho farem amb la Declaració del Parlament de Catalunya de condol per la mort de quatre bombers en l'incendi forestal al massís del Port.

«El Parlament de Catalunya, amb motiu de la mort dels quatre bombers del Grup de Reforç d'Actuacions Forestals, GRAF, a Horta de Sant Joan, durant les tasques d'extinció de l'incendi forestal al massís del Port, vol fer arribar el condol a les famílies de les víctimes –David Duaigües, Jordi Moré, Ramon Espinet i Jaume Arpa. El Parlament vol expressar-los la solidaritat i el suport en aquests moments difícils, i, així mateix, desitjar una ràpida recuperació als dos bombers ferits que encara estan hospitalitzats.

»La tragèdia viscuda dimarts passat, 22 de juliol, ha tornat a fer evident el sacrifici personal i col·lectiu dels bombers a l'hora de garantir la seguretat i la vida de les persones.

»El Parlament, per mitjà d'aquesta declaració, vol retre homenatge solemne als cossos de bombers i vol agrair la professionalitat de totes les persones que els integren.

»Palau del Parlament, 24 de juliol de 2009.»

Els convido a fer un minut de silenci.

(La cambra serveix un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Debat general

sobre l'aplicació del nou model de finançament d'acord amb les previsions del títol VI de l'Estatut, les disposicions addicionals corresponents i la disposició final primera, que establia el termini màxim del 9 d'agost de 2008 per a l'aplicació d'aquests preceptes estatutaris (tram. 255-00004/08)

El primer i únic punt de l'ordre del dia és el debat general sobre l'aplicació del nou model de finançament d'acord amb les previsions del títol VI de l'Estatut, les disposicions addicionals corresponents i la disposició final primera, que establia el termini màxim del 9 d'agost de 2008 per a l'aplicació d'aquests preceptes estatutaris.

Es regirà pels articles 132, 133 i 134 del Reglament, i els criteris adoptats per la presidència i la Junta de Portaveus del dia 14 de juliol, proppassat.

D'acord amb l'article 134.5, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per exposar els motius de la sol·licitud.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats, aquest debat es fa a petició, com és evident, de Convergència i Unió, set mesos després d'haver-lo demanat. Però de tota manera és millor que es faci, benvingut sigui, perquè, almenys aquesta és la nostra intenció, ens permetrà tenir un debat espero que serà, constructiu i a més a més amb molts més arguments que no pas desqualificacions. Aquesta és la intenció de Convergència i Unió.

Estem parlant d'un tema cabdal, estem parlant d'un tema que interessa tot el poble de Catalunya, estem parlant dels diners dels catalans, dels que produïm els catalans, del nostre esforç col·lectiu, i estem parlant d'un país que segueix tenint un dèficit fiscal monstruós amb la resta de l'Estat, i que, per apaivagar aquesta situació, per posar-hi remei, almenys parcialment, es va endegar el gran esforç col·lectiu que va representar el nou Estatut d'autonomia.

Els volia dir també que Convergència i Unió té prou experiència, prou sentit comú i prou sentit de país per entendre que qualsevol negociació que es faci amb Madrid, i especialment quan es tracta de diners per a Catalunya, no és gens fàcil.

Per tant, no interpretin la nostra posició contrària a aquest acord o la nostra crítica simplement com un intent de posar pals a les rodes o de disminuir la voluntat del Govern d'arribar als millors acords de què sigui capaç. Sabem que això és difícil, ho sabem per experiència. I aquest cop no ha estat una excepció; hi ha un govern amic, teòricament, però no ha estat una excepció, ha estat més o menys com sempre.

El que no entenem, en canvi, és que d'una manera gairebé obsessiva vostès hagin estat reiteradament comparant aquest acord que s'ha fet ara amb el del 2001,

fent-ne propaganda pertot arreu, com si d'una forma o d'una altra per fer bo aquest acord s'hagués d'intentar fer dolent l'altre, cosa que és sospitosa. Tanta propaganda i tant intent de disminuir el que havia passat abans és sospitosos. Si tan bo com vostès diuen és l'acord que vostès han fet, no cal ni fer-ne tanta propaganda, perquè s'explicaria sol, i a més a més no cal disminuir acords que s'hagin pogut fer anteriorment; acords que, per altra banda, doncs, ara els ho explicaré, no només els del 2001, van servir en el conjunt de l'Estat espanyol per obrir una sèrie d'escletxes en el tema del finançament que crec que han sigut fonamentals amb el pas del temps.

Veig també, perquè l'altre dia, dintre d'aquesta publicitat ingent que s'ha fet sobre aquest acord, vaig observar també que vostès, doncs, deien que entre el 2001 i el 2007 només s'havien guanyat 2.125 milions d'euros. Això és el que vostès anunciaven. I aleshores, no sé si perquè el conseller Baltasar fa temps que s'encomana a la Moreneta i això ha contagiats el Govern, doncs, ara resulta que vostès han fet el miracle dels pans i dels peixos, perquè resulta que només es van guanyar 2.125 milions d'euros i el pressupost de la Generalitat s'ha multiplicat per dos. Com quadra això? Vostès han tingut 18.000 milions d'euros més mentre han governat i resulta que només n'han guanyat 2.125 com a conseqüència d'aquell model que vostès han dit que era tan i tan i tan nefast, i que n'han fet tanta i tanta i tanta propaganda absolutament negativa?

Ara bé, jo també els vull dir una altra cos. No acabo d'entendre aquesta obsessió a disminuir tots els acords anteriors, entre altres coses perquè algun grup que forma part del Govern també va tenir una certa copaternitat d'aquells acords. L'any 93, governant el Partit Socialista, va costar Déu i ajuda, i el conseller Castells ho sap molt bé, introduir un concepte que va ser clau, i el concepte era que per primera vegada el sistema autonòmic de l'Estat espanyol pogués participar en un gran impost de l'Estat espanyol, que era l'impost de la renda de les persones físiques. El guany material va ser petit, però el guany conceptual va ser importantíssim, perquè, si no s'hagués fet allò, avui no estaríem on som ni podríem haver arribat a l'Estatut que varem fer l'any 2006.

Per tant, no acabo d'entendre que si el 93 aquell 15 per cent de l'IRPF –amb topalls, ens hi van posar un topall– era realment el bon camí, que, després, tot allò que es va fer després, que va ser ampliar aquells conceptes d'una manera importantíssima, també l'any 2001, que resultés que tot allò ja no valia absolutament per a res, fins al punt que els mateixos partits del Govern, alguns d'ells, ridiculitzen tot allò. Com es pot ridiculitzar una cosa que conceptualment va trencar esquemes importantíssims en el conjunt de l'Estat espanyol?

Bé, no m'hi allargaré. Simplement el que vull fer notar és que tots els processos han estat molt complicats quan s'ha tractat d'obtenir recursos per a Catalunya, recursos que són nostres, perquè els produïm els catalans amb el nostre esforç col·lectiu, ha costat sempre molt, i, malgrat això, doncs, en alguns moments s'han guanyat batalles importantíssimes. I jo crec, després els ho comentaré, que quan es va fer l'Estatut de l'any 2006 es va tornar

a guanyar una batalla molt important, que ara, malauradament a criteri nostre, no s'aplica.

Crec que pel nostre paper en el que va ser la confecció de l'Estatut de l'any 2006 tenim dret a jutjar aquest acord i tenim dret a més a més, no només a donar la nostra opinió, sinó que tenim dret a ser crítics amb el que s'ha fet ara, amb el Govern.

La nostra crítica, ho torno a dir, és una crítica constructiva; no hi vegin una voluntat d'obstaculització –després m'hi referiré. Ara bé, nosaltres, lògicament, varem tenir un paper destacat, i vostès ho saben, en tota aquella negociació, tan destacat que en aquest mateix Parlament el 30 de setembre de l'any 2005 es va produir un gran acord entre en aquell moment el tripartit, el Govern de la Generalitat presidit pel president Maragall, i Convergència i Unió.

I Convergència i Unió, vostès ho saben, va tenir un paper molt destacat en aquell procés. I el va tornar a tenir a Madrid. Per cert, varem rebre moltes crítiques i bastantes ridiculitzacions. Jo li he sentit dir al president de la Generalitat, i no és un retret, que consti, eh?, que allò simplement va ser una foto. I això no és fer justícia, senyor president, perquè Convergència i Unió hi va tenir un paper destacat, hi va posar la cara i va rebre moltes bufetades, més de les que corresponien a una formació política que estava a l'oposició, moltes més. Però ho varem fer, i estàvem a l'oposició, i varem dir que sí, i no varem dir que sí en aquella època del president Pujol, a la qual vostès apellen algunes vegades, varem dir que sí en aquesta etapa, a Catalunya i a Madrid, amb un sentit clarament constructiu i a més a més de lideratge o, com a mínim, vostès m'ho admetran, de colideratge.

I vostès insistentment ens diuen: «És clar, és que vostès els acords els han fet només amb el Partit Popular. Només amb el Partit Popular. Tot allò que vostès van fer amb el Partit Popular va ser dolent.» Tot allò es ridiculitza d'aquella manera, no? Jo em pregunto: l'últim acord que va fer Convergència i Unió sobre un model de finançament el va fer amb el Partit Popular o el va fer amb el Partit Socialista?, perquè, si no ho recordo malament, l'any 2006 a Espanya governava el Partit Socialista i a La Moncloa hi havia un senyor que es deia, i es diu, José Luis Rodríguez Zapatero.

Per tant, escolti, nosaltres podem jutjar aquest acord, i l'hem de jutjar, i podem ser crítics, perquè vam tenir aquell colideratge en aquell procés i perquè a més a més el vam fer precisament amb un govern d'Espanya que estava presidit pel Partit Socialista, en el qual el PSC també participava com participa en aquest.

Anem a la pregunta clau. El poble català es va fer seu aquell Estatut; ja no és el pacte entre Convergència i Unió i el Partit Socialista, al qual després es van també afegir altres partits polítics, ja no és només aquell pacte, és el pacte que es va fer seu el poble català en el referèndum de l'any 2006. I per tant el que es tracta de saber és si aquell pacte, si aquell contracte que va signar Catalunya amb la resta de l'Estat espanyol, s'està complint o no s'està complint amb l'acord que vostès han fet en aquest moment. Es compleix el contracte amb

el poble de Catalunya? No amb Convergència i Unió, amb el PSC, amb Iniciativa, etcètera; es compleix el contracte amb el poble de Catalunya, sí o no? Aquesta és la pregunta.

I aleshores la resposta és –la nostra–: valia la pena passar-se quatre anys d'allò que en podríem dir «un viacrucis estatutari», amb una fatiga immensa del poble català, amb una pressió *urbi et orbi*, amb boicots, amb menysteniments, amb campanyes...? Valia la pena, tot allò, quatre anys d'esforços col·lectius, que pràcticament només es va parlar d'això, per arribar en el punt que estem en aquest moment, a l'acord que vostès han fet? Valia la pena, tot això? La nostra resposta és que no. Vostès diuen que sí, però la nostra resposta és que no, i ara els ho intentarem demostrar.

El que estem valorant és si es compleix o no l'Estatut de Catalunya en tot el model de finançament, després d'aquest esforç col·lectiu immens. Si vostès em diuen que del que es tracta de comparar és l'acord del 2001, com tantes vegades insisteixen, amb l'acord actual, doncs, mirin, jo els hi diré que en alguns aspectes, fins i tot en alguns aspectes importants, el model..., no el model, l'acord actual –no el model, l'acord actual– és millor que el del 2001. I fixin-s'hi, els ho poso fàcil; ja poden fer un altre anunci, poden fer un altre anunci que digui: «Convergència i Unió afirma en el Parlament de Catalunya que en alguns aspectes significatius l'acord d'ara és millor que no pas el del 2001, i de tots els anteriors; també del 93, fet amb el Partit Socialista.» És així.

Ara, és aquesta, la pregunta? De veritat vostès pensen que aquesta és la pregunta? Aquesta no ho és. Del que es tracta, ho torno a dir, és de valorar si el contracte que l'Estat va signar amb Catalunya s'està complint o no s'està complint. I en aquest sentit, ja els ho deia, la nostra resposta és que no. I no perquè les xifres són insuficients, perquè no es respecten les regles del joc, vol dir el model fixat a l'Estatut i perquè ni tan sols es respecten els terminis que fixa el mateix Estatut. Ni xifres, ni model sencer, ni tan sols el calendari.

És més –i demano que no s'empipin, perquè ja veuen que la nostra posició i la nostra intervenció d'avui tenen, o intenten tenir, un sentit constructiu, no?–, per arribar al punt a què s'ha arribat, es podia haver fet amb molt menys esforç i molt més ràpidament i sense tant soroll, fent simplement evolucionar l'acord del 2001, que era producte de tots els anteriors, al punt a què s'ha arribat en aquest moment. I no hi hauria hagut tant soroll, ni tantes fatigues, ni tanta dilació, ni tanta, en definitiva, pèrdua de temps.

Valorem l'acord des del punt de vista del model, que és el que hem de fer, no? Jo crec que l'acord es pot explicar d'aquesta manera, el que era el model de l'Estatut i l'acord subsegüent.

Primer. Catalunya augmenta significativament, d'acord amb l'Estatut, la seva participació en els grans impostos de l'Estat: en l'IRPF, en l'IVA..., tot allò que en el seu moment Convergència i Unió va negociar amb el Partit Socialista i que es va transformar en llei i en contracte amb Catalunya. Això s'augmenta, no? Ara, fixin-se en l'escena següent: tenim més participació en els grans

impostos de l'Estat, ens toca a Catalunya, aquesta participació, està fixada en el nostre Estatut, i vostès veuran l'escena, a finals d'aquest any 2009, del conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya fent una transferència a Madrid –o un taló, és igual–, on una part d'aquesta cistella d'impostos, d'aquesta participació que ens pertany, l'hem de tornar; això, acompanyat d'un dèficit fiscal monstruós. És a dir, Catalunya té un dèficit fiscal monstruós –i ho diuen tots vostès, i és veritat–, i resulta que a finals d'aquest any, després d'aquest acord de finançament, haurem de fer un taló a Madrid, a finals d'aquest any, per tornar-los una part dels diners que l'Estatut de fet ens reconeix; l'Estatut, que és llei.

Segon. Si vostès agafen sanitat, educació i serveis socials essencials, l'Estatut acaba més o menys dient que això hauria de tenir un comú denominador per a totes les autonomies de l'Estat espanyol; el que se'n diu «l'anivellament», d'acord? Ara, l'Estatut també diu una altra cosa que és molt important; diu: «sempre que totes les autonomies facin el mateix esforç fiscal, o un esforç fiscal similar». Això ha desaparegut de l'acord. Quan vostès agafen sanitat, educació i serveis socials, resulta que l'esforç fiscal similar deixa d'existir. És així. Vostès ho poden comprovar en l'acord del Consejo de Política Fiscal y Financiera. Aquest concepte clau, «amb un esforç fiscal similar», ha desaparegut; que era, lògicament, un concepte que beneficiava clarament Catalunya. És a dir, per a sanitat, educació i serveis socials, nosaltres hem de tenir una mica més que els altres, perquè fem més esforç fiscal que els altres.

Tercer. Els diners que es reparteixen per població, segons diu l'Estatut, han de tenir en compte criteris com el percentatge d'immigració a Catalunya o, per exemple, el cost de la vida, que és més alt a Catalunya que no pas a molts altres indrets de l'Estat espanyol. L'Estatut és taxatiu en aquest sentit, taxatiu. Vostès agafin l'acord al qual vostès han arribat: ni hi figura la immigració, el percentatge d'immigració, ni hi figura el cost diferencial de la vida, ni cap ni un dels conceptes que el mateix Estatut ens reconeix perquè la població catalana en surti afavorida; i, en canvi, agafen l'acord de la senyora Salgado amb vostès i hi surten tots els altres conceptes correctors de població que afecten i beneficien totes les altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol. I això vol dir complir l'Estatut? Que ni un sol criteri associat a la població es compleixi en el cas de Catalunya, dels que ens són favorables, i que es compleixin tots els de la resta? I vostès ens diuen: «No, no, si és un acord excel·lent, si compleix fil per randa l'Estatut! És la màxima ambició.» Això és la màxima ambició? Que no es compleixi ni un sol criteri associat a la població catalana dels que ens beneficien, dels que beneficien el poble català?

Quart. La solidaritat. L'Estatut no la nega; ara, diu una cosa: la solidaritat s'ha d'acordar en una comissió mixta, 50 per cent Estat - 50 per cent Generalitat, i hi ha d'haver una clàusula de garantia. L'Estatut diu: que es pagui la solidaritat, però una clàusula de garantia, molt important, que és que, una vegada pagada la solidaritat, una vegada pagat a la resta d'Espanya el que ens toca pagar, no podem baixar de posicions en el rànquing de renda *per capita*, de riquesa *per capita*, dels

ciutadans de Catalunya. Vostès estan en disposició de pujar a aquesta tribuna, senyor president, i d'afirmar que nosaltres no perdrem posicions en el rànquing de riquesa *per capita*, després de l'acord al qual vostès han arribat, i que és un mandat explícit de l'Estatut, un mandat contundent de l'Estatut, una clàusula de garantia que beneficia el conjunt del poble de Catalunya? No ens parlin de si estem una mica..., o una mica per sota de la renda mitjana, perquè això no ho diu, l'Estatut, no ho diu enlloc. El que diu és un principi d'ordre, un rànquing. Catalunya paga però no perd posicions respecte a cap altra autonomia. Això no es complirà, i vostès ho saben.

Cinquè. L'Estatut diu: «Per a la gestió dels impostos, per a la gestió del dia a dia, es crearà un consorci paritari –és a dir, 50 per cent - 50 per cent– entre la Generalitat de Catalunya i el Govern central.» I aquest és un punt substancial, i vostès l'han defensat moltes vegades, aquest punt. I quan el senyor Solbes no el reconeixia, vostès deien: «Ei, que falta això.» Ara hi és, això, senyor president? Hi és, en el seu acord, aquest consorci, 50 per cent - 50 per cent, que podia ser un embrió del que havia de ser una agència tributària consorciada a Catalunya per gestionar tots els impostos que paguen els catalans? Això ha desaparegut del mapa, això no existeix, s'ha esfumat. És més, és pitjor: s'estan reforçant els mecanismes de centralització en la gestió dels impostos, perquè tot el que es fa és reforçar els organismes amb seu a Madrid. I vostès diuen que es compleix l'Estatut.

Sisè. Es diu també: «Per acordar el model de finançament, s'ha de reunir o s'ha de fer en el marc d'una comissió mixta, 50 per cent Generalitat - 50 per cent Estat.» Això és el que diu l'Estatut. I vostès han arribat a aquest acord sense que aquesta comissió s'hagi reunit. On està la bilateralitat de la qual vostès tant presumeixen? La bilateralitat és una reunió del conseller d'Economia un divendres al vespre, sense més, a la seu del Ministeri d'Economia? Això és la bilateralitat? Mentre anaven desfilar per allà tota la resta de les comunitats autònomes? Quan més capacitat de bilateralitat vostès han tingut, perquè l'Estatut que tenim permet aquest tracte de tu a tu entre el Govern espanyol i el Govern de Catalunya, quan més capacitat de bilateralitat tenien, menys l'han utilitzada, menys evident és aquesta bilateralitat. I, si no, fem una cosa, si vostès diuen que no tenim raó, fem una cosa. Oi que quan es fa una reunió s'aixeca acta?; fins i tot a les comunitats de veïns, quan fan una reunió, aixequen una acta, i la llegeixen a la següent reunió. Ens volen, per favor, ensenyar l'acta de la reunió de la comissió mixta que vostès han celebrat per reforçar aquesta bilateralitat? (*Remor de veus.*) No ens la podran ensenyar, perquè no existeix, perquè la comissió no s'ha reunit. I en aquest sentit, òbviament, no hi ha hagut bilateralitat.

Escolti, aleshores la pregunta és: si tot això és així, què s'ha respectat, del model? Vostès diuen: «Hem aplicat l'Estatut amb la màxima ambició, l'hem aplicat fil per randa. El contracte amb els catalans s'ha complert del tot», ens diuen vostès. I resulta que en punts essencials, essencialíssims, del que marca aquest contracte, del que marca la llei, això no és veritat que s'hagi complert,

i vostès ho saben –i vostès ho saben. Una altra cosa és que, per un exercici de possibilisme, doncs, al final s'hagi hagut d'arribar a un acord; això es pot entendre, això és diferent. Ara, no ens facin, a més a més, o no facin que el conjunt del poble de Catalunya, a més a més, hagi d'acceptar que aquest contracte que havien signat amb els catalans és un contracte que queda liquidat, que queda saldat, perquè això no és veritat. Això no és veritat.

Les xifres. O abans de les xifres, els terminis. Han complert els terminis? Miri que els terminis són una cosa relativament fàcil de complir, no? Si no compleixes ni el termini, encara menys pots dir que has complert el conjunt. Doncs, els terminis tampoc s'han complert, perquè l'Estatut també és molt taxatiu; diu: «L'aplicació del sistema de finançament a Catalunya ha de ser plenament vigent l'any 2011.» I, escolti'm, i vostès ho han allargat un any. I ho han allargat un any per voluntat seva també, perquè ho han acceptat d'aquesta manera. I, per tant, ni els terminis s'estan complint. Els terminis que vostès han pactat, d'aplicació d'aquest model, són fins i tot contraris al que diu l'Estatut.

I aleshores la pregunta final és aquesta: si les xifres són insuficients, si el model no es respecta i les regles del joc tampoc, i ni tan sols es respecten els terminis, podem donar per bo que s'ha complert aquell contracte amb el poble de Catalunya que havia signat l'Estat espanyol? La nostra opinió, hi insisteixo, és que no.

Anem a les xifres. Faré un parell de comentaris; suposo que després, a la rèplica, em podré estendre una mica més. Mirin, al final la xifra s'ha hagut d'arrodonir, perquè algú va sortir dient: «Han de ser 3.800.» I, encara que no sortien els 3.800, vostès els han fet sortir, perquè, clar, no hi havia més remei, havien de sortir, perquè és que, si no, perillava el tripartit, i com que perillava el tripartit havia de sortir la xifra. Això és així. I aleshores què van fer? Doncs, perquè sortís aquesta xifra, van començar a fer trucs de màgia. Quan reconeixen el que els donarà el model estan molt lluny d'aquesta xifra, i aleshores diuen: «No, però és que hi afegirem els Mossos, les presons, rodalies, el transport metropolità...» No els sona de res, això? Això és el que ja s'havia fet abans. I precisament per no haver de fer això, per no haver d'anar –i no és una crítica, això, eh?; és una constatació, perquè també ens afectava a nosaltres– a pidolar a Madrid en funció de les nostres especificitats, vàrem fer un estatut, per no haver d'estar subjectes ni presoners en el que eren *handicaps* molt importants d'aquella etapa. I ara resulta que vostès, per arrodonir la xifra, hi han de posar alguna cosa de més que no té res a veure amb el model, absolutament res a veure amb el model. I no només això, sinó que per arrodonir la xifra hi han de posar els impostos que ja han cobrat de més al conjunt dels catalans. Això és molt fàcil, eh? Escolti'm, que la Generalitat de Catalunya pugui arribar a tenir més diners a càrrec que abans els catalans hàgim pagat més impostos, això és molt fàcil. Aleshores sí que els tindran, més diners. Amb una diferència: que la Generalitat tindrà més diners i els catalans en tindran menys, perquè abans ja haurem pagat els impostos; és el cas de l'impost sobre les benzines i el cas de l'impost sobre el tabac. Això és molt senzill.

Bé, vostès hi han arribat d'aquesta manera, i jo no m'hi ficaré gaire més, perquè crec que molta gent ja ha arribat a la conclusió que això de les xifres..., són molt més que dubtoses en aquest moment. I sobretot perquè, a més a més, vostès fan unes previsions de funcionament de l'economia que vostès saben que estan molt lluny, en aquest moment, de poder-se convertir en realitat, d'acord amb la situació de crisi que tenim. Ara bé, a mi m'agradaria fer-los dues constatacions que fins ara no han sortit en el debat i que crec que és molt important fer-les.

Mirin, vostès, en un punt molt important del seu acord, diuen el següent. Vostès diuen que tots els deutes que l'Estat tenia amb Catalunya i amb els catalans queden saldats. Se'n recorden, d'aquells deutes que reclamàvem per la dependència i per altres decisions que l'Estat ha anat prenent en aquests temps, decisions que afecten després la despesa de la Generalitat? Se'n recorden, de tot allò, allò que se'n diu la «lleialtat institucional»? Doncs, escoltin, vostès acaben de signar en el seu acord que tot això que l'Estat ens devia i que podíem reclamar queda saldat, queda liquidat. És fort, eh? Jo els preguntaria: on està la llista dels deutes que l'Estat tenia amb Catalunya d'aquests darrers anys? Perquè suposo que vostès la deuen haver posat sobre la taula, aquesta llista de deutes, no? O és que se n'han oblidat? Doncs sí, se n'han oblidat, perquè han signat que a més a més tot allò queda saldat; és a dir, ja no ens deuen res.

Però això va acompanyat d'una altra cosa, que és que els deutes que Catalunya té amb l'Estat –i ara els explicaré quins són–, aquests, en canvi, l'Estat els cobrarà. Ells cobren els deutes, els seus, i nosaltres deixem de cobrar els nostres. I saben per què ells ens cobraran els deutes? –ho diu l'acord que vostès han signat. Perquè en aquest moment la Generalitat de Catalunya està rebent unes quantitats del pressupost de l'Estat que estan per sobre de les expectatives de recaptació, per exemple, de l'IRPF o de l'IVA. I tot això vostès han signat que ho hauran de tornar. Això sí, a partir del 2011. És a dir, la patata calenta, per a un altre govern. (*Remor de veus i rialles.*) Fantàstic. Però ho han signat!

I aleshores dius: com es poden fer tots aquests càlculs que arribaran tots aquests diners –que si tres mil, que si no sé quan, que si no sé quants, etcètera– i resulta que de tot això, senyor president, haurem de restar, s'haurà de restar tot el que la Generalitat de Catalunya –perquè vostès ho han acceptat– haurà de tornar a l'Estat per la sobrecaptació que en aquest moment s'està fent, entre altres coses perquè es van inflar els pressupostos, i nosaltres ho varem denunciar? I ara estem en aquesta situació.

Ens volen dir, per favor, quin càlcul han fet del que s'ha de retornar a l'Estat en els propers anys, perquè ho puguem restar de les quantitats que vostès diuen que s'obtidran? Perquè, escolti'm, això és elemental, eh? Si resulta que et carreguen de deutes en una butxaca i et posen els diners a l'altra, no has guanyat res, perquè els diners que et posen en una butxaca els has d'utilitzar per pagar els deutes que t'han posant a l'altra. I això, malauradament, serà així. I d'això no se'n parla. Saben per què no se'n parla? Perquè això és la lletra petita, i la lletra petita no se la llegeix pràcticament ningú; nin-

gú que fa, pràcticament, l'anàlisi sobre el que ha passat es llegeix aquesta lletra petita, però aquesta lletra hi és i vostès l'han acordada. Els deutes de l'Estat amb Catalunya no es cobraran i els deutes de Catalunya amb l'Estat, malauradament, s'hauran de liquidar. I tot això es restarà de les quantitats que vostès en aquest moment han estat, publicitàriament, d'una manera continuada, posant sobre la taula.

Bé, conclusió de tot plegat. Nosaltres creiem, com els deia, que aquest acord és manifestament insuficient, que a més a més en la situació de crisi que tenim... Avui s'han publicat les dades de l'atur, les dades de l'EPA: l'atur puja –no sé si estan atents a aquesta dada, és una dada molt important, no?–, puja a l'Estat espanyol i puja a Catalunya, i estem en plena temporada d'estiu, plena temporada turística; estem al 17 per cent a Catalunya, pràcticament, el 19 per cent en el conjunt de l'Estat espanyol. Aquest és un acord manifestament insuficient que a més a més no compleix amb les regles del joc que s'havien establert en el seu moment.

Ara bé, jo també els vull fer una reflexió final i al mateix temps una certa proposta, no? Mirin, nosaltres entenem, podem entendre moltes coses en aquest procés. Entenem que hi ha una voluntat legítima –legítima, ho subratllo– de mantenir el tripartit, una voluntat legítima de mantenir el tripartit. Hi ha una altra voluntat legítima que és que el PSC, doncs, segueixi vinculat estretament amb el PSOE, i és absolutament legítim, nosaltres tampoc ho critiquem. I hi ha una altra necessitat, que també l'entenem, que és que el Govern de la Generalitat necessita diners de manera urgent, perquè la situació és, diguem-ne, precària.

Tot això s'entén i per tant no és una crítica, són constatacions, és el que hi ha: la necessitat que el tripartit es mantingui, correcte, nosaltres hi estarem d'acord o no, però correcte; la necessitat del lligam entre el PSC i el PSOE, correcte; la urgència financera de la Generalitat, correcte, no? Ara, vostès creuen que per arribar a aquestes conclusions cal a més a més que el Parlament de Catalunya hagi d'acceptar en nom del poble de Catalunya que l'Estatut s'ha complert, que aquest Estatut que va costar Déu i ajuda d'arribar a fer s'ha complert, com vostès diuen, fil per randa i amb la màxima ambició? Jo crec que no.

Convergència i Unió, senyor president, estaria disposada a acceptar en aquest Parlament que la urgència financera de la Generalitat obliga a agafar els diners en aquest moment (*remor de veus*), sempre que..., perdonin, sempre que també aquest Parlament deixi clar que l'Estatut no s'ha complert i que l'Estat té una sèrie de deutes pendants amb nosaltres, que en algun moment s'hauran de liquidar.

I Convergència i Unió ha de dir que no a aquest acord per una raó molt senzilla: perquè si Convergència i Unió tingués la responsabilitat de govern d'aquí a un temps a Catalunya, no pot quedar presonera d'un acord clarament insuficient a on l'Estat segueix tenint uns deutes importants amb el nostre país.

Vostè ho volen acceptar? Vostès ho justifiquen per la urgència financera de la Generalitat? Nosaltres esta-

ríem disposats a donar-hi suport. Ara, sempre que el Parlament deixés clar que l'Estatut no s'ha complert. I vostès saben que no s'ha complert –vostès saben que no s'ha complert.

I els vull fer també una darrera reflexió. Aquest debat és més important del que vostès pensen, no és un debat de final de temporada, de final de període de sessions, a veure com el passem, etcètera, no; té la seva importància, perquè és el primer cop, d'una manera solemne, que aquest Parlament de Catalunya, en nom del poble de Catalunya, està jutjant si aquesta norma bàsica, aquesta, aquesta norma bàsica que és l'Estatut de Catalunya, s'està complint o no s'està complint, després dels immensos esforços que va costar arribar-hi.

I aleshores vostès ens diuen: «S'ha de fer un gest de pragmatisme, s'ha de fer un pas de pragmatisme.» Doncs, bé, escolti'm, nosaltres estem disposats a fer un gest de pragmatisme, a entendre que el Govern necessita diners, si aquest Parlament està disposat a fer un gest de dignitat. I el gest de dignitat... (*remor de veus*), i el gest de dignitat passa perquè el Parlament de Catalunya digui que aquest Estatut no s'ha complert, entre altres coses perquè el Parlament ha de deixar oberta la porta al fet que Catalunya pugui reclamar aquests deutes que no s'han liquidat amb ella.

No ens fem, senyores i senyors diputats, no ens fem un autogol; no ens el fem, un autogol, perquè això ens passarà..., haurem de passar comptes per això. Aquest Parlament no sempre ha fet les coses bé, d'acord, però ara té l'oportunitat de fer aquest gest de dignitat, de dir: «Escolti'm, ho entenem, el Govern té les seves urgències, el Govern s'ha d'ocupar del present, però el Parlament de Catalunya no pot deixar Catalunya hipotecada.» No podem dir, nosaltres, els catalans: «Tot això ja ho donem per complert, ho donem per llest», quan vostès saben que això no és així. No ens fem un autogol, no ens autosentenciem. D'aquí a poques setmanes hi haurà una sentència del Tribunal Constitucional. Vostès s'imaginin en aquest moment els membres del Tribunal Constitucional seguint aquest debat en el Parlament de Catalunya, i, encara que fos en traducció simultània, veient com som els mateixos catalans els que ens estem autosentenciant perquè nosaltres mateixos estem acceptant... (*remor de veus*), nosaltres mateixos estem acceptant rebaixar la llei que ens toca a nosaltres i que ens afavoreix a nosaltres mateixos. I vostès ho saben.

Per tant, la conclusió és aquesta, no?; la conclusió és: si l'acord és insuficient, si l'acord no compleix el model, si l'acord no compleix el calendari, Convergència i Unió ha de poder quedar amb les mans lliures per fer complir tot allò que en aquest moment no s'està fent complir.

Però a més a més els oferim això, els oferim de dir: el Govern té una urgència financera, això ens afecta a tots, perquè afecta els serveis públics que s'estan donant als catalans, el Parlament pot entendre que l'acord estigui subjecte a aquesta urgència financera, però el Parlament el que no pot fer és hipotecar les expectatives de tot el poble de Catalunya i molt menys –i molt menys– fer que aquest contracte que es va signar amb els catalans per part de l'Estat espanyol en aquest moment no es compleixi fil per randa; fil per randa és com s'hauria de

complir, perquè no tindria sentit haver posat tots aquests grans esforços i totes aquestes grans energies, haver fatigat el poble de Catalunya durant tants anys, per després tenir un acord que nosaltres sabem, i el temps ho dirà, que és en molts sentits manifestament insuficient.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tinc..., i crec que puc fer-ho en plural, tenim tots el cap i el cor, estic segur, al costat de les famílies de les víctimes i dels ferits, al costat dels que treballen i arriben a la seva vida a protegir el nostre país, la nostra natura, les nostres propietats i les nostres vides. Mai serà prou l'agraïment de la ciutadania i les institucions al servei que presten els nostres bombers, i per tant el meu condol més profund i emocionat. Avui, tots estem..., ahir a altres pobles hi van ser presents alguns membres del Govern i d'aquesta cambra, i avui a Palau d'Anglesola, amb la família de Ramon Espinet.

Bé, aquest debat és útil i convenient... –es podia ajornar sense cap problema, com hem fet. Intentaré correspondre amb la màxima dignitat institucional al sentiment de dolor i de pena que ens envolta a tots plegats, no? I em proposo fer un debat rigorós, rigorós i contingut, per respecte també profund al moment que vivim.

Crec que la millor manera d'iniciar aquest debat serà anant directament al nucli de la qüestió; és a dir, a expressar la valoració que fa el Govern de l'acord de finançament assolit tot just fa uns dies.

Vull començar afirmant com a president de la Generalitat amb tota nitidesa i claredat i davant del Parlament que l'acord sobre el finançament assolit entre el nostre Govern i el Govern d'Espanya és un bon acord, que els resultats immediats es poden considerar extraordinaris i que sense cap mena de dubte és el millor acord de la història del nostre autogovern.

Vegem-ho. En primer lloc, dic que és un bon acord. Ho és perquè s'ajusta als criteris previstos a l'Estatut i desplega totes les seves potencialitats; ho és perquè suposa el reconeixement explícit del tracte financer injust que ha patit el nostre autogovern amb els models vigents fins ara, i suposa l'inici de la correcció d'una situació que havia esdevingut intolerable políticament i insostenible econòmicament, perquè els models anteriors no havien estat tan bons com s'havia dit que serien o, com a mínim, no havien donat el resultat previst.

És un bon acord, perquè ens dona més recursos per afrontar les nostres necessitats de despesa, perquè hem capgirat la lògica general del model en acotar l'aplicació del principi de solidaritat als serveis bàsics de l'estat del benestar.

És un bon acord també perquè el model acordat amb Catalunya és generalitzable per al conjunt de comunitats

autònomes. I és un model més clar i no sotmès a retocs i modificacions arbitràries que no pas el de l'any 2001. Catalunya, un cop més, ha marcat el camí i exerceix el lideratge en l'evolució de l'Estat cap a un model de funcionament podríem dir de caràcter més federal.

En segon lloc, aquest bon acord, plenament estatutari, més just i més equitatiu, és més estimable encara si es consideren les lògiques restriccions d'una situació econòmica difícil i també els obstacles i les inèrcies polítiques que hem hagut de vèncer per fer-lo possible.

El nostre sentit de la responsabilitat no podia obviar aquestes circumstàncies, però sense que això limités en absolut les nostres ambicions com a país. Es tractava d'aconseguir un nou model que fos bo, que fos sòlid i fet amb voluntat de perdurar en el temps. Si haguéssim negociat només en funció d'obtenir una xifra, hauríem fet les coses a mitges. Però no ha estat així.

Per això podem afirmar que el resultat obtingut, pel que fa al model que se'n deriva, té més consistència i estabilitat que qualsevol altre dels anteriors acords financers assolits per la Generalitat. De manera que es poden discutir les xifres finals –sempre hi ha qui reclama més despesa i menys impostos, com si aquesta incongruència es pogués resoldre per art de màgia–, però el que no admet discussió és el model i és el seu ajustament als preceptes estatutaris.

En tercer lloc, hem de concloure que és el millor acord de la història del nostre autogovern recuperat. Ho és per les característiques del mateix model, que garanteixen alhora l'estabilitat i l'actualització anual, i la revisió dels aspectes estructurals cada cinc anys. Ho és perquè mai com ara el finançament de l'autogovern de Catalunya havia estat a les nostres pròpies mans. Ho és per les quanties previstes en el seu ple rendiment.

Aquestes són algunes de les múltiples raons per les quals ens hem de felicitar de l'èxit col·lectiu que suposa haver assolit aquesta fita; un èxit que ha de donar-nos confiança en un moment difícil de crisi econòmica i que ha d'ajudar-nos a recuperar el convenciment en el valor de la nostra proposta, en el valor de la nostra cohesió i en el valor també de la nostra fermesa política; un èxit que, com l'esforç dut a terme en la negociació, m'enorgulleix que puguem compartir amb la societat catalana, representada per la seva àmplia societat civil.

Però no voldria que veiessin en aquesta expressió de satisfacció ni una sola ombra de triomfalisme. La mateixa convicció, tenacitat, rigor i exigència que hem demostrat i ens ha permès arribar a l'acord, les hem de tenir i les tindrem des d'ara en la seva aplicació.

No pretenc, doncs, que l'acord de finançament i el seu desplegament quedin fora de l'escrutini crític de l'oposició i de l'opinió pública. Per això és oportú un debat com el que ara tenim i com els que sens dubte haurem de tenir i tindrem en el futur.

Precisament per això, perquè sé que el debat és i serà necessari, voldria fer una apel·lació a la responsabilitat i el compromís que hem de tenir tots, tots plegats, de ser clars i honestos en l'argumentació de les nostres posicions. Perquè es poden mantenir posicions diferents,

fins i tot obertament contràries, en aquest cas amb relació a la negociació i a l'acord de finançament que s'ha negociat i assolit, però sempre que la discrepància sigui raonada i plantejada d'acord amb la realitat dels fets. Podem divergir sobre la interpretació d'aquests fets, dels passats i dels presents; podem fer estimacions i pronòstics diversos sobre el futur que es pugui desprendre dels acords d'avui, però el que ens hauria d'estar vedat és tergiversar la realitat amb la intenció d'obtenir avantatges partidaris. Si féssim això, ens estaríem tirant pedres sobre la nostra pròpia teulada, estaríem malmetent el prestigi del nostre autogovern, estaríem abocant-nos a una espiral de pessimisme que ens condemnaria a la impotència col·lectiva; i el pessimisme, massa que ens ha fet perdre força els darrers anys. I, si féssim això, estaríem deixant d'actuar amb veritable sentit de país, sotmetent una vegada més la complexa relació de Catalunya amb les institucions de l'Estat i amb el conjunt dels pobles d'Espanya a una tensió inevitable, fins i tot necessària en molts casos, però gratuïta en aquest.

En tot cas, penso cenyir-me en aquesta intervenció davant la cambra a les premisses que he anunciat fa un moment i parlar-los amb la màxima honestedat i claredat possible. Vull reiterar aquí una cosa que vaig dir diumenge dia 12, en fer públic l'acord del Govern de Catalunya amb el Govern d'Espanya, un acord bilateral, i demanar disculpes públiques a la ciutadania, a la ciutadania de nostre país, pel soroll i la incertesa excessius que han envoltat i acompanyat la negociació del nou sistema de finançament. Crec que entre tots no hem fet honor al vell adagi que diu que el soroll no fa el bé i que el bé no fa soroll. I ho lamento. Ja saben que no sóc gens amant del soroll excessiu, ni de les amenaces velades, ni de l'histrionisme polític, però haig de reconèixer que en alguns moments fins i tot jo m'he vist en la necessitat de respondre al que considerava ofensiu políticament, o simplement tergiversacions interessades, manipulacions grolleres o dilacions, com vostès saben, dilacions inaplicables durant tots aquests mesos.

Reiterada la petició d'excuses, torno a insistir que, fet i fet, l'esforç ha valgut la pena. Ha valgut la pena perquè, com deia, crec que som davant d'un fet de notable transcendència, pel que suposa de punt d'inflexió en la definició i determinació del sistema pel qual Catalunya obtindrà a partir d'ara més recursos per atendre les necessitats de la ciutadania. Un punt d'inflexió que significa un pas decisiu en la consolidació del nostre autogovern, tal com es pretenia i està configurat en la nostra llei principal, que és l'Estatut.

He expressat abans la meua convicció, compartida per tot el Govern, que estem davant d'un acord objectivament bo, un bon acord que compleix els criteris establerts a l'Estatut del 2006 en tots els seus principis bàsics. Com estableix l'article 202, l'acord augmenta de forma significativa tant l'autonomia financera com el nivell de suficiència de recursos de la Generalitat; és a dir, es reforça clarament el nostre nivell d'autogovern.

S'estableix la cistella de tributs cedits i s'incrementen els percentatges de participació de la Generalitat sobre els impostos estatals: 50 per cent l'IRPF i IVA, i del 58 per cent dels impostos especials. És el que preveuen l'arti-

cle 203 i les disposicions addicionals setena, vuitena, novena i desena.

L'acord incrementa la nostra capacitat normativa sobre aquests tributs. Per exemple, en el cas de l'IRPF, podem modificar la tarifa sense topalls i, per primera vegada, introduir canvis en el mínim exempt, previst a la disposició addicional vuitena i disposició addicional onzena de l'Estatut.

D'acord amb el que preveu l'article 206, per primera vegada també es precisa el nostre nivell de solidaritat per anivellar els serveis bàsics, amb l'aportació del 75 per cent de la cistella d'impostos al Fons de garantia de serveis bàsics. D'aquesta manera, el 25 per cent restant correspondrà directament a la Generalitat, i els ciutadans de Catalunya es beneficiaran directament de la nostra major contribució fiscal. Això no obsta perquè considerem que podem continuar estant orgullosos de contribuir a la solidaritat.

Una altra conseqüència d'haver limitat l'anivellament és que per primera vegada i des del primer any Catalunya se situarà per sobre de la mitjana estatal en termes de recursos *per capita*, anant bé 2,6 punts aquest any, 5,6 punts per sobre l'any 2012, d'acord amb els articles 206.1 i 3. La població rectificadora pels costos diferencials es converteix en el principal criteri de distribució dels recursos anivellats. Addicionalment, durant els dos primers anys de l'acord es reconeix en partides *ad hoc* l'evolució de la població els anys 99-2009, és a dir, sobretot l'impacte de la immigració.

Lleialtat institucional. D'acord amb el que es determina a l'article 209 de l'Estatut, el nou model estableix el compromís explícit de l'Estat de compensar les comunitats autònomes si les normes estatals suposen una disminució dels nostres ingressos. No podem oblidar que l'actualització de les variables de model, per exemple, la població..., s'actualitzaran anualment, dins d'una revisió quinquennal més general i estructural, és a dir, el que diu l'article 208.

Crec que la gradualitat en els terminis d'aplicació, fixada en la disposició final primera, no es pot posar en dubte. El model, que compleix l'Estatut des del primer moment, estarà a ple rendiment l'any 2011, tal com marca l'Estatut, i incorpora una garantia addicional d'increment del 30 per cent dels recursos l'any 2012.

Tampoc podem posar en dubte la bilateralitat de què parlen els articles 201.3 i 210 de l'Estatut. O és que algú pot dubtar seriosament de com s'ha desenvolupat la negociació i com s'ha arribat al tancament de l'acord entre l'Estat i la Generalitat? Un acord que s'acabarà de rebre definitivament en el marc de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals –dic «els dubtes» perquè suposo que tothom ha estat atent als mitjans de comunicació aquests dies.

Podem dir que l'acord que hem aconseguit és objectivament un bon acord; també per l'increment del finançament que assegura i que podem quantificar en un augment progressiu dels recursos, que aniran des dels 2.151 milions d'euros de l'any 2009 fins als 3.687 de l'any 2012, si parlem en termes d'euros constants, i que arribaran als 4.028 milions d'euros si assumim un incre-

ment dels ingressos tributaris de l'ordre del 3 per cent anual, que és un càlcul prudent, o 3.855 si féssim un càlcul més prudent encara sobre una previsió d'increment de l'1,5. Amb aquesta aplicació gradual es dona compliment al que estableix la disposició final primera de l'Estatut del 2006. Una clara millora de la posició relativa de Catalunya, que passa d'estar situada sis punts per sota de la mitjana estatal l'any 2007 a estar més de cinc punts per sobre l'any 2012. És a dir, passem del 94 per cent de la mitjana estatal al 105,6. Hi insisteixo, per primera vegada i des del primer any, aquest, el 2009, Catalunya se situa per sobre de la mitjana de recursos *per capita*, donant compliment així al que es va fixar als articles 206.1, 3 i 5.

I finalment, i especialment, aquest és un bon acord perquè representa un nou model que capgira i molt poc té a veure amb el model vigent fins avui. El nou model de finançament, com vostès saben, s'estructura en tres blocs.

Un primer bloc, Fons de garantia de serveis bàsics. Aquest fons té per objectiu que totes les comunitats puguin prestar els serveis bàsics de l'estat del benestar –educació, sanitat i serveis socials– en igualtat de condicions, com diu el nostre Estatut. Està integrat pel 75 per cent dels tributs, la cistella d'impostos de cada comunitat autònoma i una aportació del Govern de l'Estat. Tal com estableix l'Estatut, la variable bàsica per distribuir aquests recursos és la població, la població ajustada per factors com els costos sanitaris, la població en edat escolar i la de més de seixanta-cinc anys, entre d'altres. El resultat d'aquest repartiment comporta una igualtat de recursos per habitant ajustat de totes les comunitats autònomes. És a dir, aquest bloc s'anivella, com vostès saben, al cent per cent.

Segon bloc: 25 per cent dels ingressos tributaris, el 25 per cent de la cistella no s'anivella. És a dir, per primera vegada la Generalitat es beneficiarà directament de l'esforç fiscal que fan els catalans.

Tercer bloc, fons complementaris d'ajustament. El model es completa amb dos fons: el de suficiència i el de competitivitat. El seu objectiu és fer viable la implementació generalitzada del nou sistema. El Fons de competitivitat s'instrumenta per compensar aquelles comunitats que tenen uns recursos *per capita* inferiors a la mitjana o a la seva capacitat fiscal. Aquest fons es reparteix d'acord amb la població de les comunitats afectades, i ens afecta, com vostès saben, de manera molt directa i de manera molt positiva. El Fons de suficiència actua com un element d'ajust del model, amb l'objectiu de garantir un guany mínim per a totes les comunitats, d'acord amb la distribució dels recursos addicionals que aporta el Govern de l'Estat. Aquesta estructura permet afirmar que el finançament de Catalunya avança cap a un model de relació –el conseller d'Economia ho deia aquests dies– de caràcter federal, ja que permet que una part de l'esforç fiscal de Catalunya, de l'esforç fiscal que Catalunya realitza per sobre la mitjana, es destini a la solidaritat, mentre que una altra part acabi revertint en majors recursos per als seus ciutadans. El sistema defineix per primer cop un criteri d'equitat i racionalitza el funcionament de la solidaritat interterritorial.

Per aquest motiu, Catalunya obté el 26 per cent dels recursos addicionals que aporta el Govern de l'Estat, i això permet augmentar els recursos un 28 per cent respecte del model de finançament vigent fins ara, un 10 per cent respecte al pressupost consolidat de la Generalitat. Tot això dins del model amb competències homògenes, sense afegir els recursos per competències específiques, a més a més, que, per cert, es consoliden dintre del sistema, es consoliden, formaran part del sistema i creixeran, com creixeran el conjunt de recursos del sistema; també els recursos per competències específiques.

En definitiva, senyores i senyors diputats, l'acord de finançament de juliol del 2009 dona compliment a l'aspiració de millorar el nostre autogovern contingut a l'Estatut, perquè Catalunya rep un tracte més just i equitatiu, perquè Catalunya disposarà de més recursos per atendre les necessitats de la societat catalana, perquè Catalunya té més capacitat de decisió sobre els seus recursos propis i perquè redueix significativament el nostre dèficit fiscal.

Després d'un procés de negociació tan llarg, tan llarg, dur i complex com el que hem viscut, és natural que els ciutadans ens preguntin per què hem de fer servir els recursos que rebrem. Doncs bé, és gràcies al nou model que Catalunya podrà assolir amb més i millors garanties els grans objectius socials i econòmics que ens hem proposat: mantenir i incrementar les polítiques socials destinades a la cohesió i la protecció del conjunt de la societat catalana, especialment de les persones, de les famílies i de les empreses que més malament ho estan passant en aquests moments; desplegar amb la màxima ambició la Llei d'educació aprovada per la cambra fa tot just unes setmanes; donar un impuls decisiu a l'esforç en recerca, en innovació i en internacionalització de l'economia catalana, que són elements clau en la transformació del nostre model productiu, i mantenir el ritme inversor de la Generalitat. I tot això, evidentment, mantenint la política d'austeritat, sobretot pel que fa a la despesa corrent, amb l'objectiu de tenir uns comptes al més equilibrats possible. És a dir, els recursos addicionals que el nou model de finançament donarà al Govern de la Generalitat han de servir per assegurar la cohesió de la nostra societat i per avançar cap als horitzons de país que el nostre programa de govern ha traçat i definit amb i per als catalans i les catalanes.

També he dit en començar que es tracta d'un acord assolit en circumstàncies ben difícils. Tothom és conscient i ha reconegut que aquest acord arriba amb un any de retard. No m'entretindré ara a fer el recompte dels greuges i dificultats afegides que això ens ha comportat; el mateix retard és el símptoma més evident de les dificultats de la negociació. Unes dificultats polítiques que han acabat erosionant fins i tot la confiança institucional; unes dificultats econòmiques derivades de l'impacte brutal de la crisi global que estem patint. Tots vostès recorden que des de fa més d'un any, i especialment els darrers mesos, s'han sentit opinions que defensaven retardar el finançament, amb el pretext de donar prioritat a les polítiques anticrisi. M'he manifestat en reiterades ocasions contra aquestes opinions, que veuen, algunes d'elles, en les autonomies un entrebanc

molest per combatre eficaçment la crisi econòmica. No deixo de pensar que poc o malament han entès el sentit, la força i la responsabilitat de la profunda –i encara no suficient– descentralització que ha viscut l'Estat espanyol els últims trenta anys. O potser és que ho han entès prou i massa i en neguen a admetre que avui nosaltres també som estat.

Com tampoc crec que estigui de més recordar ara que aquests darrers mesos hem superat les successives temptacions i pressions d'acceptar propostes d'acord que estaven per sota de les nostres justes aspiracions. Com he dit i repetit, si haguéssim acceptat alguna d'aquestes propostes, ja fa temps que tindríem un acord, però hauria estat un mal acord —que potser a alguns tàcticament els hauria anat bé, qui ho sap, no?

Però, bé, superar a bastament el model acordat l'any 2001 era realment fàcil, segurament; però, com poden comprendre, no era aquest l'objectiu. Ni a mi ni a l'actual Govern de Catalunya no ens han mogut simplement l'afany de superar el model anterior, sinó, essencialment, aplicar el que diu i preveu l'Estatut i fer-ho bé, a més, encara que costés més temps i també més desgast. Tampoc no es tractava de demostrar que a una banda i altra hi havia una major disposició i capacitat negociadora, tot i que cal reconèixer que ha estat així. Es tractava principalment de demostrar que l'Estatut és una gran eina per al nostre autogovern, que Catalunya necessitava un canvi de model i que era possible i de llei articular-lo. I que no ens oposàvem a l'extensió de l'acord bilateral del Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya a les altres comunitats, de manera que se'n derivés un canvi general del model. Crec que hem estat coherents amb els nostres plantejaments i, com deia en començar, Catalunya ha sabut exercir una vegada més el seu lideratge.

Hem negociat amb realisme, amb duresa i amb perseverança, fins a arribar al punt de trobada entre les nostres aspiracions i les possibilitats raonables de solució actuals. Per això afirmo convençut que hem assolit el millor acord, en un context econòmic difícil, acompanyat massa sovint per un ambient polític de recel, de malfiança injustificada contra Catalunya, atiat una vegada més i de forma irresponsable fonamentalment, no exclusivament, per el principal partit de l'oposició a Espanya. Vull creure que aquest clima polític hostil anirà de baixa, i tinc la convicció que el nou model de finançament tindrà efectes positius en la recuperació econòmica i en l'atenció a les conseqüències socials de la crisi, no aquí només, sinó arreu de l'Estat, i que allò que avui molts sembla que reclamen només perquè no volen ser menys que Catalunya d'aquí a uns anys ho defensaran com a irrenunciable, com ha passat altres vegades des de l'inici de la Transició.

Senyores i senyors diputats, amb la mateixa claredat i contundència amb què defenso la bondat de l'acord i del nou model de finançament, també vull afirmar que comporta uns deures, exigents per al Govern de Catalunya; deures inherents a la coresponsabilitat fiscal, amb tot el que implica de més transparència de cara al contribuent, de més visibilitat de l'Administració de la Generalitat com a recaptadora dels impostos dels ciutadans. Podem, volem i hem d'acabar amb la demagògia dels qui con-

sideren les autonomies com a menors d'edat, capaces només de gastar però no d'assumir la impopularitat de recaptar impostos. Crec que la Generalitat de Catalunya no mereix aquest retret; des de sempre la nostra institució ha decidit assumir la impopularitat i els riscos que a vegades comporta governar. Nosaltres ens creiem l'autogovern; nosaltres volem i assumim l'autogovern amb totes les seves conseqüències. De manera que és totalment ridícul, per no dir ofensiu, el qüestionament de la maduresa de la nostra voluntat d'autogovern.

De la mateixa manera, per tant, creix la nostra responsabilitat i exigència a l'hora de justificar la despesa pública, l'administració dels recursos i la gestió dels serveis davant dels ciutadans. Una exigència renovada en el sentit d'utilitzar aquests recursos amb la màxima eficàcia i eficiència, afrontant les reformes que siguin necessàries per aconseguir-ho: contenint la despesa, com he dit abans; prioritzant amb encert què cal fer ara i què pot esperar que la conjuntura econòmica millori; gestionant amb criteris d'eficiència; dimensionant correctament els serveis.

Per acabar amb aquesta meua primera intervenció, voldria fer una reflexió sobre el clima polític que respira la societat catalana i sobre la dificultat que aquest clima suposa per acceptar els avenços graduals, però certs, com els que avui estem debatent. Un clima que va de la impaciència al desànim, i del desànim a la frustració, a la decepció, a l'emmirallament, a l'aïllament, a la desafecció. Comprenc perfectament l'estat d'ànim de molts dels nostres conciutadans, el comprenc i el comparteixo; però crec que és l'hora de la confiança i l'esperança en les nostres possibilitats i en les nostres potencialitats. Perquè tenim dificultats, sí, i ens agrada menys hostilitat i més comprensió, sí, voldríem més lleialtat i reciprocitat, sí, fins i tot voldríem sentir-nos més estimats i valorats. Però no podem caure en la melancolia; el victimisme ens fa perdre força. Jo vull un país de gent confiada i forta. Cal avançar sempre, pas a pas, gradualment, de vegades donant un pas enrere per donar dos passos endavant, i quan es pugui fer un salt, fem-lo, com ara, però no ens quedem aturats perquè les fites siguin difícils o estigui lluny l'horitzó. Cada pas avança i cada pas fa Catalunya. Desconfio dels que volen anar molt lluny sense donar passes constants, decidides i perseverants.

Catalunya no ha arribat fins aquí sense resistència ni sense paciència, combinada amb ambició i amb seny. Les dificultats que hem trobat els darrers anys per fer sentir serenament les nostres aspiracions de millora de l'autogovern i per concretar-les en el nou Estatut ens han de fer treure'n les conclusions adequades. És temps de lliçons; no hem de passar pàgina ni tampoc parilitzar-nos. El caràcter transcendent i agònic de part del debat públic a Catalunya ha de transformar-se en un debat constructiu per enfortir-nos col·lectivament.

La proposta formulada per Catalunya, seguint en tot moment, de manera escrupolosa, els canals que preveu el marc institucional, ha trobat moltes més dificultats de comprensió que les que haurien estat raonables, i especialment ha generat una reacció adversa d'una intensitat inusitada per part de sectors molt importants de la po-

lítica i de l'opinió pública espanyoles, un clima que ha deteriorat molt les relacions mútues entre Catalunya i el conjunt de pobles d'Espanya, no només en el nivell de la relació entre les forces polítiques, cosa fins a un cert punt comprensible, sinó també a nivell social, cultural i intel·lectual. Però no podem caure en el parany de convertir el debat i la legítima confrontació en la sospita i la desconfiança sistemàtiques, així com la creença que tot el que pot anar malament acabarà anant-hi. I el pessimisme ha adquirit, podríem dir, un excessiu prestigi intel·lectual, i el dubte metòdic s'ha transformat en un dubte paralitzant que desanima i desmotiva.

Potser ha arribat també el moment de preguntar-nos si aquest clima, del qual l'opinió publicada es fa habitualment ressò, correspon a l'estat real del país; o, encara més, si és el que més ens convé. En definitiva, un clima col·lectiu poc propens a l'esforç quotidià, a valorar les realitzacions concretes, a percebre els avenços parcials; un clima al qual no podem seguir contribuint des de la política si no volem que aquesta deriva derrotista sigui irreversible.

Hem de desterrar d'una vegada per totes la malsana tendència a especular amb el fracàs, i ara tenim una magnífica ocasió per començar a redreçar aquesta espiral, si fem un debat comprensible i honest amb la realitat; si som capaços d'explicar que les nostres aspiracions són, a més de justes, raonables i d'incidència immediata en la realitat quotidiana dels catalans; si aconseguim al mateix temps fer entendre les dificultats reals que ens trobem i les limitacions que comporten a les nostres aspiracions; si proporcionem prou perspectiva a les decisions d'avui, emmarcant-les en la nostra evolució històrica i projectant-les cap a futurs viables; si acotem les nostres diferències en un terreny de joc compartit que les faci enriquidores i no estèrils; si superem la malaltia de la política, la que resulta de la combinació de l'oportunisme, el tacticisme i el populisme, i del fals patriotisme, el que veu derrotes en tot, en lloc de victòries possibles a cada oportunitat.

Creguin-me, el país necessita i ens exigeix que des de la política fem un exercici de realisme, de claredat sobre els nostres propòsits i d'honestat intel·lectual en els nostres plantejaments. Cal renunciar als efectes immediats de l'illusionisme polític i concentrar-nos en el treball continuat, rigorós, que dóna fruits a llarg termini, i posar l'interès general per davant dels interessos de part. Només així, amb una pràctica política persistent en aquesta direcció, anirem salvant en el temps aquesta desafecció democràtica.

Siguem conscients d'on som. Catalunya viu una crisi econòmica severa. Al nostre país hi han arribat els darrers deu anys més d'un milió de persones. Tot just estem començant a redreçar un dèficit clamorós de les inversions de l'Estat en infraestructures, però algunes realitats comencen a ser evidents. Estem obligats a fer un esforç col·lectiu ingent per canviar el nostre model productiu treballant amb rigor, esforç i eficàcia, des de l'ensenyament primari fins a la universitat, des de la formació professional fins a la internacionalització de les empreses. Hem de buscar el nostre lloc al món de la recerca i la innovació, i estem en condicions de fer-ho,

com s'està demostrant en alguns camps específics, com la recerca biomèdica.

Costarà molt abordar els reptes que avui tenim al davant si no confiem en nosaltres mateixos, si no valorem cada avenç com un exercici de plenitud gradual. Tenim un gran i potent estatut; el futur de Catalunya passa per espremer aquesta eina nacional. Hem de fer un esforç per utilitzar a fons en clau positiva les eines d'autogovern de què disposem, tot el potencial de la nostra economia i tota l'experiència i capacitat d'integració. Si volem anar lluny, aprofitem cada oportunitat.

Hem treballat molt i molt durament perquè el nou finançament de l'autogovern respectés el que diu l'Estatut, un estatut que esperem que el Tribunal Constitucional digui que és plenament vàlid. Ara hem de fer un esforç per deixar de fer-nos retrets sobre el nostre capteniment en el passat i concentrar-nos a presentar davant la societat camins transitables cap al futur.

Totes les forces polítiques de la cambra han defensat en aquest llarg procés el que consideraven que era millor per al nou finançament i alhora, també, els seus interessos de partit, ben legítimament. El resultat obtingut ha estat fruit de l'aportació de moltes persones, i no vull treure mèrit a ningú. Vull expressar públicament el meu agraïment al conseller Antoni Castells per la seva ferma negociadora; quan un està convençut de la força i la veracitat dels seus arguments, és més resistent i, tard o d'hora, acaba convencent els seus interlocutors. Ressenyar també la cohesió amb què les tres forces que conformen la majoria han actuat en tot moment. Faig extensiu també el meu reconeixement al conjunt de professionals, tècnics i polítics, que han fet aportacions diverses al procés negociador; voldria destacar, de tots ells, les qualitats de la negociació: la ferma, la lleialtat, el rigor, la cohesió i la coordinació. I encara vull remarcar els suports exigents de les forces vives de la societat civil catalana.

Aquests dies he afirmat que amb l'acord de finançament Espanya ha començat a saldar un deute –no els deutes, un deute– contret durant anys amb Catalunya, que s'ha corregit una injustícia, però que al mateix temps em sento orgullós de seguir sent solidaris fent la nostra aportació al progrés col·lectiu.

I tampoc no voldria acabar la meua intervenció sense unes paraules dirigides al president del principal grup de l'oposició, ja que va ser aquest grup el que va prendre la iniciativa parlamentària de sol·licitar el Ple que estem celebrant. I ho vull fer per reiterar-li el que ja li vaig dir fa uns dies: Convergència i Unió s'hauria de sumar a aquest acord que hem aconseguit; és un gran acord de país. Per això em sap greu i m'entristeix que no s'hi vulguin afegir, perquè sembla que una vegada més vulguin insinuar, no estant en l'acord i criticant-lo, que no hi ha veritable èxit de Catalunya si no el protagonitza Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

I això, a hores d'ara, no sé si dir-li si és més fals, més trist o més decebedor, o més preocupant. L'exclusivitat del bon govern, de la bona capacitat de negociació, dels èxits beneficiosos per al conjunt del país, de defensa de

les institucions, del patriotisme, no la té ningú, senyor Mas; jo no, vostè tampoc, ni abans ni ara.

Com a president, he fet al llarg d'aquesta legislatura, vostè ho sap, gestos múltiples de mà estesa perquè Convergència i Unió participés als grans acords de país. En alguns casos això ha estat possible; ho he reconegut i ho he agraït públicament i en aquesta mateixa tribuna. En altres casos no, però en tot moment he dit que, si no hi volien ser, seria lamentable, però que el president i el Govern sabien quina era la seva obligació i l'assumirien i tirarien el país endavant com ho estem fent.

Senyor Mas, vostè ha de decidir al costat de qui està ara, ara i aquí: al costat de Catalunya i de les seves esperances, o al darrere dels seus interessos polítics, per legítims que siguin. Ho espero i Catalunya també. Li ho demano jo i li ho demanen forces de la societat civil catalana; li ho demana també el seu electorat, que vol més criteri i senderi dels seus dirigents polítics. No li ho demana la Catalunya «passota», com vostè deia en una entrevista el diumenge passat; és la Catalunya activa i emprenedora, la que vol i necessita recobrar la confiança i se sent una mica cansada de tanta especulació sobre el fracàs.

I una darrera cosa: si la seva opció estratègica no li permet compartir aquest avenç claríssim del nostre autogovern, comprometi's a fer l'esforç de defensar les nostres institucions, perquè no veig compatible que diguin que actuen per ambició patriòtica i, en canvi, encara no els hàgim sentit defensar la Generalitat dels atacs que des del moment que es va tancar l'acord s'han tornat a desfermar contra Catalunya, contra el legítim, constitucional i estatutari dret de Catalunya a obtenir un finançament més just i més equitatiu per a Catalunya i els catalans.

Em costa de veure, la veritat, on és el patriotisme quan els líders de Convergència i Unió gasten molta més energia a criticar el Govern per l'acord que hem aconseguit que no pas a defensar Catalunya dels atacs que una altra vegada determinades forces polítiques i determinats altaveus mediàtics ens estan llançant.

Encara –encara– hi és a temps, senyor Mas. Estic segur que la societat catalana celebraria veure com, en el finançament, el principal partit de l'oposició està decididament al costat del Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Passem ara al torn d'intervenció dels representants dels grups parlamentaris. Té la paraula per exposar la posició del seu grup l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en la meua intervenció li he intentat fer una sèrie de preguntes i fins i tot de demanar una sèrie de precisions que he d'observar que vostè no n'ha contestat ni una; curios quan es tracta de tenir un debat seriós, segons vostè, i objectiu, no?

Això és com aquell, em recordava, mentre vostè estava parlant..., és com aquell que li pregunten l'hora, «quina hora és ara?», i aleshores al que li pregunten l'hora t'explica la història de com es va construir el rellotge. I bé, doncs: «No, no, escolti'm, si jo no li he preguntat la història de com es va construir el rellotge, jo li he preguntat l'hora.» I moltes coses que jo li he preguntat o que li he comentat..., doncs, vostè no hi ha fet cap referència. I és clar, és molt difícil tenir un debat, diguem-ne, productiu, i fins i tot intens, si quan es fa una intervenció des d'aquí vostè en llegeix una altra, perquè vol dir que aleshores vostè ja la porta preparada, i, és clar, aleshores no hi ha debat possible aquí: vostè diu el que vol dir li digui el que li digui l'altre. I aleshores dius: «Bé, però això no és un debat; això és...», i ja no li faig cap retret, eh?, simplement és que poden ser dos monòlegs aleshores, no?; en lloc d'un debat poden ser dos monòlegs, no?

Miri, vostè s'entesta..., després, al final de la meua intervenció li faré una reflexió sobre l'apellació que vostè ha fet sobre Convergència i Unió, que aquesta sí que tenia, doncs, una substància directa, no?, aquí sí que l'he vist, allò..., l'he vist, diguem-ne, amb les idees clares de com es podia anar ara a posar en una posició difícil un altre cop Convergència i Unió, que no sé si era l'objecte principal de la seva intervenció, almenys ho ha semblat, perquè hi ha dedicat la part final, per tant probablement la més important.

I quan veus això dius: «Realment, aquí del que es tracta és de saber si hem complert l'Estatut o aquí del que es tracta és d'anar a veure si a Convergència i Unió la deixem, doncs, ben aïllada, l'acusem de...», antipatriòtica?, si no ho he escoltat malament, d'aquest fals patriotisme... Vostè creu que defensar que a Catalunya es compleixi rigorosament l'Estatut que va costar tant de fer és una actitud de fals patriotisme?

Nosaltres no pretenem fer cap carrera amb vostè. Jo crec que vostès tenen una certa obsessió, un cert complex, que nosaltres a més a més no els posem sobre la taula. S'han d'estar autojustificant cada dia. Si ningú els ho demana! Escolti'm, vostès són el Govern d'aquest país. Els ho hem dit moltes vegades. Ens adrecem a vostès com el Govern d'aquest país. I vostè és el president de la Generalitat de Catalunya i el president de Catalunya, i ens hi adrecem en aquestes condicions.

Que no ens agrada la fórmula de govern que vostès tenen, del tripartit? Escolti'm, com a molt gent a Catalunya. Però això deu ser legítim, no? O és que no es pot ni criticar això? També és antipatriòtic dir que el tripartit és una mala fórmula de govern, d'acord amb la nostra percepció, que crec que a més a més forma part bastant de la comuna opinió de molta gent d'aquest país? Això és el nostre dret, i no per això hem de ser acusats de fals patriotisme, no? Però m'hi referiré després, al final de la meua intervenció.

Miri, li llegiré part d'un article d'ara farà un any, publicat en el diari *El País* concretament el 27 d'agost de l'any 2008. En aquest article es parlava de la contundència amb la qual les forces polítiques catalanes, gairebé totes elles, estaven combatent els incompliments del Govern amic del senyor Zapatero ara fa pràcticament

un any; parlava d'aquesta contundència. I aleshores la persona que ho va escriure deia: «Aquesta contundència s'explica pel caràcter incomplet, infraestatutari» –infraestatutari deu voler dir clarament per sota de l'Estatut, no?– «en un qualificatiu utilitzat pel mateix president Montilla, de la proposta formulada pel ministre Solbes.» I aquesta persona que va escriure aquest article diu: «Cito quatre elements» –quatre elements– «d'aquest caràcter infraestatutari de la proposta del Govern central.»

Primer element, el primer de tots, principal: impulsar la creació d'un consorci o ens equivalent en què participin de forma *paritària* l'agència estatal de l'Administració de l'Estat i l'Agència Tributària de Catalunya per desenvolupar les tasques previstes a l'article tal de l'Estatut.

Em poden dir si això s'ha complert o no s'ha complert? Perquè, escolti'm, o nosaltres no entenem res i no sabem llegir, que potser pot passar, o és que és clarament meridià que aquesta primera clàusula que definia la proposta del Govern central com a infraestatutari no s'ha complert! O és que és producte de la nostra imaginació això? Escolti, si han fet exactament al revés, senyor president. El que han fet és potenciar els òrgans amb seu a Madrid, en lloc de desenvolupar el consorci paritari a Catalunya. Han fet exactament al revés! I no em diguin que no, perquè és la pura evidència; qualsevol persona amb un mínim d'objectivitat –mínim d'objectivitat– pot reconèixer això.

Segon: contemplar els costos diferencials, és a dir, el cost de la vida, i el percentatge de població immigrant com a criteris per determinar les necessitats de despesa. Agafin-se, per favor, l'acord de la senyora Salgado amb vostès. No cita en cap moment la immigració i no cita en cap moment el cost de la vida.

I vostès ens diuen, o ens diu el senyor president: «No, home!, però és clar, quan parlem de la població catalana, ja hi posem la immigració.» Escolti, i quan vam fer l'Estatut, que no n'hi havia d'immigració a Catalunya? L'any 2006 no n'hi havia d'immigració a Catalunya? I per què vam posar el percentatge d'immigració? Per una raó molt senzilla!: perquè la immigració costa més diners en molts temes. I no és cap crítica, és una constatació. Per això ho varem posar allà. I per això el conseller Castells s'ha dedicat contínuament a defensar que aquest era un criteri bàsic en tot moment. I aquest ha desaparegut!

Sap quin criteri apareix, aleshores? El de la superfície –no faig res més que llegir, eh?, els documents de la senyora Salgado, no m'invento res–, la superfície, que efectivament no afecta Catalunya, o la dispersió de la població, que tampoc afecta Catalunya. Tots els criteris que beneficien Andalusia, Castella i Lleó, Galícia, etcètera, hi són tots, en aquest acord de la senyora Salgado que vostès han signat; dels que afecten Catalunya, que són cinc, d'acord amb l'Estatut, no se'n compleix ni un. I ho deia la persona que va escriure aquest article, ara fa un any.

Tercer: incorporar als mecanismes d'anivellament l'exigència que les comunitats autònomes realitzin un esforç fiscal similar. Doncs escolti'm, perdoni'm, vostès

agafen l'acord que vostès han fet –sanitat, educació i serveis socials–, i enlloc diu que aquests temes de sanitat, educació i serveis socials han de ser equivalents a l'esforç fiscal també de cada territori. És més, els diré una altra cosa –i senyor Castells, vostè ho sap–: per sanitat, educació i serveis socials essencials rebrem per sota de la mitjana, en cap cas per sobre. I el que ens costi de més ho haurem de complementar a càrrec dels nostres mecanismes pressupostaris. I vostès ho saben, que això és així, i vostès ho saben.

I per què és així? Perquè s'hi havia d'afegir l'esforç fiscal similar. Vostè, o el senyor Castells, ens dirà, si després intervé: «No, però és que hem creat un fons, que és un fons de competitivitat, que aquest sí que ens ajuda d'acord amb el nostre esforç fiscal»; que és cert, jo mateix els ho reconec, no tinc cap problema a reconèixer els mèrits d'aquest acord. Ara, volen dir que aquest és un gran mèrit? Volen dir que ho és? Dependre d'un fons de competitivitat que cada any haurà de decidir el Govern central de torn? Fins i tot amb majories absolutes? Aquest és el gran tema? L'únic fons que ens pot beneficiar de tot aquest acord depèn absolutament de la voluntat del Govern de torn de Madrid. Això és autonomia fiscal? Això és capacitat de prendre les nostres pròpies decisions? Això és el que ens venen com un grandíssim acord?

I a on parla l'Estatut, senyor president, del fons de competitivitat? I del fons de cooperació? No en parla enlloc. Del que parla l'Estatut és del fet que s'han de complir –i aleshores aquí vaig al quart punt d'aquest article que els deia– els mecanismes d'anivellament, que en cap cas –ho diu clarament l'Estatut, eh?, en cap cas, i «en cap cas» deu ser una expressió bastant clara, m'imagino, no?, no deu tenir massa marge de confusió–, en cap cas, diu l'Estatut, aquests mecanismes de solidaritat han de fer perdre posicions a les comunitats autònomes ordenades en funció de les seves respectives rendes *per capita*.

I a fe de Déu que he sentit al conseller d'Economia aquests darrers mesos manifestar *urbi et orbi*, i hi estic d'acord amb ell, o estava d'acord amb ell, que l'esperit d'aquesta norma, d'aquest article, és claríssim; dir: «Escolti, Catalunya és la tercera en pagar, la tercera en fer un esforç fiscal; quan hàgim pagat la solidaritat no podem ser ni els quarts ni els cinquens ni els setens ni els vuitens ni els novens ni els onzens», com som en aquest moment segons algunes fonts d'informació. No podem, perquè l'Estatut ho prohibeix; l'Estatut, que és una llei orgànica, ho prohibeix. No en parla enlloc que hem d'estar una mica per sobre de la renda mitjana, no en parla enlloc d'això. Vostès això s'ho han inventat per poder quedar bé, per poder dir que aquest acord és bo. Però resulta que això no té res a veure amb l'Estatut.

Ara, vostès ens poden dir: «No, no, escolti'm, sí, hem fet un acord que..., miri, que l'Estatut no s'ha complert del tot o no s'ha complert, però l'hem fet, perquè ens convenia, perquè calia, perquè havíem de pagar, perquè la situació financera de la Generalitat és precària...» Ja els ho he reconegut, tot això. Si fins i tot hi estem d'acord. Podem arribar a entendre –podem arribar a entendre– que vostès hagin de subscriure aquest acord;

ho podem arribar a entendre. I miri que això, dit des de l'oposició, és fort, eh? No l'havíem sentit mai, nosaltres, una cosa així; mai no l'havíem sentit. Sempre havíem sentit una altra cosa: quan anàvem a reclamar diners a Madrid érem uns victimistes. En sentíem dues de coses, senyor president: sentíem que érem uns victimistes, que sempre estàvem fent el ploricó i el plorami-ques, i que no ens conformàvem mai amb res, i que a més a més gastàvem malament.

Aquestes dues coses eren les úniques que vostès sabien dir. (*Remor de veus.*) Sí, sí, són les dues úniques que van dir sempre. Excepte una vegada, l'any 93, quan governava el PSOE, aleshores sí, aleshores hi van estar d'acord. Sospitós, no? Només quan governen vostès hi estan d'acord, però quan no governen vostès sempre hi estan en contra. I nosaltres no hi estem sempre en contra, perquè en aquesta mateixa cambra vam votar l'Estatut de Catalunya estant a l'oposició, i, si no, aquest debat ara no el tindríem, perquè teníem la paella pel mànec, i vostès ho saben molt bé. I si no haguéssim donat la cara a Madrid, potser tampoc el tindríem, aquest Estatut, potser tampoc el tindríem (*remor de veus*), potser tampoc el tindríem! I és molt fàcil ara aquest somriure, però els que van rebre les bufetades van ser uns altres, i vàrem ser nosaltres, mentre altres estaven ben amagadets, eh?

Per tant, escolti'm, aquests quatre punts són claríssims, no? Diran: «Home, és clar, és que això..., segur que aquest article el va fer algú de Convergència i Unió.» Doncs, no: el va signar el senyor Miquel Iceta –Miquel Iceta–, 27 d'agost de l'any 2008. (*Remor de veus.*) No, segur que vostès ho explicaran i tornaran a dir..., senyor Iceta, estic segur que quan vostè surti a fer la intervenció tornarà a dir que aquest acord que vostès han fet compleix rigorosament l'Estatut. Sí, és clar, és veritat, per exemple, agafi el primer punt i digui'm on està el consorci tributari 50 per cent Generalitat - 50 per cent Estat, expliqui-m'ho, perquè jo no el veig, potser és un consorci fantasma... (*remor de veus*), potser és un consorci fantasma, però no es veu per enlloc –no es veu per enlloc.

Aleshores, negar..., mirin, negar les evidències tampoc és una bona manera, senyor president, de fer un bon servei al país, i menys quan a més a més des del principal grup de l'oposició, que vostès diuen, des de Convergència i Unió, se'ls està oferint d'entendre quina és la posició del Govern sempre que vostès també entenguin que una cosa és el Govern, que és molt important, i una altra cosa és el país, que encara és més important que el Govern. I el país en aquest moment necessita tenir una expectativa de futur oberta. No podem donar per complert l'Estatut, perquè si el donem per complert ens passarà una cosa, que quan anem a Madrid a reclamar qualsevol cosa ens diran: «Però vostès què vénen a reclamar si vostès ja ho han donat per bo tot això?» Quan algú hagi d'anar, quan un futur govern de Catalunya hagi d'anar a Madrid a reclamar aquest consorci tributari ens diran: «Però no veuen que vostès ja hi van estar d'acord, amb tot això, on no hi era aquest consorci?» Quan anem a defensar que Catalunya no ha de perdre posicions en el rànquing després de la solidaritat ens diran: «Escoltin, però què vénen a demanar si vostès ja ho van donar per bo..., l'Estatut?»

Per tant, que Convergència i Unió digui que no, és una inversió de futur al servei del conjunt dels ciutadans de Catalunya, també dels que voten el tripartit, perquè si Convergència i Unió en algun moment..., això no és segur, evidentment, no?, és una expectativa, és una cosa que ja es veurà, però si Convergència i Unió en algun moment ha de governar Catalunya, vostès no entenen que hem de tenir les mans lliures per poder fer complir tot allò que ara no s'ha complert? Perquè si ara diem que sí, senyor president, cosa que vostè ens reclama, aleshores què anirem a reclamar? Vostès poden dir: «És que vostès estan equivocats, és que vostès estan equivocats, perquè resulta que l'Estatut es compleix fil per randa», que és el que ens estan dient contínuament. Però això, senyor president, vostè ho sap, també, és retòrica.

Si vostè em diu –em sembla que ho ha comentat en una frase seva, no?–, si vostè em diu «possibilitats raonables» –al seu acord, eh?–, «possibilitats raonables en les circumstàncies actuals», que vol dir de crisi, si vostè m'està dient això, doncs, miri, nosaltres això ho podem arribar a entendre, «possibilitats raonables en circumstàncies actuals de crisi», això es pot arribar a entendre, però és molt demanar que el Parlament de Catalunya, que representa tota la ciutadania catalana, no doni per complert un estatut que vostès saben que no s'està complint?

El Govern ha de gestionar el present?, d'acord, gestionin el present; han de pagar les nòmines?, les han de pagar; han de pagar els proveïdors?, els han de pagar; han de pagar les subvencions –que, per cert, s'estan retardant a pagar–?, les han de pagar; evidentment que sí, però el Parlament de Catalunya, que no és el Govern del país, el Parlament de Catalunya, que representa la sobirania del conjunt del poble de Catalunya, ha de quedar hipotecat en aquests propers anys, en plural, simplement perquè vostès puguin dir ara que s'ha fet un gran acord i que s'ha complert fil per randa l'Estatut? Això és el que ens estan demanant. Això és patriotisme, senyor president? De veritat vostè creu que això és patriotisme?

Nosaltres no pretenem tenir cap exclusiva de res: ni de la defensa de Catalunya, ni del bon govern, ni del patriotisme; de res tenim l'exclusiva. Ara; ens negaran una voluntat de servei al país? Ens negaran que nosaltres fem una anàlisi rigorosa del que està passant en aquest moment? Algú l'ha de fer.

I vostè ens diu: «No, però, escolti'm, fixi's, és que la societat civil...» La societat civil. Escolti'm, què hem de fer aleshores? La Llei d'educació és un desastre perquè els sindicats no hi van donar suport? És aquesta, la conclusió? Si tot és la societat civil, si el paràmetre del Parlament de Catalunya és què diu una cambra o que diuen uns sindicats, doncs, escolti'm, pleguem i que vinguin ells aquí, que facin la feina, que la facin ells.

Això no deixa de ser altra cosa que una voluntat de disfressar el que està passant. I, com vostès poden comprendre, la posició de Convergència i Unió de dir «no ens podem sumar a aquest acord» no és la posició més fàcil; ens seria molt més fàcil en aquest moment sumar-nos a la fotografia general, dir «fantàstic», «molt bé», «que grans que som», «hem complert fantàsticament

l'Estatut», «ara sí que ho tindrem tot resolt», etcètera. Això seria molt fàcil, senyor president, això seria molt fàcil; és el que vostè ens està reclamant. Ens acaba dient: «És que si vostès no estan al Govern no estan fent un bon servei al país.» No, perdoni, és al revés: si nosaltres en aquest moment tenim el coratge de desmarcar-nos d'aquest acord, si tenim el coratge de desmarcar-nos d'aquest acord, és perquè pensem que d'aquesta manera podrem fer un millor servei al país, no en aquest moment precis, estrictament, que no governem, però sí, potser, que en el futur. I quan algú, des del Govern de Catalunya, vagi a reclamar els deutes que l'Estat té nosaltres d'acord amb el no-compliment d'aquest Estatut, quan algú ho vagi a reclamar, no ho anirà a reclamar per uns votants de Convergència i Unió, ho anirà a reclamar pel conjunt del poble de Catalunya.

Per tant, escolti'm, no és tant demanar el que nosaltres estem fent; no és una reflexió que hagi de caure en el buit, és una reflexió que té una transcendència, no m'atreveixo a dir «històrica» per no passar-me de la ratlla, però és més important del que vostès es pensen, tot això, en aquest moment.

Això no és una sessió del Parlament per veure allò, bé, a veure com la passem aquesta, no?, uns i altres; el Parlament per primera vegada està jutjant el compliment o no de la norma bàsica de Catalunya –la norma bàsica de Catalunya.

El senyor Maragall va fer fer aquesta edició, com a president de la Generalitat, de l'Estatut de Catalunya i en l'encapçalament que ens va enviar deia: «L'Estatut del 2006 és una obra col·lectiva; hem demostrat una vegada més que Catalunya és forta quan els catalans expressem lliurement la nostra voluntat.» I hi va afegir: «Hem escrit una gran pàgina de la nostra pròpia història.»

Si aquesta era una gran pàgina de la nostra pròpia història, malgrat les seves limitacions, que nosaltres les vàrem reconèixer en tot moment, malgrat les seves limitacions –ho deia el president Maragall, no?–, ara ens dedicarem... –vostè diu «interessos partidistes», «interessos de càlcul electoral»; apliqui-s'ho vostè mateix–, ara ens dedicarem a escriure una pàgina petita de la història de Catalunya, donant per bo el compliment d'un estatut que tothom que tingui un mínim d'objectivitat sap que no s'està complint.

Vostès em poden dir «és que és molt difícil fer-lo complir», «és que en les circumstàncies actuals no es pot», «és que no s'ha pogut anar més enllà». Si ens diuen això, jo els ho dic, Convergència i Unió ho pot entendre i ho pot acceptar, però amb una condició, aquell gest de dignitat que abans els deia: el Parlament de Catalunya –el Parlament, que no és el Govern, que és la representació del poble de Catalunya– no pot donar per bo el compliment de l'Estatut. I si aquí del que es tracta és d'arribar a algun consens, doncs, escolti, el consens, senyor president, exigeix sacrificis sempre, d'uns i d'altres.

El sacrifici de partit que pot fer Convergència i Unió quin és? Acceptar que vostès han fet un esforç i que a més a més dintre de les circumstàncies actuals han aconseguit uns determinats resultats. Aquest és el sacrifici que pot fer Convergència i Unió.

Quin sacrifici els demanem a vostès? Els demanem un altre sacrifici, que certament ho és, que diguin clarament que aquest Estatut no s'ha complert i que deixin la porta oberta perquè en el futur el puguem fer complir, perquè això serà en interès del conjunt dels ciutadans de Catalunya, no només dels votants de Convergència i Unió.

Això és el que els demanem. I em sembla que no és molt demanar. I em sembla que és una manera serena i constructiva de plantejar les coses en interès del país. Si tothom està disposat a fer una mica de pas endarrere en alguna posició inicial és possible que hi hagi aquest consens, sobre la comprensió, perquè –torno al començament de la meua primera intervenció– estem parlant d'una cosa que interessa al conjunt del poble de Catalunya, dels diners dels catalans. Ara ho donarem per bo tot això que s'ha fet?

Abans els he fet una pregunta que és molt clara i no me la volen contestar, pel que sembla. Agafin les pàgines 62 i 63 de l'acord de la senyora Salgado, agafin-les, per favor, llegeixin-les. Jo no sé si han llegit la lletra petita de tot això, però agafin-lo tots els diputats i totes les diputades que acabaran dient que sí i que signaran aquest acord. Què diuen aquestes pàgines? Diuen: «Per tot allò que l'Estat ha decidit i no ha dotat econòmicament» –no ens n'han donat els diners–, «per tot això» –per exemple, per a la Llei de la dependència–, «vostès, els catalans, es donen per liquidats i per saldats.» Diu això; és a dir, no podem reclamar res si vostès diuen que tot això s'ha complert d'aquesta manera. I acte seguit diu una altra cosa, diu: «I tot allò que els catalans ens deveu, perquè us hem avançat més diners dels que us tocaven, ens ho tornareu en quatre anys i sense interessos.» Moltes gràcies.

És a dir, l'Estat cobra els seus deutes i vostès ho accepten, i l'Estat no paga els seus deutes i vostè també ho accepta. I on està l'interès de país? Ens podrien dir, per favor, quina xifra s'haurà de restar de les xifres que vostès estan dient com a conseqüència d'haver de tornar aquests diners a Madrid, que vostès estan acceptant en aquest acord. Ens poden donar aquesta xifra?, perquè la deuen tenir estimada, no? Qualsevol que tingui un petit negociet de res sap, ha de saber si li pagaran uns determinats deutes abans de cobrar uns determinats diners.

Doncs, escolti'm, els estem demanant una cosa tan clara com això. Ara, és clar, això és lletra petita; en això, segurament, no s'hi ha fixat ningú, en això, perquè fa mandra entrar en aquests detalls, no?, però la posició de Catalunya quedarà disminuïda com a conseqüència de tot això. I s'ho trobarà el Govern de l'any 2011. Perquè, en això sí, i jo no sé si conscientment o inconscientment, vostès han tingut una habilitat: que tot això fins al 2011 no apareix; és a dir, el 2009 i el 2010 no haurem de tornar res, però el 2011, el 2012, el 2013, el 2014..., la famosa data del 2014, que no sé quantes coses haviem de passar. En aquella, miri, passarà una cosa que ja els anuncio ara, que Catalunya haurà de tornar diners a l'Estat com a conseqüència de l'acord que vostès estan fent en aquest moment. «Fantàstic», «meravellós», «gran acord», «fabulós», «compleix fil per randa l'Es-

tatut», «passarem a la història»... Potser passarem a la història per un sentit precisament no massa positiu.

Li faig aquesta pregunta concreta, facin el favor de contestar-nos això, és ben clar. I facin el favor de donar-nos l'acta d'aquesta comissió bilateral que vostès han fet, diuen, aquests darrers dies, perquè no la coneixem: «Ha estat un acord absolutament bilateral.» Miri, jo ja li ho dic des d'aquesta tribuna, i ho diré aquí i a Madrid, i on calgui –i on calgui. Evidentment que hi han determinats atacs, que sempre hi han sigut –sempre hi han sigut–, quan Catalunya reclama alguna cosa que és justa per a Catalunya. Sempre hi han sigut aquests atacs, senyor president, sempre. Jo estic disposat a defensar el Govern de Catalunya en tot moment; ara, no em digui que no acceptar aquest acord, que per nosaltres és manifestament insuficient, és una manera de posar-nos al costat d'aquells que ataquen Catalunya, perquè això és inadmissible. (*Remor de veus.*) Ha dit més o menys això. (*Forta remor de veus.*) Doncs, mirin, perdonin. Si no ha dit això..., senyor president, si no ha dit això, ho retiro. Si no ha dit això, ho retiro.

Per tant, dec ser..., pot ser que m'hi hagi malfixat, però en la música he entès una mica això, no?, de dir: «Trobo a faltar» –almenys això sí que ho deu haver dit– «que vostès defensin el Govern de Catalunya, trobo a faltar això.» Això sí que ho deu haver dit, no? (*Remor de veus.*) Molt bé. Doncs, escolti'm, el defensem. I si volen que aquestes paraules que estic dient aquí..., si les volen traduir al castellà i passar-les per tot Espanya, ja les poden passar. Evidentment que defensem el Govern de Catalunya, tant el defensem que podem arribar a entendre que vostès per la urgència del moment i les dificultats del moment arribin a un acord que permeti que la mateixa Generalitat de Catalunya pugui fer els seus deures a curt termini. Ara, no ens diguin –no ens diguin– que tot això ha de ser a canvi, a més a més, de dir: «No, escolti'm, com que aquí hi ha una majoria que està dient que sí que s'està complint l'Estatut, vostès s'hi ha de sumar, per nassos.»

Doncs, no, senyors, no ens hi sumarem. I si algú considera que ens quedem una mica més sols no passa absolutament res, perquè mentre tinguem el poble de Catalunya al nostre costat –i aquesta és la nostra sensació– nosaltres... (*Pausa.*) Bé, escoltin, vostès vagin dient el que vagin dient..., ja ho veurem, ja ho veurem d'aquí a uns mesos. Jo els faig un pronòstic –jo els faig un pronòstic. Quan d'aquí a uns mesos aquest acord es manifesti clarament insuficient i les urgències finances de la Generalitat estiguin on estaran, aleshores potser diran que valia la pena haver-hi pensat dues vegades, abans, per donar per complert l'Estatut.

I això passarà, senyor president, i no és una amenaça, evidentment, ni un desig, però passarà –passarà–, perquè les circumstàncies econòmiques són difícils i probablement ho seguiran sent els propers mesos, i les finances de la Generalitat patiran, i patiran bastant, com estan patint ara. I tot això que vostès estan fent en aquest moment, també des del punt de vista de les xifres, no arreglarà el problema. Els donaré una dada que és ben evident, la pot entendre tothom: amb els 2.000 milions d'euros, o una miqueta més, que vostès poden arribar a

tenir el 2009 no pagaran ni el 40 per cent dels deutes de l'any passat. Vostès van reconèixer un dèficit l'any passat de 4.800 milions d'euros. Amb 2.100 milions de l'any 2009 no pagaran el 40 per cent del deute. Vostès creuen que això, de veritat, arregla els problemes del Govern de la Generalitat i la capacitat de reacció del Govern de la Generalitat en un moment de crisi?

Abans, per cert, he comès un error que vull reconèixer. Els he dit que s'havia incrementat l'atur. S'ha incrementat la destrucció d'ocupació, que no és exactament el mateix. Escolti, si no tinc cap problema; si ens equivoquem, ens equivoquem –si ens equivoquem, ens equivoquem, no passa re. M'han passat malament una dada, l'he dita malament, la rectifico: s'ha incrementat la destrucció d'ocupació.

Però vostès saben perfectament que, encara que aquesta sigui una dada conjuntural, ens podem trobar amb un increment –aquest cop sí– significatiu de l'atur en els propers mesos –ho saben– i una destrucció d'activitat econòmica. I aquests diners de més que ara vostès diuen que tindran, que, per altra banda, tampoc estan del tot confirmats –una part sí i una part no–, no serviran per poder arreglar les coses. I aleshores hem de quedar lliures d'acords insuficients, perquè, si tots plegats els donem per bons, aleshores qui podrà defensar el país en algun moment del futur? Això tampoc deu ser tan difícil d'entendre, no?

I, per cert, parlant de xifres i abans d'acabar, vostès ens diuen: «No, però per primera vegada Catalunya quedarà per sobre de la mitjana de finançament de la resta de comunitats autònomes.» Escolti, ens han de dir una altra cosa perquè això sigui real i perquè ho puguem comprovar, perquè vostès ens demanen un acte de fe. Ens han de dir com queden els altres. Ara imaginin-se... Sí, home, imaginin-se una cosa, senyor president. Jo no sé quina deu ser la mitjana d'edat del Parlament de Catalunya, no ho sé; posem que siguin quaranta-cinc anys, o una mica més, és igual; posem quaranta-cinc. Escolti, perquè la mitjana d'edat del Parlament de Catalunya siguin quaranta-cinc anys, una de dues: o tots tenim quaranta-cinc anys, cosa que dubto, o n'hi ha d'haver alguns que en tinguin més i uns altres que en tinguin menys. (*Remor de veus.*) I perquè es pugui dir: «Quaranta-cinc, la mitjana» s'ha de dir –no els ho demano, eh?–..., que tothom s'aixequi i digui la seva edat per sobre i tothom que la digui per sota, i aleshores podrem arribar a la conclusió que realment tenim una mitjana. Perquè, si no, és molt difícil d'entendre, tot això; com es pot estar per sobre de la mitjana si no hi ha ningú que hi estigui per sota? (*Remor de veus.*) És el que ens estan dient, és exactament el que ens estan dient. I quan se'ls pregunta, a vostès o al Govern espanyol: «Escoltin, ens podrien fer el favor de dir qui quedarà per sota de la mitjana?» Ningú. Tothom queda per sobre, aquí; tothom hi guanya i tothom queda per sobre. Bé, tanco el parèntesi perquè no és segurament el tema més important, però de tota manera, des d'un punt de vista, diguem-ne, d'una certa objectivitat, val la pena que hi posem també l'accent, no?

Mirin, per acabar, vostès ens deia, senyor president, en aquesta intervenció..., bé, que, de fet no ha estat una

rèplica com a tal rèplica, no?, perquè hi ha moltes coses que s'han dit per part nostra que vostè simplement ha ignorat. Vostè ha fet al final de la seva intervenció aquesta gran apel·lació a Convergència i Unió: «Sumin-se al nostre acord, com un acte de concòrdia i positiu per al país, i per no contribuir al pessimisme.» De fet, ens diu això; no sé exactament les paraules, perquè jo no porto les respostes per escrit. I aleshores jo li pregunto una cosa; li pregunto: de què val que Convergència i Unió s'hagi sumat a l'Estatut en el Parlament de Catalunya, a l'Estatut a Madrid, al Pacte nacional per a la immigració, al Pacte nacional per a la recerca i la innovació i a la Llei d'educació? –que, per cert, el seu Govern no va poder aguantar, perquè es va trencar per això. De què serveix, tot això? No serveix per al país? És a dir, quan Convergència i Unió ha hagut de dir «sí», no ho ha dit amb tota claredat? No ha estat al seu costat, fins i tot al seu costat, com vàrem estar nosaltres, i jo personalment, en la Llei d'educació? Vostè no va poder mantenir la cohesió del Govern; se li va trencar el Govern en la Llei d'educació. Qualsevol govern d'Europa s'hauria avergonyit de no poder tirar endavant una llei tan important com aquesta cohesionadament. Qui li va salvar, tot això? Doncs, escolti'm, Convergència i Unió, que està a l'oposició i que no té per què fer-ho per interès partidista, però que té l'obligació de l'interès del país. I per això vàrem actuar d'aquesta manera. Doncs, escolti'm, aleshores, si nosaltres som capaços de dir que sí tantes vegades, quan diem que no potser tampoc és per estricte interès partidista, com vostè ens està dient; potser és que pensem que d'aquesta manera estem fent el millor servei al país.

I els torno a donar l'argument central. Aquest Parlament ha de fer un acte i un gest de dignitat i d'inversió de futur. I l'acte de dignitat i el gest de dignitat és dir: «Escoltin, l'Estatut de Catalunya, en el tema del finançament, en el tema dels diners, no s'ha complert.» I si vostès no el volen fer –i estan en el seu dret de no fer-lo– almenys deixin que una altra força política, que en definitiva és la principal força política d'aquest Parlament, encara que estigui a l'oposició, faci un gest de coherència, encara que costi i encara que necessiti coratge, faci un gest de coherència amb el futur d'aquest país i amb la gent que en el seu moment ens reclamarà que tots aquests deutes que l'Estat ara ens deu es puguin acabar liquidant. I, si vostès ara els donen per liquidats, nosaltres no, perquè considerem que faríem un molt dèbil favor a la Catalunya del present i a la Catalunya del futur.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor Mas, jo agraeixo i comprenc el to de la seva intervenció, no?, tot i que, com es pot imaginar, no comparteixo ni el seu judici sobre la bondat de l'acord ni gran part dels seus arguments per desqualificar-lo. Bé, tot seguit procuraré de respondre a algunes de les acusacions disfressades d'arguments, eh?

Abans, però, permeti'm fer-li algunes consideracions, no?, de caràcter més general, per situar el debat, una mica, que estem tenint. La veritat és que aquests dies, escoltant-lo i veient com ha evolucionat també el discurs de vostès, no?, em costa més d'entendre quina és realment la posició de Convergència i Unió i què és el que pretén oferir a la societat catalana, sincerament: si han decidit optar per abandonar una centralitat política que sempre havien volgut mantenir, si pretenen una constant desqualificació de qualsevol assoliment polític del conjunt de les institucions i de la societat catalana mentre vostès no governin o no ho protagonitzin a primera línia, bé, si hi ha alguna raó, no?, que expliqui per què han preferit des de fa mesos, des de la tardor, l'atac constant i continu al Govern, en comptes de treballar junts per l'acord. Fa mesos que vostès van abandonar, des de la tardor, la possibilitat d'anar junts i es van dedicar, Ple darrere Ple, en les sessions de control, amb les preguntes, amb les interpellacions i les mocions, precisament, a erosionar el Govern i no a ajudar per assolir un bon acord.

Miri, des de la deplorable exhibició d'irritació, no?, que va fer el representant de Convergència i Unió només uns minuts després que jo fes una primera declaració institucional sobre l'acord assolit, fins a les seves pròpies declaracions, com li deia abans, en la meua primera intervenció, aquest cap de setmana, en un diari de Barcelona, parlant d'una Catalunya engabiada i hipotecada –avui vostè ha tornat a parlar, ara, d'hipoteques també–, em costa d'entendre on van, senyor Mas. Em costa d'endevinar en tot això la centralitat que se suposa que hauria de tenir i mantenir una força política que va jugar un paper important en la darrera fase de negociació de l'Estatut, una força amb experiència de govern i conscient que tan cert és que les lleis s'han de complir com que en tota negociació també ha d'haver-hi predisposició de les parts per buscar un acord.

Jo he afirmat i afirmo que l'acord de finançament pactat compleix l'Estatut i el desenvolupa en la seva potencialitat. Vostè diu i han dit aquests dies que no pot donar suport a aquest acord perquè, segons vostè, no compleix, evidentment, amb el cent per cent de l'Estatut i perquè no vol quedar-se amb les mans lligades –ho acaba de dir– de cara al futur per reclamar el compliment de les coses que, segons vostè, no es compleixen ara, i diu que no vol hipoteques, no?

Perquè, miri, si vol que parlem d'hipoteques, senyor diputat, podem parlar de les que vàrem heretar de vostès. (*Remor de veus.*) Per començar, el sistema de finançament acordat per vostè l'any 2001, que ha donat un rendiment perfectament descriptible. I no faci trampes; no faci trampes, perquè, evidentment, si determinats impostos, fins i tot els propis de la Generalitat, han crescut, això poc té a veure –durant un període, i ara han caigut– amb l'acord de finançament de l'any 2001; si de cas, amb l'evolució de l'economia. Miri, i vostè ho sap, no?: de vostès hem heretat hipoteques, i nosaltres hem aconseguit saldos positius. I aquesta és la diferència, els agradi o no.

Hi ha algunes crítiques que vostès reiteren insistentment aquests dies i que no voldria deixar passar, no? Vostè

ha dit –i avui hi ha tornat, no?, en la seva intervenció– que l'acord incompleix l'Estatut pel que fa als terminis de desplegament del model; ho ha dit. I jo li dic que el model entra en vigor aquest any, com diu l'Estatut, i que compleix l'Estatut des del primer dia. Catalunya, ja el 2009, se situarà per damunt de la mitjana estatal. I l'aportació addicional de l'Estat arribarà al 100 per cent el 2011; el 70 per cent aquest any, el 85 per cent l'any que ve. De manera que al tercer any s'acompliran plenament les previsions estatutàries respecte a la posició relativa de Catalunya. Escolti, a mi, si n'hi ha uns que contribueixen per sobre i queden per sota, d'altres comunitats, serà el seu problema, parlem o no de bilateralitat. El tema és si nosaltres estem allà on ens pertoca. I nosaltres estem allà on ens pertoca i on diu l'Estatut.

I, a més, com he dit en la meua primera intervenció, també el model incorpora una garantia que assegura que la quantia, aquesta quantia de l'any 2011, creixerà un 30 per cent el 2012, i situarà els ingressos de Catalunya 5,6 punts percentuals per sobre de la mitjana.

També vostès han dit, i vostè avui ha tornat a incidir sobre això, que no es tenen en compte, per exemple, els costos diferencials, ni la immigració, ni la població amb risc d'exclusió. I això tampoc és cert.

Miri, pel que fa a la immigració, l'Estatut afirma que la població ha de ser la variable bàsica per determinar les necessitats de despesa de la Generalitat. Doncs bé, aquest requisit es compleix estrictament, ja que la població pesa un 97 per cent en el càlcul de les variables de despesa –factors com la superfície o la dispersió només representen un 3 per cent–; l'increment de població pesa un 75 per cent en els criteris de distribució dels recursos addicionals, un 75 per cent els recursos addicionals.

I els costos diferencials, l'acord també els té en compte. El fons especial per al bilingüisme n'és una prova. L'acord, per altra banda, també millora el finançament de les competències específiques de Catalunya: de Mossos, de presons, a les quals s'ha afegit el transport, la qual cosa és el reconeixement d'un cost diferencial específic. L'acord també té en compte els costos diferencials en la prestació de serveis. Sap quan? Quan estratifica la població protegida pel sistema de salut en set trams d'edat; quan considera de forma específica la població escolar de zero a setze anys; quan s'inclouen partides, com deia, específiques per al bilingüisme, amb les quals, entre altres coses, podrem atendre les necessitats de la Llei d'acollida.

La població amb risc d'exclusió es recull a través de dos elements: el 12,5 per cent dels recursos addicionals de l'any 2009 es reparteixen en base a la població dependent, i en el càlcul de població ajustada, senyor Mas, els majors de seixanta-cinc anys tenen una ponderació del 8,5 per cent.

Després, hi ha hagut altres qüestionaments, els que tenen relació amb les xifres, no? Hi ha fins i tot un membre de la seva federació, el senyor Duran, que diu que les xifres d'aquest acord són fantasies; ho deia ahir en una entrevista: són fantasies perquè no hi són, en el document. Vostè ha fet referència..., diu: «S'ha de lle-

gir la lletra petita.» A mi em sembla, senyor Mas, que vostès no s'han llegit ni la gran –no s'han llegit ni la gran. Vostès estan tan obsessionats a seguir el seu delirant guió que no s'han llegit les setanta-sis pàgines del document, em sembla a mi, eh? No és massa demanar més rigor i serietat. Les xifres hi són, perquè el model les garanteix, i vostè ho sap. I, a més a més, aquestes que diuen: «A partir del 2010, no estan garantides, no són enlloc», escolti, pàgines 22 i 23 del document. Li ho apunto, perquè les puguin llegir.

Miri, senyor diputat, ja li he dit abans que sorprèn, no?, que una força política que es va implicar a fons per pactar l'Estatut, on cada part havia de transigir en alguna cosa perquè tothom hi sortís guanyant, sorprèn, dic, que ara cregui que donar suport al gran acord aconseguit és, podríem dir –com ho diria?–, quasi com embrutar-se les mans, no?

Jo comprenc que vostès, estant a l'oposició, no estiguin disposats a acceptar el que proposi o aconsegueixi el Govern, si no hi tenen res, podríem dir, a guanyar políticament. Però en aquest cas qui hi guanya, senyor Mas –i vostè ho sap–, és Catalunya. I vostès haurien d'estar al seu costat.

Tant el conseller Castells com jo mateix els ho hem dit molt clarament en més d'una ocasió: la millor manera de fer força, la millor manera de fer imbatible la posició negociadora del Govern de Catalunya era posar-se al costat del Govern, sense oferir el més mínim dubte que, quan està en joc el finançament de Catalunya, les forces polítiques i socials haurien d'anar totes unides darrere de les seves institucions.

Vostè sap que aquest acord l'havien de negociar els governs de Catalunya i d'Espanya, com diu l'Estatut. I així s'ha fet, en un perfecte exercici de bilateralitat, la bilateralitat que vostès ara diuen que l'acord no respecta i que... I tant, que s'ha respectat! Vostè demana actes. I tant, que s'ha respectat.

Per cert, vostès demanen actes, i l'any 2001, quan es va fer el debat el mes de setembre, no havien aportat ni un document –ni un document. Ara vostès fins i tot han pogut llegir –veig que no massa– el document, entre altres coses, de l'acord.

Hi ha hagut bilateralitat en la negociació, en el contingut i en la ratificació de l'acord. S'ha negociat de govern a govern. Només cal veure-ho per ratificar el que diu determinada premsa de Madrid i d'altres indrets d'Espanya; escolti, no... Catalunya ha fixat la seva aportació solidària al conjunt de comunitats autònomes, i s'ha millorat el finançament de competències específiques que només nosaltres tenim transferides.

L'acord es ratificarà, com vostè sap, definitivament a la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals, com diu l'Estatut. El que passa és que vostès no han aconseguit l'objectiu que també segurament s'havien fixat, és a dir, que la tensió de la negociació acabés trencant la cohesió del Govern i les forces que li donen suport. Aquesta vegada això tampoc no ha funcionat, perquè la coordinació, la cohesió i la lleialtat han funcionat; més bé del que vostès mai no s'haurien imaginat, segurament. Ho han provat, no? –ho han provat. Ho han

provat una i una altra vegada, amb xifres amunt i avall, entre altres coses, algunes per sota del que s'ha aconseguit, la majoria per sobre, i algunes descabellades, no?, que els haurien jo crec que de fer pujar els colors a vostès mateixos si haguessin tingut la responsabilitat de negociar l'acord. Solament cal repassar les hemeroteques de l'any 2001.

I, com veu vostè, he fet referències, poques referències a l'any 2001 –poques referències a l'any 2001. Fins i tot recordava quan vostè parlava de la propaganda que estem fent. Propaganda? Propaganda de tots els encartaments que vostès van fer l'any 2001. (*Remor de veus.*) No els han trobat, eh?, encara.

Miri, vostès han donat tantes xifres..., han acabat donant fins a onze xifres –fins a onze xifres. És clar que, com va dir la setmana passada, no?, el conseller Castells, probablement si féssim la mitjana de totes les xifres que han donat, vull dir, els darrers vuit o deu mesos, ens sortiria una xifra força similar a la que finalment s'ha aconseguit, eh? A base de dir-les totes tard o d'hora, no?, s'encerta, diguem-ne. (*Remor de veus i rialles.*)

La darrera xifra que vostès van donar era de 5.630 milions d'euros. Que quan vostès calculen aquesta xifra, a més a més, fan trampa, no?, i ho saben, a més a més. Perquè ho han fet atenent-se a les xifres de la recaptació impositiva de l'any 2008, quan saben que les del 2009 són significativament menors, a causa de la crisi.

Aquest cap de setmana vostès mateixos han fet públic un document, no?, en què expliquen que la recaptació impositiva aquest any 2009 està caient a ritmes del 37 per cent de l'IRPF i el 30 per cent de l'IVA. Si apliquem aquesta rebaixa del 30 per cent a la xifra de 5.630 milions d'euros, sap què ens dóna? Ens dóna 3.941 milions d'euros. És a dir, dins de la previsió i de l'estimació que ha fet el conseller Castells. Imagini's si al damunt li féssim cas, no?, i abaixéssim els impostos. Però, en qualsevol cas, el que queda clar és que vostès mateixos delaten la inconsistència de la darrera xifra –de la darrera de moment– que vostès han donat.

Mirin, les setmanes prèvies a l'acord vostès s'han queixat perquè es criticava el model vigent fins ara, dient que no es podien comparar el vigent i el nou. I en això sí que li dono la raó. El nou model és incomparablement millor que l'anterior: és molt més sòlid, més equitatiu, més just, més ambiciós. I no es prengui malament el que li diré ara: l'ambició de model de finançament que figura a l'Estatut del 2006 no és mèrit seu; va ser mèrit de la proposta catalana, del nivell d'ambició col·lectiva que es va fixar i de la voluntat compartida, no?, entre els representants del Parlament de Catalunya i dels governs, del Govern i del Parlament espanyol.

El que sí que va ser mèrit seu, tot seu, tot de vostès, va ser l'acord de l'any 2001, el de fa vuit anys, aquest sí. I tot i així, com dic, hi ha hagut moments que semblava que el molestés que criticés aquest model de l'any 2001, perquè no havia estat pas tan dolent. Fins i tot han ensenyat unes gràfiques –aquestes a les quals feia referència abans–, aquests dies, ben poc rigoroses, per cert, eh? Confondre el que dóna el model amb la recaptació d'impostos, que evidentment tenen molta re-

lació amb l'evolució de l'economia. Perquè aquí, quan parlem de xifres addicionals, que milloren el sistema, estem parlant de xifres que no tenen relació amb la recaptació d'impostos, que són xifres certes, que figuren en el document aquest de més de setanta pàgines que vostès no s'han acabat de llegir.

Però no som pas només nosaltres, no?, qui hem desqualificat més rotundament aquest model –el de l'any 2001, estic parlant. Podem dir que la principal desqualificació la van signar vostès, vostè mateix, el dissabte 21 de gener de l'any 2006, quan, segons vostè, va acordar les bases del finançament que haurien de figurar al nou Estatut, no? –dic «segons vostè». O sigui que no li ha d'estranyar que els altres critiquin l'acord que vostè va fer amb el PP fa vuit anys.

Miri, els resultats d'aquest model, d'aquell que vostè va pactar, han acabat suposant un veritable llast per a Catalunya. Entre altres raons, perquè no preveia ni contemplava que Catalunya podia créixer prop d'un milió i mig d'habitants en menys de deu anys. Per cert, senyor Mas, l'any 2001, d'immigrants ja en teníem, eh? N'arribaven, i molts. Vostès van pactar que no es revisés la població; ni immigrants ni no immigrants: que no es revisés la població. No s'ha actualitzat la població..., vostès van signar un acord que no preveia l'actualització anual de la població, escolti!, quan la població estava creixent, quan creixia la immigració. I ara ens ve aquí a donar lliçons que aquest acord no contempla la immigració, si us plau! Ara... En fi, l'altre dia un representant, un il·lustre diputat aquí present, deia que ens hem deixat 320.000 catalans fora de l'acord. Bé, entenc perfectament, no?, que els preocupi aquesta qüestió, perquè vostès es van deixar fora 1.200.000 catalans en el model que van negociar l'any 2001. Vostès sí que no van tenir en compte la immigració.

Miri, ara no, ara no hem comès l'error que vostès van cometre. El nou model utilitza la darrera dada del padró, la darrera dels anys liquidats. I, evidentment, aquesta dada s'actualitzarà cada any, perquè així ho preveu l'acta de l'acord i perquè així ho preveu l'Estatut.

Bé, fins i tot han utilitzat l'argument de les targetes sanitàries, cosa que vostès saben perfectament –no ho ha dit vostè avui, ho han dit altres representants de la seva federació aquests dies, no?–..., vostè sap perfectament que als efectes del repartiment dels recursos la data rellevant és el percentatge de la població de Catalunya respecte de la resta de comunitats autònomes i que, si aquí s'utilitza el padró, a tot Espanya s'utilitza també el padró, no? Però aleshores vostès van presentar també aquest acord com gairebé la solució definitiva, eh? Només cal fer una breu repassada... No, no, no ensenyaré titulars de la premsa d'aquell moment, no?, però a les hemeroteques trobaríem emfàtiques declaracions del seu conseller d'Economia d'aquella etapa i, sobretot, de vostè mateix, que aleshores era el conseller en cap de la Generalitat. Me les estalvio.

Miri, al llarg de la negociació que s'ha dut a terme i que avui estem debatent, hem aconseguit, crec, no sotmetre tampoc la societat catalana a un ball de xifres, tot i que vostès han fet tot el possible perquè no sigui així, per generar unes expectatives que després no s'acomplissin,

suposo, no? Vostès sí, vostès, com he dit, no han parat de donar xifres i d'exigir-ne també, no?, les dues coses. No entenc per quina raó no han respectat l'estratègia fixada pel Govern de Catalunya per enfocar i conduir la negociació. I s'han quedat sols. Sols o acompanyats, com vostès vulguin, no? No han atès els requeriments de la societat civil, a la qual jo..., en fi, tenen importància; evidentment, no són el Parlament, ni són el Govern, però tampoc tindria una actitud de menysteniment cap a ells. No han atès els requeriments i s'han quedat sols.

Miri, fer caure el Govern i no acceptar cap acord de finançament, ni que fos el millor per a Catalunya, això és el que vostès volien, només per justificar, podríem dir, un no que ja tenien decidit des de fa molt de temps. Vostès fa mesos que tenien decidit que no acceptarien l'acord de finançament, fos quin fos el resultat que s'assolís, desgraciadament. Senzillament perquè no era el seu acord, perquè no seria el seu acord, perquè no l'haurien protagonitzat. Perquè en aquest cas, a diferència de l'Estatut, la negociació és entre govern i govern.

Jo no li ho recriminaria si ho haguessin dit clarament d'entrada, no?, si haguessin dit, doncs: «Escoltin, vostès, senyors del Govern, tenen la responsabilitat de negociar; facin-ho tan bé com sàpiguen. I nosaltres, Convergència i Unió, doncs, vetllarem perquè sigui així; serem exigents amb el resultat.» Vostès ho podrien haver fet, això. Però no, vostès el que havien fet és un càlcul, no?, respecte dels efectes que podria tenir aquesta negociació, i els càlculs, senyors Mas, els han fallat –els han fallat.

Per això, ara, en comptes de fer el que els demano –jo i també molta altra gent, fins i tot gent molt propera a vostès–, que és sumar-se a l'acord, vostès, com deia, s'han quedat sols. O amb el PP –o amb el PP. (*Remor de veus.*) Per raons diferents, eh?, ho dic també, evidentment. S'han quedat sols denunciant una suposada il·legalitat i un suposat incompliment de l'Estatut, no?

Jo procuraré no caure en els mateixos errors dels responsables de l'acord de l'any 2001, dient que l'acord d'avui és immillorable i definitiu; no ho diré. Hones-tament, només puc afirmar que aquest acord posa unes bases més sòlides per garantir una evolució del nostre finançament en la direcció correcta. I això, que pot semblar segurament massa modest, no?, crec que constitueix un pas de gegant, perquè és un avenç en els resultats i perquè instaura un model garantit pel nostre Estatut, perquè incorpora els mecanismes de revisió i de rectificació que ens havien faltat fins ara, com aquests que vostès es van oblidar a l'acord de l'any 2001.

I si alguna lliçó hem après de les experiències anteriors i de la negociació, que, com he dit en la meua primera intervenció, ha estat dura, complexa, a voltes extenuant, que hem mantingut durant mesos, és precisament aquesta: que no és tan important la xifra que poguéssim exhibir o lluir avui –que ho és, i molt, també, eh?– com la garantia que les xifres evolucionaran d'acord també amb la variació de les circumstàncies que concorrin en la societat i l'economia de Catalunya.

I li he de dir, senyor Mas, que em sento satisfet del resultat de la negociació que hem dut a terme. Que no és

una negociació per dir que «el que hem tret és fruit de les circumstàncies», no. O sigui, no venim a demanar perdó, per dir: «Escolti, és que, clar, la crisi i tal... Únicament i exclusivament hem pogut treure això.» Doncs, no, miri, malgrat la crisi, malgrat la confrontació que hi ha hagut al llarg d'aquests anys, ens hem plantat i hem aconseguit un bon acord. Més d'una vegada.

Vostè fa referència a un terme que jo vaig utilitzar l'estiu passat: «infraestatutari»; ho vaig dir. Clar, és que la proposta que va fer el vicepresident Solbes, la primera, era infraestatutària –infraestatutària. L'havíem de qualificar així, com a mínim.

Miri, hem obtingut un bon resultat immediat, però també hem honorat i hem fet respectar el que diu l'Estatut. I hem aconseguit capgirar una situació desfavorable a Catalunya des de feia massa anys pel que fa referència al seu finançament. I també perquè hem canviat el model vigent fins ara per un de més just, més equitatiu, més transparent, més sòlid, per primera vegada.

Hi ha temes del títol sisè que queden pendants? Sí, per discutir-los bilateralment, evidentment; no dintre de l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera. Escolti, no, això..., hi ha coses que són nostres.

Aquestes i altres raons, però que no tenen relació amb l'acord de finançament, amb el canvi de model..., si de cas amb altres aspectes de la gestió econòmica i financera de la Generalitat, no amb l'acord de finançament. L'acord de finançament és l'acord que es va tancar tot just ara, fa uns dies, negociant amb el Govern central i, com dic, apostant per un model que serà més just, més equitatiu, més transparent i més sòlid, per primera vegada. I aquestes i altres raons són les que crec que avui han de fer que la societat catalana recuperi la confiança en ella mateixa, i són també, senyor Mas, les que vostès haurien de valorar a l'hora de prendre la seva posició.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, bé, uns pocs comentaris finals, perquè ara el temps és més limitat.

Vostè segueix explicant la història del rellotge, i no contesta l'hora que és, que hauria de ser la seva obligació, no? Li hem preguntat l'hora, i vostè ens diu: «No, és que el rellotge és de l'any no-sé-què», no?

Només li demano una cosa. Si nosaltres fem trampes, que és el que vostè ha dit –una expressió..., bé, és igual, l'acceptem, no?, suposo que forma part del joc–, si nosaltres fem trampes, faci una cosa, vagi a la informació del Departament d'Economia respecte a l'acord del 2001 –no la de Convergència i Unió, Departament d'Economia–; hi ha una gràfica que diu: «Evolució dels ingressos pressupostaris de la Generalitat vinculats al model de finançament», no als impostos propis, al model de finançament, als diferents models de finançament. L'any 2001 aquests diners eren 10.248 milions d'euros; l'any 2008 eren 21.144 milions d'euros –fonts

del Departament d'Economia, que dirigeix el senyor Castells. Dius: home, si tot això ha pujat 11.000 milions d'euros en aquells set anys, no poden ser iguals que els 2.500 de què vostès fan publicitat, d'aquell resultat d'aquell acord. És a dir, escolti'm, sap què passa? Que les frases fetes estan molt bé, però amb les xifres arriba un moment que no s'hi pot jugar tant. I són fonts del Departament d'Economia.

I, escolti, si no en volem presumir, senyor president, si no se'n vol presumir! Perquè pensi una cosa: nosaltres som els primers que reconeixem que aquell acord també tenia limitacions. Fins i tot li he dit una altra cosa: és que limitacions en té l'Estatut del 2006. Si no és la panacea, això! Si és que hem d'anar més enllà, algun dia, de l'Estatut del 2006! Els ho he dit sempre, i ho he dit a Madrid. Per a vostè potser és l'horitzó; per a nosaltres, no.

Ara, escolti'm, no es pot jugar d'aquesta manera amb les xifres. Perquè és clar que es pot confondre l'opinió pública; és molt fàcil, això, i més si ho diu el Govern. Però els primers que haurien de ser mínimament objectius amb les xifres, que no són coses manipulables, són vostès. I això són informacions seves, no informacions inventades per Convergència i Unió, no?

Vostè ens diu: «Hem aguantat molt, hem resistit molt, el document Solbes era infraestatutari.» I llavors ens ha posat una sèrie d'exemples. Escolti'm, si vostès al final han acabat acceptant un model que anava poc més enllà que el del document Solbes de finals de l'any passat! Però si ho... (*Veus de fons.*) Perdonin, ho va dir la ministra Salgado, que és socialista. Si no ho diem nosaltres! Quan va presentar l'acord, va dir: «Mirin, això és el document Solbes una mica evolucionat.» Ho va dir ella. Si no ho diu Convergència i Unió! Ho diu la senyora Salgado. Vostès poden no estar-hi d'acord.

I si vostès agafen les xifres del model que ens diu el senyor Castells..., no de l'increment d'impostos, que això és molt fàcil, eh? Apujar el pressupost de la Generalitat incrementant impostos, això és molt fàcil, això està a l'abast de tothom. Ara, si vostès agafen les xifres del model, el senyor Solbes els oferia 1.200 milions d'euros, i vostès han acabat acceptant per al primer any 1.500 i escaig, i han estat set mesos. Sí, perquè la resta o és pujada d'impostos o s'han hagut d'inventar competències específiques, que diuen vostès, que no estan enlloc de l'Estatut i que no formaran part del model de l'Estatut i que dependran (*veus de fons*)..., perdonin, i que dependran de la voluntat dels governs espanyols. I que, per cert, no estan a cap paper que vostès ens hagin ensenyat. Fem un acte de fe i ens ho creiem, que consti, eh? Fem un acte de fe i ens ho creiem, però no estan a cap paper, eh?, a hores d'ara no està a cap paper, tot això. Per tant, haurem d'esperar els pressupostos del 2010 per veure si tot això es confirma o no es confirma, no?

Sap què deia la reacció, el document de reacció del Govern en el document Solbes, quan parlava, per exemple, de la població? Vostè diu: «No, si els costos diferencials estan contemplats», diu, «perquè, és clar, el tema de la llengua...» Sap què deia el seu document, senyor president, el seu, no el nostre, el seu, de finals de l'any passat, quan contestaven al senyor Solbes? Diu: «No es

compleixen ni la immigració ni els costos diferencials»; parèntesi: «nivell de preus». Ah, caram! És que els costos diferencials no és la llengua; els costos diferencials és el nivell de preus, és que viure a Catalunya costa més que viure a Extremadura, senyor president, o que viure a Andalusia, i això s'havia de tenir en compte, i els senyors de Madrid –i vostès ho han acatat– s'ho han passat pel folre, igual que s'han passat pel folre la immigració, que eren dos temes bàsics per calcular la població, d'acord amb l'Estatut.

Per cert, segueix sense contestar-nos –no sé si ho farà el senyor Castells en algun moment del debat– què haurem de tornar a l'Estat pel que ens estan pagant de més en aquest moment, a partir de l'any 2011. Que per calcular les xifres definitives s'ha de fer la suma dels que vostès diuen que arribaran, que ja ho veurem, però també se li ha d'aplicar les restes del que devem. I això no deu ser molt demanar, que ens ho diguin. Perquè potser sí que no tenen interès que això s'expliqui a l'opinió pública, però és que els mateixos consellers del Govern de la Generalitat necessiten saber-ho. Sí, perquè els pressupostos que vostès tindran dependran dels deutes que s'hagin de tornar. I no els ho han explicat, tot això, i no sé si al senyor Puigcercós li van explicar tot això o no, potser sí que li devien explicar, que es deuen diners i que vostès han acceptat que s'han de pagar i que, en canvi, els diners que ens deu l'Estat vostès han acceptat que estan liquidats. I això, perdonin, i no és cap crítica ni cap insult, molt menys un insult, però això és el negoci de Robert i les cabres; que no sigui que el que ens han ficat a una butxaca ens ho trauran per l'altra, segons vostès han acceptat aquí.

I vostè em diu: «Llegeixi's, llegeixi's el document.» Escolti'm, si ens l'hem llegit moltes vegades! Precisament per això podem parlar com estem parlant. Llegeixin-lo vostès també tot sencer, i mirin el que els estic explicant.

Però llegeixin una altra cosa: quan se'ls donen garanties de diners de cara al futur, sap a què estan subjectes aquestes garanties, diu el document que vostès han signat? Literalment: «La incorporación de nuevos recursos por el Estado a las comunidades autónomas será gradual en el tiempo» –correcte, això ho preveu l'Estatut– «y compatible con los objetivos de estabilidad macroeconómica y presupuestaria.» Ah, i no té cap importància, però això és garantia? D'això n'està trufat, aquest document; a tot arreu hi ha l'estabilitat pressupostària. I qui la marcarà, l'estabilitat pressupostària? Brussel·les i Madrid, no pas Catalunya. I, per tant, dependrem del criteri de l'*estabilidad presupuestaria*. I, com vostès comprendran, les promeses del senyor Zapatero, amb un mecanisme d'*estabilidad presupuestaria*, poden quedar exactament en res. Si no ha complert un calendari durant onze mesos, imagini's vostè si complirà promeses sotmeses, com diuen i vostès accepten, a la *estabilidad presupuestaria* marcada per Brussel·les i marcada per Madrid. (*Remor de veus.*)

Bé, un parell de comentaris més abans d'acabar. Vostè em parla de l'atac constant i continu –això sí que m'ho he anotat, eh?, aquí no em poden dir que no ho ha dit–, l'atac constant i continu de Convergència i Unió al Go-

vern en el tema del finançament. Vostè, senyor president, això no ho pot dir. (*Veus de fons.*) No, no ho pot..., vaja, sí que ho pot dir, pot dir el que vulgui, però vostè sap que no és veritat. I ho sap per dues raons: primera, per totes les vegades que públicament hem estat al seu costat i hem firmat resolucions conjuntament en aquest Parlament, i segona, per les converses que hem tingut vostè i jo, que no han transcendit i que han sigut diverses i que, evidentment, jo no transcriuré. I això vostè ho sap. I vostè no pot pujar aquí a dir-me que nosaltres no hem estat al seu costat i que només volfem un atac continu i constant al Govern. No m'ho pot dir; a mi personalment no m'ho pot dir. I disculpi que ho posi en aquests termes personals.

I li afegiré una altra cosa: l'únic compromís que vostè va assumir solemnement amb Convergència i Unió i amb mi particularment l'octubre del 2002, vostè l'ha incomplert faltant a la paraula. Perquè ens va dir: «Abans que la negociació estigui tancada, vostès seran citats i coneixeran les xifres.» I d'això, «nanai de la Xina»: ens en vam assabentar per la premsa. I vostè em dirà: «És que el vaig trucar...» Sí, és clar, em va trucar el diumenge a la tarda, quan estava tot absolutament «pastelejat», amb el senyor Puigcercós proclamant 3.855 milions d'euros. I vostè ens acusa de ball de xifres; perquè dos dies després va sortir el conseller d'Economia, i l'única xifra que no va dir va ser 3.855. Va dir: «Entre 3.600, 4.000..., depèn de com vagi l'economia, aplicant un 3 per cent de creixement econòmic, que ja es veurà d'on surt, també podrien ser 3.100...»

I Convergència i Unió sempre ha dit el mateix, depèn de l'any a què ho apliqui, sempre ha dit: «La cistella reconeguda a l'Estatut, íntegra, el cent per cent de la cistella.» Això ho hem dit sempre. Que vostès s'han equivocat en els pressupostos del 2009? Doncs, escolti'm, deu ser el seu error, ja els vàrem advertir que els havien inflat –ja els vàrem advertir que s'havien inflat. S'han equivocat en els pressupostos? Doncs, corregeixin-los, que encara no ho han fet en aquest Parlament. Però si vostès agafen la cistella, la participació dels impostos reconeguda a l'Estatut, i la multipliquen pel seu pressupost –no pel de Convergència i Unió, que no ho pot fer, pel seu pressupost–, surten més de 5.000 milions d'euros. Ara vostès... (*Veus de fons.*) Sí... Home, agafin la calculadora, no discuteixin aquestes coses: en surten més de 5.000. Ara vostès ens diuen: «No, és que vostès ho apliquen sobre un pressupost que està equivocat.» Corregeixin-lo.

Per tant, senyor president, no ens pot dir que Convergència i Unió no ha ajudat. En el que sí que té raó és en una cosa, té raó en una cosa, i la hi dono plenament: sempre, Convergència i Unió ha dit que, si no es complia fil per randa, íntegrament, l'Estatut, diria que no. Ho hem dit des de fa més d'un any, ens ho han sentit dir sempre; li ho he dit en privat i li ho hem dit tots plegats en públic. Per tant, no ens retreguin ara que si no es compleix aquest Estatut, encara que vostès, «erra que erra», vagin dient que sí, no ens retreguin que Convergència i Unió ha canviat de posició. Convergència i Unió està exactament en la mateixa posició que estava: no si això no compleix l'Estatut i talla les expectatives de futur de Catalunya.

Vostè feia una pregunta: «Què pretén oferir Convergència i Unió?» Doncs, senyor president, Convergència i Unió pretén oferir –suposo que hi tenim dret– esperança al poble de Catalunya. (*Remor de veus.*) Vostès han arribat... Que és que és un pecat, oferir esperança al poble de Catalunya? (*Remor de veus.*) Vostès han arribat fins on han arribat –han arribat fins on han arribat–, d'acord. Doncs, escolti'm, Convergència i Unió intentarà per tots els mitjans i es comprometrà en tots els sentits a arribar més lluny, en el sentit de compliment íntegre de l'Estatut. I no ho critiquin, perquè si vostès ho critiquen vol dir que, en el fons, el que estan dient és que nosaltres ens hem de conformar amb el que vostès s'han conformat. Tenim dret i crec que el país també té necessitat que algú en aquest moment pugui dir: «Això es pot millorar, i molt.» I nosaltres ens comprometem a fer aquesta millora al servei del poble de Catalunya.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, variaré mínimament la intervenció que volia fer per agrair al senyor Mas les seves amables cites a un article meu; creguin-me que ha estat la part més brillant de la seva intervenció (*Rialles.*)

Molt honorable senyor president... Per cert, aprofito per llegir-li l'últim –els trobaran tots a Arxiudemiqueliceta.wordpress.com–, on parlo del fet que la incomoditat del seu partit és evident; i, en fi, també l'hi passaré, perquè ho pugui fer servir en altres ocasions, potser per treure'm o donar-me la raó –això el temps ho dirà

La intervenció que ha fet en el debat el molt honorable president de la Generalitat ens ha donat encara més motius per confirmar el nostre suport a l'acord del nou sistema de finançament, sobre el qual discutim avui. Des del punt de vista del nostre grup, això ens porta a reblar el clau: vam encertar l'any 2003 amb l'alternança del Govern catalanista i d'esquerres, presidit pel president Maragall, que va ser decisiu en l'aprovació de l'Estatut, i vam encertar novament l'any 2006 amb la constitució del nou Govern d'entesa, presidit per vostè, senyor president, que ha estat decisiu en el desenvolupament del títol sisè de l'Estatut i en la negociació de l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que compromet el nivell d'inversió pública de l'Estat a Catalunya al llarg de set anys.

La seva determinació com a president, la tenacitat del conseller d'Economia com a principal responsable de la negociació, la fermesa i l'ambició dels tres partits que donem suport al Govern de Catalunya han permès assolir els objectius que ens havíem fixat. Disposarem d'un nou finançament, d'acord amb el que estableix l'Estatut, un nou model que acaba amb la injustícia del sistema vigent, acordat l'any 2001, i que proporcionarà a la Generalitat uns importants ingressos addicionals. N'estem molt satisfets.

He de dir-li, molt honorable president, que ni compartim ni nosaltres tampoc no acabem d'entendre la posició política del principal partit de l'oposició; no entenem que el principal partit de l'oposició s'entesti a dir que l'Estatut no es compleix, perquè no és veritat. Han arribat a dir que no calia l'Estatut per arribar a un acord com el que avui discutim, i si això fos cert seria encara més incomprendible com van acceptar l'any 2001 un finançament tan minso i tan injust per a Catalunya. Si sense estatut es podia arribar fins aquí, com és que no ho van aconseguir llavors? Com és que no van blindar una part dels nostres ingressos tributaris? Com van acceptar que el superior esforç fiscal dels catalans no es traduís en cap guany per a Catalunya? Per què contribuïnt amb més recursos *per capita* que la mitjana acabàvem rebent uns ingressos *per capita* per sota de la mitjana? No hi van pensar, o és que no tenien un estatut que els permetés reclamar-ho? Francament, crec que els aniria millor dir que no tenien l'Estatut apropiat, i des d'aquest punt de vista va valer la pena.

El cert és que devien estar molt convençuts de la bondat de l'acord del 2001, qualificat llavors d'històric i definitiu a bombo i plateret, perquè ni tan sols es van prendre la molèstia d'incorporar-hi mecanismes d'actualització i de revisió; era tan bo que no calia. Crec que faria bé, el principal partit de l'oposició, a revisar els seus arguments; els que està utilitzant no fan sinó empetir encara més el resultat de la negociació realitzada l'any 2001, i, francament, creiem que no els convé.

També farien bé de revisar la seva convicció profunda a partir de la qual només es pot servir Catalunya des de les posicions del nacionalisme conservador. Les coses no són bones o dolentes per al país en funció de quina sigui la posició de Convergència i Unió, ni tampoc en funció de qui estigui al Govern. Això s'ha acabat. L'alternança va posar en relleu que el país podia ser interpretat des de diverses veus i que els seus interessos podien ser servits des de diversos punts de vista. Ha acabat el temps del monopoli dels sentiments i de l'apropiació indeguda de la pàtria. Molts poden estimar-la tant com nosaltres, però ningú no pot dir que l'estima més que nosaltres. Com amb l'Estatut; molts poden defensar-lo tant com nosaltres, però ningú no pot dir que el defensa més que nosaltres.

I parlant d'això, parlo de respecte. I aprofito per demanar respecte als representants de la societat civil. És absolutament inacceptable que quan representants de la patronal, dels sindicats o d'institucions econòmiques del país donen la seva opinió i aquesta no coincideix amb la de Convergència i Unió, se'ls digui que parlen a dictat del Govern. Els demano una mica de respecte i també una mica d'humilitat, perquè, francament, crec que els convé.

Molts hauríem entès que el principal partit de l'oposició estigués dient que el resultat de la negociació és insuficient, que ells ho haurien fet millor; això hauria estat comprensible –no dic «cert», dic «comprensible». El que és incomprendible és que el principal partit de l'oposició vulgui negar el caràcter estatutari de l'acord i quedi així fora, per primera vegada en la història, d'un nou salt endavant del nostre autogovern. Podien haver

dit fins i tot que intentarien millorar l'acord si tornen al govern; però no calia que, per intentar negar tot mèrit al Govern que vostè presideix, arribessin a posar en dubte la legalitat de l'acord que avui es sotmet a discussió en aquesta cambra.

Resulta xocant el contrast entre el que diu el principal partit de l'oposició a Catalunya i el que diu el principal partit de l'oposició a Espanya; partits que, precisament, són responsables del model de finançament que serà feliçment substituït per l'acord que el molt honorable president de la Generalitat ens ha presentat avui.

Mentre el PP diu que tot és culpa de l'Estatut, Convergència i Unió afirma que l'Estatut no es compleix. Mentre el PP diu que hem fet ballar tot Espanya a ritme de sardana, Convergència i Unió diu que el PSC s'ha plegat al PSOE. Mentre el PP acusa Zapatero d'haver-se sotmès al xantatge d'Esquerra Republicana, Convergència i Unió acusa Esquerra d'haver-se venut al PSOE.

Escoltin Javier Arenas: «Nada de lo que está sucediendo habría pasado sin el Estatuto de Cataluña.» O Cristóbal Montoro: «Este modelo responde a un chantaje político, el de Esquerra Republicana de Catalunya para mantener el tripartito de Cataluña.» O el president de la Xunta de Galicia, Alberto Núñez Feijóo: «El modelo responde a la necesidad de que el Gobierno de Cataluña mantenga el tripartito y a que el PSOE necesita el apoyo de los veinticinco escaños del PSC y de los tres de Esquerra Republicana en el Parlamento.» O escoltin Gerardo Camps, conseller d'Economia de la Generalitat Valenciana: «Simplemente hemos venido a hacer un papelón, porque el modelo ha sido pactado de forma bilateral.»

En què quedem? Convergència i Unió i el Partit Popular no només es van posar d'acord per votar les dues investidures de José María Aznar i el sistema de finançament del 2001, sinó que semblen haver-se posat d'acord també per criticar el nou model; des de posicions oposades, sí, però amb l'objectiu comú de desgastar els Governos de Catalunya i Espanya.

La crítica d'il·legalitat és particularment nociva. Si les lleis no es compleixen i si les institucions no fan complir les lleis, on queda l'estat de dret? És cert que aquest acord hauria hagut d'arribar l'any passat, abans del 9 d'agost; però també és cert que si hagués arribat l'any passat, hauria entrat en vigor l'1 de gener del 2009, i que l'acord que avui discutim també serà efectiu en data 1 de gener del 2009.

Què exigia l'Estatut en matèria de finançament? Sobre tot una cosa fonamental: que una part de l'esforç fiscal que fem els catalans es quedés a Catalunya. Aquest és el resum de l'Estatut; crec, el millor resum. I per primer cop a la història i des del primer moment, d'acord amb l'Estatut, Catalunya es podrà beneficiar, en forma de millors serveis públics, d'una part dels impostos que els catalans paguem. Ho repeteixo: per primera vegada a la història i des del primer dia. I perquè això sigui possible, ha calgut revisar radicalment els mecanismes d'anivellament, per tal d'acabar amb la injustícia que es produïa amb el sistema vigent: els que aportàvem per sobre de la mitjana no rebíem, com succeeix a tots els països del món, per sobre de la mitjana. I això és

precisament el que s'ha aconseguit: el canvi de model de finançament.

També hem aconseguit reduir el que els experts anomenen «desequilibri vertical del sistema»: mentre els ingressos fiscals de l'Estat creixien més que els de les comunitats autònomes, les despeses dels governs autonòmics, responsables de serveis tan essencials com la sanitat o l'educació, augmentaven molt més que les de l'Estat. Aquesta situació es traduïa en una evident insuficiència financera de les autonomies. Ara hem reequilibrat la balança. Per això hem acordat que l'Estat faci una important injecció econòmica de recursos: més d'11.000 milions d'euros per al conjunt de les comunitats.

Un dels altres arguments que es fa servir des de l'oposició és també ben curiós. És l'argument segons el qual ara hauríem acceptat un acord que havíem rebutjat al gener –bé, alguns arriben a dir que és el que vam rebutjar el juliol de l'any passat–, cosa que no és certa i és ben fàcil d'explicar. Recordin que al desembre i al gener el grau d'anivellament de què es parlava era del 80 per cent, i en l'acord que estem discutint és del 75 per cent; un anivellament més equitatiu, suficient per garantir que tots els governs autonòmics disposin del mateix volum de recursos per habitant per atendre els serveis bàsics de l'estat del benestar, tal com estableix l'Estatut.

I deixin-me que els ho digui, Socialistes estem molt orgullosos d'haver pactat un sistema de finançament que segueix sent solidari amb la resta dels pobles d'Espanya; solidari en els termes que fixa l'Estatut. Per primer cop, la solidaritat no perjudicarà aquells que més la practiquen i es canalitzarà a través de mecanismes més transparents que permetran visualitzar el flux de recursos entre els diferents territoris i acabar així, de passada, amb alguns prejudicis interessats que res tenen a veure amb la realitat.

Recordin que al desembre, al gener, l'Estat estava disposat a afegir, primer va dir 8.000 milions, després 9.000 milions més al sistema; mentre ara, la seva aportació serà superior als 11.000 milions d'euros. Al gener, el model no preveia la millora del finançament de competències específiques; ara, en canvi, els recursos destinats a aquests serveis –Mossos d'Esquadra, institucions penitenciàries– milloraran en 583 milions d'euros. I finalment –i per nosaltres la més important–, la garantia que Catalunya se situaria, per primer cop en la història i des del primer dia, per sobre de la mitjana; al gener, això senzillament no es contemplava, només cal fer un cop d'ull als papers.

Ens trobem, doncs, davant d'un nou model que es deriva directament de les exigències estatutàries, un model que és alhora solidari i equitatiu, just i federal; produeix uns resultats molt semblants, en termes d'anivellament, als que s'obtenen a la República Federal Alemanya –recordin que dèiem que era una de les nostres referències bàsiques. L'acord assolit contribueix també a reduir el nostre dèficit fiscal i redueix també les diferències existents entre les comunitats de règim comú i les de règim foral. Per cert, reducció del dèficit fiscal en gairebé dos punts; amb l'anterior model, s'havia aconseguit també reduir-lo, però en dues dècimes.

Deia que no s'havia complert amb el termini del 9 d'agost. I, en efecte, no es va complir el termini perquè el Govern de Catalunya va dir «no». Si hagués dit «sí», s'hauria complert el termini, però hauríem tingut un acord de finançament infraestatutari, insuficient i inacceptable per nosaltres.

El Govern de Catalunya va dir que no estava disposat, en cap cas, a acceptar un model que no respectés escrupolosament l'Estatut. I es va plantar, gairebé un any, més que mai. I és cert, això va causar una important tensió entre els socialistes catalans i el conjunt dels socialistes espanyols, sí. Però nosaltres no vam fer caure el Govern d'Espanya. Vam tibar la corda, però el nostre objectiu no era trencar-la, era obtenir el millor resultat, tal com hem fet.

Alguns, en canvi, creien que l'objectiu era fer caure el Govern del PSOE; nosaltres, no. Ja sabem el que suposaria un govern del PP –a part que no tindríem l'Estatut; no, avui no parlarem del recurs contra l'Estatut. Però és que ells ja han dit que canviarien el model de finançament que estem ara presentant. Han dit ja que l'Estat no hi hauria de posar tants diners i que no s'haurien hagut d'acceptar les exigències catalanes. Jo els repto que diguin quant de menys hauríem de rebre; que ens expliquin, aquest nou model del PP, què suposaria.

I aprofito per rebutjar des d'aquí aquesta campanya indigna que pretén enfrontar unes comunitats contra altres i que busca excitar els prejudicis anticatalans. Escoltin, per exemple, Antonio Beteta, conseller d'Economia de la Comunitat de Madrid: «Para conseguir que un catalán valga lo que dos madrileños ha habido que torturar mucho las cifras.» O escoltin Javier Arenas, que és un clàssic: «Es una bofetada al millón de parados de Andalucía.» Resulta també curiós quan sentim alguns responsables del Partit Popular de Catalunya dient que Catalunya rebrà menys del que necessita, quan el PP a la resta d'Espanya està cridant a cor què vols que Catalunya està rebent massa. Caldria que s'ho fessin mirar perquè les dues posicions fossin mínimament compatibles.

La tenacitat i la fermesa del president i del Govern ha estat en tot moment acompanyada per l'ambició dels tres partits que li donen suport, el concurs dels quals ha estat decisiu, i molt particularment i molt evidentment i molt públicament en la fase final de la negociació. Certament ens hauria agradat comptar també amb el suport del principal partit de l'oposició, que va ser –i ho hem reconegut sempre– protagonista del procés estatutari –jo ho he fet diverses vegades des d'aquesta tribuna; no em reca en absolut tornar-ho a fer. Creiem que això ens hauria donat més força. L'exigència de Convergència i Unió ens ha donat més força, però ens ha mancat, en el tram final de la negociació, quan va ser ja evident que Convergència i Unió rebutjaria, fos quin fos, l'acord a què s'arribés.

Nosaltres creiem que el partidisme i el tacticisme es van imposar, precisament en la fase més delicada del procés, que, com tothom que ha participat en una negociació sap, és la fase final de la negociació. Ho lamentem. És trist que abans de conèixer l'acord ja hi hagués pressa per desqualificar-lo. Per nosaltres, hi ha hagut massa prejudicis, massa tacticisme i massa partidisme. I és ve-

ritat que moltes vegades –nosaltres ho compartim amb el president– hi ha hagut més interès per part de Convergència i Unió de denunciar la posició del Govern català –que s'entenia poc sòlida, poc ferma–, que de sortir al pas de la gran ofensiva que s'havia muntat en contra del Govern de Catalunya precisament per estar defensant l'Estatut. Creiem –i ho dic sincerament–, en una força amb vocació de govern, creiem que ha mancat la ponderació necessària i aquest sentit de país. I ho repeteixo, i amb això també defensarem el dret de Convergència i Unió a dir «no» a un acord que considera insuficient, estan en el seu dret, però el que creiem que no fa cap servei al país és la negació del seu caràcter estatutari.

I hi ha hagut..., i ja que ha citat el meu article –un excel·lent article, per cert, meu–, és veritat, encara estem treballant a tenir el consorci tributari que l'Estatut diu; hi estem treballant, certament. Hem fet la nostra feina: hem creat l'Agència Tributària de Catalunya. Però no acceptarem un consorci que no desplegui plenament el potencial de l'Estatut; és la nostra feina –és la nostra feina. Ara, això és el model de finançament? No. I vostès ho saben perfectament.

No voldria allargar-me..., encara no ho he fet, parlar de xifres; en diré menys que Convergència i Unió, però en diré algunes. Per exemple, el guany que representa el nou model el primer any: 2.151 milions d'euros. Amb el nou model guanyarem, en un any, el que vam trigar sis anys a guanyar amb el model vigent. Ara, jo demanaria que aquí intentéssim tots plegats no fer jocs de mans. Parlem de guanys, és a dir, descomptem l'increment que s'hauria produït encara que no hagués canviat el model; com s'ha de fer igual quan es parla del model de l'any 2001, efectivament. Algú podria dir: «No, és que l'any 2002 vam tenir un increment de 12.028 milions d'euros.» Efectivament. Però és que n'hauríem obtingut 11.777 si no hi hagués hagut un canvi de model. Per tant, quin és el guany? 251.

El mateix podríem dir de l'any 2003. Algú podria dir: «Es van obtenir 13.256 milions d'euros.» Efectivament. Però és que si no s'hagués canviat el model, n'hauríem obtingut 12.967; per tant, el guany va ser de 289. Mirin, és *El Periódico de Catalunya*, 4 de juliol –com veig que van bé d'hemeroteca... (*Remor de veus.*) Ja sé que no els agrada massa *El Periódico*, però respectin també la premsa del nostre país –els esperava aquí; perdonin, però els esperava. (*Remor de veus.*)

Els guanys de l'any 2012. I diuen: «S'ha donat una forquilla...» Home, jo crec que s'ha estat... Al conseller d'Economia se li poden dir moltíssimes coses, moltes de justificades, però és un home molt prudent. I ell ha fet una forquilla, diguem-ne..., no hi ha cap canvi en els ingressos tributaris de l'Estat, amb el seu increment? Què tindríem? 3.687. Després n'ha fet una altra, i diu: «Home, si s'incrementen amb un 3 per cent» –tenint present que venim d'anys d'increments del 9 per cent–, diu, «arribaríem a 4.028.» I encara ens hem trobat una altra xifra, que se situa precisament en el mig d'aquesta forquilla. Diu: «Escoltin, no m'atreveixo a dir el 3 per cent.» Podia haver-ho fet, en Joan Puigcercós, però va dir: «Jo faig un càlcul a partir d'un increment de l'1 i mig per cent.» Joan Puigcercós, per un cop, molt

més prudent que el conseller d'Economia. (*Remor de veus.*) Per tant, no és un ball de xifres, és una projecció raonable.

I escoltin, jo el que intentaria..., és que a vegades a vostès sembla com si els agradés que no es complissin les coses, que no hi arribéssim. Jo, la veritat, de vostès n'espero més; espero que diguin: «Esperem que aconseguim el doble.» Això és el que m'agradaria. Però, en canvi, el que sentim més aviat és: «Esperem que us claveu una nata que ens doni, *a posteriori*, la raó.» Crec que s'equivoquen.

El tema de la mitjana, que a vostès no els agrada. Mirin..., però és que és molt gros. Nosaltres, amb dades..., les últimes certes que tenim, que són de l'any 2007, ens situem en aquesta posició 94, per sota de 100, i el primer any ja arribem a la posició 102,6: vuit punts en un any o, si volen, en dos, perquè tindrem les xifres del 2008 a finals d'aquest any. Escolti'm, aquest és el gran salt del model, això és el que ens ha permès fer l'Estatut.

Jo no cometré la grolleria d'exigir a Convergència que hagués aconseguit l'any 2001 una cosa que només és possible aconseguir precisament perquè tenim nou estatut, que és un nou estatut en el qual Convergència ha estat tan important. Però vostès no facin el contrari, trobem-nos a mig camí! Diguin que, efectivament, s'ha fet un bon ús de l'Estatut però que vostès creuen que podrien haver anat més lluny.

No, el que han dit és que no s'ha complert l'Estatut. El que han dit és: «No, si és molt fàcil! Que vinguin, vinguin aquí al Parlament i diguin: “No, el Govern de Catalunya ha fet una negociació i s'ha passat”» –com les diuen, vostès, aquestes coses?– «“l'Estatut pel folre.”» (*Rialles.*) Això és el normal, el que vostès demanen. Escolti, per favor! Si alguna obligació té un govern, i particularment és una obligació del seu president, és fer complir les lleis.

Ara, és veritat que les lleis..., jo els recordo –que no caldria, potser– que l'Estatut anterior, el de l'any 1979, ha estat substituït l'any 2006 per un altre i no s'han complert totes les seves previsions. I això no és només culpa del fet que el Govern de Catalunya no ho demanés, sinó que vivim en un context polític d'una negociació permanent; per tant, és normal que no es pugui demanar a l'Estatut treure el seu màxim potencial en els dos, tres primers anys de la seva aplicació. Però no ens facin dir una cosa que no és certa, i és que l'Estatut no s'ha complert, perquè l'Estatut s'ha complert.

I per primera vegada, efectivament, aconseguim allò que els catalans ens estan demanant des del principi. Si nosaltres fem un esforç fiscal superior al d'altres, part d'aquest esforç fiscal superior ha de revertir directament en els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, en els serveis públics que rebem. Aquest és el gran canvi d'aquest Estatut, aquest és el gran canvi del model de finançament que estem presentant.

Hi ha altres elements del nou model que val la pena subratllar. Un és la voluntat d'estabilitat. L'estabilitat, en política, saben vostès que és relativa, però és veritat que aconseguim una cosa que sembla evident, que és que cada

any es revisin les variables bàsiques del sistema i que cada cinc s'ajustin els paràmetres estructurals. Clar, és molt gros que hagin quedat 1.200.000 persones fora del sistema des de l'any 2001 fins a l'any 2009. Però tinguin present, quan parlem del model acordat el 2001, que la població que es comptava era la de l'any 99; per tant, ja havia crescut en el moment en què es negocia, i era tan bo el sistema que ningú va caure que potser un mecanisme d'actualització, una certa vàlvula de seguretat en un país que estava creixent, era necessari.

Després, elements de lleialtat institucional: el rescabament de la supressió de l'impost del patrimoni o, sobretot..., que per això jo crec que hem de sentir i escoltar amb molta atenció algunes crítiques que es fan des d'alguna comunitat autònoma situada molt al centre peninsular. A partir d'ara, els regals fiscals de cada comunitat no hauran de ser rescabats amb l'esforç fiscal de les altres. (*Veus de «Molt bé!»*) Aquí és on dol a alguns, perquè, clar, si es poden abaixar els impostos i una comunitat ho fa, podrà prestar menys serveis; serà una decisió de la qual serà absolutament responsable i els ciutadans podran jutjar i canviar l'orientació del Govern, si ho volen. El que no s'hi val és el que estava passant en aquests moments, que molts regals fiscals d'altres comunitats al final eren compensats amb l'esforç col·lectiu de tots els ciutadans espanyols. Jo crec que és un element que s'hauria de posar a sobre la taula i que explica en part *la tortura de las cifras* a què abans em referia, citant el conseller Beteta. (*Remor de veus.*)

Dir-los també: nosaltres sempre hem volgut –i l'Estatut en parlava– que la Generalitat pogués dissenyar amb tots els ets i uts una política fiscal pròpia, i aquest és el gran èxit d'aquest model. Jo crec que finalment tenim, més que mai en altres moments de la història, el futur a les nostres mans. Els ingressos de la Generalitat provindran gairebé íntegrament dels impostos que paguem els ciutadans de Catalunya. Un 25 per cent dels tributs recaptats a casa nostra, d'aquesta part de la cistella que ens atorga l'Estatut, repercutirà directament en més i millors serveis per als ciutadans. Dit d'una altra manera, el nou model ens incentiva a créixer. Abans, créixer nosaltres era ajudar tothom; ara, créixer nosaltres serà també ajudar tothom, però particularment ajudar-nos a nosaltres mateixos. Per tant, el nou model ens fa dependre com mai de la nostra capacitat per espavilar-nos, per esforçar-nos, per donar el millor de nosaltres mateixos, i és aquest el sentit, suposo, de la part final de la primera intervenció del molt honorable president de la Generalitat.

Per tant, nosaltres ens felicitem d'aquest acord. Felicitem el Govern que l'ha fet possible; els partits que li han donat suport; el Govern d'Espanya, que l'ha acceptat, i també les comunitats autònomes, que han estat, finalment, al nostre costat per capgirar una situació injusta, fruit del pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular de l'any 2001.

Finalment, hem pogut aixecar la feixuga hipoteca del 2001. Això no estava garantit de bell antuvi; això ho havíem de guanyar a partir de la negociació. Però és que aquella hipoteca sí que era greu. Era un model injust que no preveia mecanismes d'actualització i revisió.

Ens hipotecava perquè va proporcionar uns guanys molt inferiors als previstos. Realment, «hipoteca» és dir poc: teníem les mans lligades a l'esquena i no podíem aprofitar la nostra superior empenta econòmica. Per tant, sentir a segons qui a parlar d'hipoteques ens sembla un clamorós sarcasme.

El Govern ha demostrat que sabia dir «no» quan calia, i també ha demostrat el coratge de dir «sí». «Sí» no només perquè el model acordat és molt millor que el de l'any 2001 –això seria, a part de senzill, injust; ho he dit abans–, «sí» perquè compleix amb l'Estatut, «sí» perquè per primera vegada es blinden part dels ingressos tributaris que paguem els catalans, «sí» perquè per primera vegada els que més paguem no serem els que menys rebrem i «sí» perquè hem capgirat la lògica d'un model injust a partir de sistemes federals que ens inspiren... –jo crec que en el conjunt d'Espanya la paraula encara fa massa por–, però hem aconseguit sobre la via de la pràctica –i des d'aquest punt de vista alguns dels materials que ens ha proporcionat el Departament d'Economia són molt il·lustratius– uns mecanismes d'anivellament com el que en aquests moments funciona a Alemanya.

Per tant, molt honorable senyor president, sí, té el nostre suport per haver arribat a aquest acord; ha fet honor a les seves responsabilitats, i el seu Govern ha fet un gran servei al país. La majoria parlamentària així li ho reconeix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no puc començar d'una altra manera que agraint profundament les seves paraules. I comprendrà que, encara que tindrè temps també per agrair als altres grups que donen suport al Govern aquesta tasca, aprofiti, no?, aquest moment per dir ja ara que, sense l'esforç, la paciència, la intel·ligència i la responsabilitat amb què han actuat els tres grups de la majoria parlamentària, l'acord hauria estat senzillament impossible.

Hi ha hagut moments molt difícils –ni a mi, ni a vostè, ni especialment al conseller Castells, no cal que ens ho diguin–, moments durs en què estar al costat del Govern tenia un alt risc, però era el que calia fer. I el resultat final demostra que la unitat del Govern d'entesa, la lleialtat, la coordinació i el suport constant rebut pels tres grups que conformen la majoria d'aquesta cambra són els màxims responsables d'aquest èxit de país. Vostès han parlat quan calia, vostès han callat també quan calia, vostès han aguantat al costat de l'estratègia del Govern de Catalunya.

Estic –i em permetràs que ho personalitzi en tu–, Miquel, molt profundament agraït pel teu, pel vostre, eh?, suport lleial, generós i intel·ligent. Gràcies, per tant, un cop més. Heu estat al costat del Govern de Catalunya, i ha valgut la pena. Estiguin on estiguin els representants

socialistes –al Govern, al Parlament, a la política catalana o a l'espanyola i l'europea–, la ciutadania catalana sap que no teniu més disciplina que la vostra consciència, els vostres ideals i la defensa dels interessos de Catalunya.

Bé, com vostè mateix ha dit en la seva intervenció, una vegada més Catalunya ha estat la que ha hagut de marcar el camí. Un camí que al principi va ser criticat per molts, però que ara ha estat seguit o vol ser seguit per altres –i després em referiré també, novament, a aquest fet–, i, lluny de veure això com un llast, el Govern ho veu amb orgull i com a demostració que s'ha fet bé la feina, que la feina ha estat ben feta. De nou s'ha demostrat que, quan el Govern i les institucions del nostre país actuen amb el convenciment que la seva demanda és justa, la nostra força esdevé imparable. I per aquest convenciment vam dir «no» més d'una vegada al Govern d'Espanya durant el procés, perquè sabíem que aquelles ofertes no eren ni les que complien amb l'Estatut ni les que necessitava Catalunya per afrontar el futur amb garanties d'èxit.

Però, senyor diputat, amb el mateix convenciment, hem sabut dir «sí» quan les condicions s'han acomplert. Hem dit «sí» a un model que compleix escrupolosament amb l'Estatut, que deixa Catalunya per sobre de la mitjana, que contribueix decisivament a reduir el nostre dèficit fiscal, que ens dona una xifra que multiplica per vuit l'assolida l'any 2001, en el primer any, i que suposa el millor finançament, el millor sistema de finançament de la història del nostre país.

Perquè en política tan important és saber dir «no» com saber dir «sí» quan toca. No estàvem fent un pols, una demostració de força: estàvem negociant un acord, i volíem un acord, i sabíem que també, a l'altra banda de la taula de la negociació, hi havia un govern que suposàvem que volia un acord. I l'acord final no és una victòria d'uns contra els altres ni de Catalunya contra Espanya, malgrat que sempre hi ha qui ho vol veure així, no? Jo vaig dir l'altre dia que ho considero un error de plantejament, com he dit abans i no em cansaré de repetir-ho. És un gran acord per les característiques del mateix model, perquè garanteix la transparència, l'actualització anual en funció de la població, la revisió dels aspectes estructurals cada cinc anys, i ho és perquè, mai com ara, el finançament de l'autogovern de Catalunya havia estat a les nostres mans, mai: ni en el reconeixement de la nostra capacitat, ni en la quantitat de recursos que rebrem, ni en la seguretat jurídica del model acordat.

Aquestes són algunes de les múltiples raons per les qual ens hem de felicitar de l'èxit col·lectiu que suposa haver assolit aquesta fita, i és en aquest sentit, precisament, que parlo d'èxit col·lectiu. Vostè sap que el Govern tenia el ferm compromís que aquest fos un acord del conjunt de les forces polítiques del país, de totes –de totes–, i, sincerament, no he sabut veure ni veig les raons per què no sigui així. Hi ha raons per les quals alguns han volgut al·legar, també..., que s'estan al·legant, que no es corresponen, com vostè sap, amb la realitat. Han declarat que no es compleix l'Estatut ni el que allà s'estableix: la bilateralitat, l'ordinalitat, els costos diferencials, el pes del fenomen immigratori i altres coses que ja hem escoltat aquest matí en aquesta tribuna. Però crec que

durant aquest debat, i també en la seva intervenció, ha quedat clar que tot plegat, això, no és veritat.

Senyor diputat, com a president no puc obligar ningú a rectificar, tot i que és la meva obligació denunciar la falsedat de determinades afirmacions que volen o poden minar la credibilitat del Govern i el cabal de confiança que la societat catalana ha dipositat en nosaltres. Com a president haig d'advertir dels errors que puguin cometre algunes formacions polítiques, si crec que així puc beneficiar Catalunya i les seves potencialitats. I és això el que hem intentat fer també durant aquest procés, aquest procés tan llarg: mantenir una actitud oberta, defensar els interessos de Catalunya, per damunt de tot, i convidar tothom a acompanyar-nos en aquest viatge, treballant junts.

Als qui ho han fet, com és el cas del seu grup i dels altres grups de la majoria, tot el meu agraïment i el del conjunt del Govern. Als qui no, els convido de nou a reflexionar-hi i corregir el que considero que és un error; els torno a convidar a compartir el triomf i a enviar a la societat catalana –que prou i massa que hem sotmès a un procés esgotador– un missatge positiu, de confiança, de veritable compromís de la classe política amb la tasca de superar la crisi, d'avançar en l'autogovern, d'aprofitar les eines que tenim.

I als que no només no s'han sumat a l'acord –i vostè també hi ha fet referència–, sinó que, a més a més, intenten malmetre la nostra imatge per guanyar un grapat de vots fora de Catalunya i per desestabilitzar el Govern que ha negociat aquest acord, a aquests els dic que ens trobaran davant seu, defensant amb tota la nostra força el bon nom de Catalunya i dels catalans, de les seves institucions, del seu Estatut, del seu Govern, defensant el que és de justícia, el que fa molt de temps que Catalunya necessitava i el que els ciutadans i ciutadanes del país i la nostra societat civil en general han sabut reclamar amb respecte però també amb contundència.

Amb això acabo, senyor diputat. Ara cal utilitzar els recursos que obtindrem amb tot el rigor, la responsabilitat i la prudència que la gent espera de nosaltres, i així ho farem. Estem en un moment econòmicament difícil, i aquest nou model de finançament ens pot ajudar, i molt, a aconseguir que ningú quedi enrere. Aquest és el nostre compromís, el meu compromís, el compromís del conjunt del Govern. Confio que el seu grup parlamentari ens acompanyi en aquesta tasca apassionant.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president del Govern de Catalunya, senyores diputades, senyors diputats, deixin que com a president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i en nom del nostre partit i del nostre grup parlamentari, fem un acte de reconeixement als bombers que van deixar la vida al servei d'aquest

país i de la nostra societat, i així mateix també expressar la nostra estima i la solidaritat a les seves famílies i amics.

Senyores i senyors diputats, vull iniciar aquesta intervenció fixant d'entrada quins seran els tres grans àmbits que en aquesta mitja hora, prop de mitja hora, intentarem defensar des d'aquesta tribuna en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

En primer lloc voldria referir-me al context de dificultat en el qual s'ha forjat aquest acord; un context que a vostès no se'ls escaparà que per diferents motius, i que després escatirem, doncs, ha fet molt difícil, i gairebé durant un any..., ha allargat durant un any tota aquesta negociació.

En segon lloc, explicar els avantatges que suposa aquest acord i el fet de com hem hagut de treballar per arribar a aquest acord. Crec que també el com és, també, tan important moltes vegades com el què. I en aquest segon bloc intentaré explicar el com, també al costat del què hem aconseguit amb aquesta negociació.

I en el tercer punt, en el tercer bloc –i ho deixaré per a la rèplica–, m'agradaria explicar quin ha de ser l'objectiu d'aquest nou acord de finançament, com s'han d'esmerçar aquests recursos, aquests nous recursos que fruit d'aquesta negociació hem assolit.

Abans, però, deixin que expliqui i expliciti com a president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana tres premisses a l'hora d'enfocar aquest debat. Vull dir, en primer lloc cal deixar clar des d'aquesta tribuna –crec que ho compartirem una immensa majoria de diputades i diputats– que en aquest acord a Catalunya ningú li ha regalat res. Ho dic perquè de vegades sembla que aquí hi hagi la graciosa generositat per part del Govern de l'Estat. A Catalunya ningú ens ha regalat res. És fruit de l'esforç de les famílies de les catalanes, de les empreses catalanes, que amb els seus impostos han forjat un sistema i en el qual hem recuperat –hem rescabalat– una part important d'aquests recursos. No tots, però n'hem recuperat una part important.

Segona premissa, no enfoquem des d'Esquerra Republicana aquest debat, jo diria..., no amb aires de revenja, però sí com a mínim de memòria, per saber on som. I dic això en el sentit que res a retreure, i ho dic sincerament, al «no» de Convergència i Unió; és un «no» absolutament respectable. Nosaltres, Esquerra Republicana, en altres ocasions també hem defensat posicions de «no», en aquesta cambra. És absolutament respectable.

I també voldria, en tercer lloc, deixar molt clar també quina és la posició d'Esquerra Republicana en aquest context polític en el qual ens trobem. Nosaltres som partidaris de la política del «mentrestant». Mentrestant aquest país no disposi d'un concert econòmic, que acabi amb situacions com les que estem vivint –un any de patiment, d'angoixa, de desgast, de pressió, de malviure i d'asfíxia financera–, mentrestant no tinguem un concert econòmic; mentrestant aquest país no disposi d'un estat polític que pugui decidir com els altres estats –amb dèficit, també, perquè els estats independents també en tenen, de dèficit, eh?; de vegades també sembla que confonem les coses: els estats independents també han de

recórrer al dèficit—; mentrestant Esquerra Republicana defugirà el «sí» acrític i acomodatiu o el «no» sectari i tacticista. Ho repeteixo, ho dic amb tot el respecte per a tothom, però nosaltres, davant d'aquesta conjuntura, hem estat partidaris del «mentrestant»: mentrestant no disposem d'un sistema clar, un sistema amb garanties, un sistema bilateral de negociació, amb capacitat de negociació, mentrestant hem aconseguit un bon acord.

Hi ha, doncs —i deixin-m'ho dir d'aquesta manera—, un catalanisme que creu en l'evolucionisme, ara que estem a l'Any Darwin, eh?; amb el treball, amb l'esforç, amb la paciència s'aconsegueixen resultats. I hi ha un catalanisme, si m'ho permeten dir, gandul, per no dir-ne un catalanisme creacionista, que espera que un dia s'obrirà la llum i ho tindrem tot resolt. És a base de treballar, és a base d'esforç que serem un país lliure, amb ciutadans i ciutadanes més lliures. Ningú ens regalarà res, ningú ens ha regalat res, però ho hem de treballar.

Deixin-me, doncs, entrar en el primer dels blocs a què em referia suara. En primer lloc, com els deia, el context en el qual hem iniciat aquesta negociació del títol VI, d'una part important del títol VI de l'Estatut; un context de crisi i una realitat innegable: l'actual Estatut i el model d'estat.

I deixin-me començar de forma clara —potser algú dirà: excessivament clara, no?—, però d'un estatut retallat i desnaturalitzat hem aconseguit un molt bon acord de finançament, que ens permet situar-nos per damunt de la mitjana, per damunt de la ràtio *per capita*; consolidar aquesta posició, i sobretot també ens permet retallar una tercera part del dèficit fiscal que pateix Catalunya.

I no ha estat fàcil. Perquè vostès saben perfectament que Esquerra Republicana de Catalunya té un punt de partida diferent dels grups d'aquesta cambra. Nosaltres vàrem ser molt crítics en el procés final de discussió i aprovació, de negociació i aprovació, de l'Estatut. Vàrem ser crítics perquè en aquesta cambra el 30 de setembre vàrem fer el cim. Segurament no el cim a què aspira Esquerra Republicana, però amb un percentatge de vots que no és precisament majoritari, doncs, ens hem d'avesar a negociar mentrestant. I el 30 de setembre del 2005 en aquesta cambra vàrem fer cim perquè hi havia un acord del 89 per cent dels diputats i diputades d'aquesta cambra que fixava un model en què per primera vegada en la història recent del nostre país, en la història democràtica, aconseguíem fixar unes regles de joc de bilateralitat, de capacitat de negociació; la capacitat de negociació natural que et dóna el fet de poder recaptar tots els impostos.

I aquí sí que, i evidentment, segur que si s'hagués aplicat el model del 30 de setembre hauríem tingut també negociació, dura, segur; hauríem tingut campanyes en contra, segur; però no en tinguin cap dubte que les regles eren molt més clares i molt millor fixades. Les parets mestres d'aquell text del 30 de setembre van ser esmicolades i s'ha acabat complint allò que vàrem denunciar des d'Esquerra Republicana, que és que la situació..., tornàvem al de sempre, a una negociació havent d'aprofitar les conjuntures polítiques que es formaven a l'Estat, que a vegades nosaltres mateixos podem presumir que són favorables, però després d'una

àrdua negociació veiem que de favorables, gens. Les conjuntures polítiques de l'Estat per a Catalunya sempre seran desfavorables; n'hi poden haver algunes menys desfavorables que d'altres, però sempre seran desfavorables i difícils.

I la retallada de l'Estatut ens porta, ho repeteixo, a la pèrdua de la bilateralitat i de la capacitat de la negociació. Ens porta també i ens introdueix en el text..., el tram final de l'Estatut ens introdueix la LOFCA. No apareixia en el 30 de setembre. Podrem discutir que en la prelatió en què apareix a l'Estatut..., evidentment la LOFCA va després de l'Estatut. És veritat, innegable, està en el text, però apareix. I al final tots sabem que acabaríem remetent-nos a la LOFCA. O només cal rellegir-se l'article 206, quan deixa ben clar que, en el que fa referència als anivellaments —element toral, clau a l'hora de calcular el model—, és l'Estat qui té l'última paraula de forma unilateral. També de nova aparició, més enllà del que deia el 30 de setembre.

O, a vegades, quan s'esmenta l'article 210, no s'acaba de llegir tot, l'article 210, perquè diu que tot el que cita l'article 210, que és molt important i transcendent, evidentment..., però hi ha molta gent que no cita la darrera frase, que és: «Sens perjudici» —i recordaran perfectament aquest «sens perjudici» alguns, els més veterans de la cambra, ja de les negociacions de l'anterior Estatut—, «sens perjudici dels acords que el Govern de Catalunya hagi pogut obtenir en els organismes o institucions de caràcter multilateral.»

Per tant, entre el 206 i el 210 som conscients de les dificultats que teníem a l'hora de negociar amb un nou estatut.

La conclusió és que el capítol sisè de l'Estatut és —i perdonin que ho digui— un camp de mines, sotracs, llacunes i ambigüitats, que no facilitaven de cap manera una negociació clara i diàfana, que no donaven una posició de força a Catalunya, per molt que ens pensem que tenim la raó o, com diria Francesc Pujols, «la veritat». Segurament la tenim, però a l'hora de negociar teníem una dificultat objectiva.

I segurament algú, quan, de fet, diu que l'actual acord pot ser una postergació, pot ser una evolució —una evolució, evolucionisme, que dèiem abans— del model de 2001..., doncs, potser no li faltarà raó. Però és que l'Estatut, al nostre parer, al parer d'Esquerra Republicana, tampoc modifica substancialment les condicions de negociació i les bases de què ja disposàvem el 2001. Ha millorat —i després explicaré com—, i molt, ha millorat i molt!, però és evident que la retallada final del text estatutari no suposa en cap dels casos un canvi qualitatiu ni ens ofereix garanties, blindatges ni capacitat de negociació.

Deixin que ho digui d'una altra manera: el nostre partit va ser impulsor del nou estatut. Esquerra Republicana va ser un partit prou fort —si se'm permet dir-ho, amb tota la modèstia— per liquidar l'anterior Estatut. Però no vàrem ser prou forts per impulsar i defensar i mantenir el nou text del 30 de setembre al Congrés dels Diputats, a les Corts Generals, al Congrés i al Senat. No vàrem ser prou forts. I aquesta debilitat l'hem de reconèixer. No va ser prou forta ni Esquerra Republicana ni el sis-

tema de partits polítics catalans que el va defensar en aquesta cambra el 30 de setembre, ni ho va ser tampoc la societat catalana. Perquè, curiosament, en aquella societat catalana, alguns dels organismes que ara s'han felicitat de l'acord –diguem-ho tot– en aquell moment tenien pressa per acabar el procés, perquè és evident que aquell va ser un procés de molt desgast, d'una campanya terrorífica per part d'alguns elements de l'Estat mediàtics, polítics i econòmics, en contra d'una aspiració absolutament legítima de Catalunya.

Per tant, no és un moment de fer retrets, però sí de recordar d'on venim. I que quan a Esquerra Republicana –i perdonin que ho digui d'aquesta manera– se la va criminalitzar per dir no a l'Estatut, per no acceptar la retallada, doncs, mirin, hem de recordar que en aquell moment nosaltres, si ens queixàvem, si ho denunciàvem, era per alguna cosa; no era un caprici, no era un atac de banyes, com es deia –ja he dit jo que respecto la posició de la gent quan diu que no–, era senzillament un posicionament per defensar el que havia de ser un canvi qualitatiu per a Catalunya. I ens vàrem quedar sols –ens vàrem quedar sols. No passa re per quedar-se sols, a vegades. Però en aquell moment els puc ben dir que el que havia patit Esquerra Republicana era solitud.

I en aquest sentit, com els deia, una part important del país va ser víctima –vam ser víctimes– de la intimidació. La memòria és selectiva, i a vegades les coses dolentes tenim tots tendència a esborrar-les. Però aquest país va ser víctima de la intimidació. Aquella intimidació que fa poc el premi d'honor de la llengua catalana, el senyor Solà, quan va venir aquí ens va recordar; aquella intimidació que el mateix molt honorable Jordi Pujol deia que venia d'una violència antiga. Vam ser víctimes d'aquesta intimidació.

I una part important de la societat catalana va reaccionar amb por, amb un excés de prudència, demanant-nos que acabéssim aquest procés com fos. I la pressió va ser per a tothom. Exigint a uns partits polítics que s'acabés el procés de l'Estatut, que no anéssim més enllà, que provocava un desgast. Ep, i eren reaccions legítimes, absolutament legítimes, perquè tothom té dret a defensar els seus interessos; perquè el boicot que es va produir va ser salvatge, que no té cap parangó a una democràcia occidental. I té responsables, amb noms i cognoms. Per tant, amb aquella pressió es va acabar forçant una retallada important de l'Estatut.

Però quin és el canvi que hi ha hagut ara, més enllà de les xifres, més enllà dels percentatges, més enllà de la consolidació d'un nou model? O d'un nou sistema –no discutirem metodològicament si és un nou model o és un nou sistema. Quin és el gran avantatge? Mirin, l'avantatge és el camí, el camí que hem fet. Aquells mateixos o una part d'aquells mateixos agents socials que ens demanaven que s'acabés ja el procés estatutari, durant aquest any darrer el que ens han dit és: «Aguanteu, resisteu, negocieu, perquè és un acte de justícia.» Aquells mateixos que ens deien «tanqueu-ho ja, acabeu amb això», que pressionaven líders polítics del nostre país perquè tanquessin com fos el procés, durant aquest any ens han dit «aguanteu», i han fet costat al Govern i

han fet costat als partits que han treballat i han negociat àrduament per aconseguir aquest acord.

Per tant, fixin-se que el camí és important i està valent la pena. Fixin-se qui els ho diu, els que vàrem defensar el no i vàrem ser molt crítics amb l'Estatut. El camí està valent la pena, perquè a vegades l'important és el camí. I estem fent camí a l'hora de recuperar una part important dels recursos que són d'aquest país i han de servir per a la gent, les famílies, les empreses, per a la cultura d'aquest país, per a l'educació d'aquest país, per al benestar de la nostra gent.

Per tant, ha valgut la pena perquè hem creat una ciutadania molt més conscient dels problemes. Només cal recordar les darreres enquestes. Alguns mitjans de comunicació esventaven o ridiculitzaven que, en la penúltima enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió, una part només del 3 per cent de la població de Catalunya tenia com a principal problema el finançament. Bé, doncs, mirin, a l'última ja és el tercer problema. Després de l'atur, després de la situació econòmica, el tercer problema dels catalans és el finançament. No hi ha gaires pobles d'Europa, eh?, que tinguin aquest nivell de consciència. Permetin la broma: vostès saben què és, durant la revetlla de Sant Joan, un país que la seva gent parla del finançament? O a la taula del dia de Nadal? Vol dir que hem adquirit un grau de consciència de quina és la situació.

I perdonin que digui..., que ens reivindicuem: Esquerra Republicana no som aliens a aquets procés. És un país preocupat, una societat preocupada pels seus problemes, com ho poden ser l'educació, com ho pot ser la situació d'incorporació de la immigració. Però la gent és conscient del robatori i de l'espoli. Jo sé que hi ha gent que això els fa gràcia; viuen instal·lats en l'espoli. Perquè aquest és l'invent d'Espanya. Però aquest no me'n fa cap, de gràcia. L'espoli té conseqüències socials, té conseqüències per a les nostres empreses.

Per tant, escolti'm, hem fet un esforç davant d'una dificultat objectiva, que era el text en el qual estàvem treballant.

Però hi ha hagut un segon element que ens ho ha complicat, que és una situació de crisi. Quantes vegades en aquests darrers mesos hem escoltat, fins i tot quan hi havia el senyor Solbes al capdavant del Ministeri d'Economia, aquell argument de dir-nos que en situació de crisi segurament el debat del finançament s'havia d'ajornar, s'havia d'aparcar. Barons del Partit Popular i algun del Partit Socialista Obrer Espanyol deien que calia aparcar-ho. I era un bon argument, eh?, era un argument llaminer per al senyor Solbes, ho era; era un argument llaminer per part del Govern espanyol. Aquesta era una dificultat afegida a l'hora de negociar un model de finançament.

Hi havia una tercera dificultat, ja l'hem esmentada, que és aquesta actitud atàvica que els catalans van al davant, són vexats, són insultats, són maltractats, però, curiosament, quan és l'hora de cobrar, tothom es posa a la fila darrere els catalans. Això ja sabem que és així, però posa dificultats, i també siguem sincers, posa fins i tot dificultats als governs de l'Estat, sigui ara el PSOE, fos

en aquell moment el PP, perquè quan governava el PP hauríem de veure com s'intercanvien els papers moltes vegades en la resta de l'Estat.

Hi ha una quarta dificultat, que és que s'hi jugava a fons, que és la fatiga dels catalans. Hi ha un procés de fatiga en aquest país: portem cinc anys de debat estatutari, portem cinc anys des que vam iniciar el canvi del model estatutari, i avui estem vivint una etapa més, una etapa important i transcendent, com és la del títol sisè del finançament, però hi ha fatiga per part dels ciutadans d'aquest país. I això, evidentment –evidentment–, condiciona i complica una negociació com la que estàvem portant.

Per tant, fixin-se que amb aquestes dificultats, en aquest context de dificultat, hem assolit un bon acord. Ho podríem matisar: no un millor acord –un millor acord voldria dir potser un euro més que el 2001; hauria set millor, evidentment–, no, no, un molt bon acord, i explicaré després per què.

Però, més enllà d'aquestes dificultats, també fixin-se quina és la posició d'Esquerra Republicana. Nosaltres, com a grup parlamentari, com a partit que forma part del Govern, teníem dues possibilitats. Una era inhibir-nos, adduint que aquest era un pacte fruit de l'Estatut, dels partits d'aquesta cambra, dels grups parlamentaris que van donar suport a l'Estatut; nosaltres vàrem ser, com he dit, crítics amb aquell procés i ens podíem inhibir.

I hi havia una altra posició, hi havia un altre posicionament, que és, finalment, el que va adoptar Esquerra Republicana, que és el de jugar. Primer, per respecte democràtic; va haver-hi un referèndum en el qual una majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya va decidir donar suport a aquest text. Per tant, respecte democràtic. Segon, per responsabilitat; necessitem aquests recursos, necessitem recuperar aquests recursos per a la gent de Catalunya. I en tercer lloc, també per coherència; formem part d'un govern, evidentment, i en aquest sentit tot el nostre suport a qui ha portat aquesta negociació, des del mateix president de la Generalitat al conseller Castells i el seu equip.

Per tant, fixin-s'hi, aquest ha estat el posicionament d'Esquerra davant d'aquest context d'aquesta dificultat. I és curiós, a vegades, com algú fins i tot podria dir com s'intercanvien els papers, perquè avui he escoltat en aquesta cambra algú que deia i es preguntava, en aquesta cambra, però també fa dies, si valia la pena haver iniciat el procés de reforma estatutària per arribar a aquestes conclusions en el model de finançament. Aquesta pregunta l'hem escoltada en diferents boques aquests dies.

Clar, la pregunta és que crec que arriba tard, arriba tres anys tard. Aquesta pregunta Esquerra Republicana i el seu president, que els parla, se la feia ja al gener del 2005: si, realment, després de veure com havíem tancat el procés estatutari, valia la pena. Però som aquí, i, com els deia, fem camí. I el camí és important. La consciència d'aquest país, de la gent, de les entitats, és el pas més important per defensar la millora de les condicions de vida de la nostra gent, perquè es tracta d'això al final;

al capdavant es tracta que la gent de Catalunya visqui millor i sigui més lliure.

Segona part, què hem aconseguit, per què diem que aquest és un bon acord i per què diguem que compleix? Com els deia, Esquerra Republicana ha decidit implicar-se, va decidir implicar-se, treballar, conjuntament amb l'equip del conseller Castells; l'Antoni Soy, en Josep Huguet es van incorporar a la comissió mixta, treballant-hi. Vàrem estar treballant, i, com que ja sabíem que les condicions i les parets mestres no eren les del 30 de setembre, sabíem que la nostra implicació aniria més enllà d'aquesta cambra i del Govern de Catalunya. I la nostra implicació també seria en el Congrés dels Diputats i en el Senat. I deixi'm que els digui, amb la modèstia de tres diputats i quatre senadors, hem tingut un paper important, perquè la nostra pressió ha estat efectiva, perquè, com deïem, malauradament ens hem de refiar i ens hem de seguir refiant de les conjuntures. I ens hem hagut de refiar d'una conjuntura en la qual el Govern espanyol no tenia una majoria sòlida parlamentària: vint-i-cinc diputats del PSC, deu de Convergència i Unió, tres d'Esquerra Republicana... (*Pausa.*) I en aquest context... I un d'Iniciativa per Catalunya –perdoni, senyora Camats. I en aquest context hem treballat.

I crec que la pressió ha estat efectiva. I ho ha estat perquè, mirin, podríem posar molts dels exemples de la soledat del Govern espanyol a l'hora d'aprovar, però a mi m'agrada explicar sempre un exemple, per mi clau, que va obligar el Govern espanyol a asseure's a negociar: la convalidació d'un decret llei important, d'un reial decret important, com és la definició del sostre de despesa; un decret llei vital per a l'aprovació dels pressupostos generals de l'Estat per a l'any que ve, vital per al Govern espanyol.

Esquerra Republicana hi va votar en contra –hi va votar en contra. No passa res per votar en contra. Però sabíem que aquell vot..., i així ho vàrem dir, que no donaríem suport a cap dels temes transcendents, més enllà del que proposava Esquerra Republicana o li convenia al nostre país, fins que no es resolgués el tema del finançament.

Aquesta és una insistència clara, i crec que hem de reconèixer també el paper que ha tingut Esquerra Republicana, aprofitant, malauradament, no ens agradaria dir-ho així, la conjuntura: tres diputats, quatre senadors, feina feta, pressió. Vint-i-cinc diputats del PSC hi van votar a favor, els deu de Convergència es van abstenir, però aquella va ser una votació clau, un exemple de com Esquerra Republicana, amb la seva fermesa –i Iniciativa també hi va votar en contra–, amb la seva fermesa, va aconseguir obligar el Govern espanyol a asseure's definitivament. No dubto de la pressió i de la feina del PSC, no en tinc cap dubte, de la pressió i de la feina del Govern, però no tinguin cap dubte que tres diputats, en aquest cas d'Esquerra Republicana, han fet i han fet molt bona feina.

No m'oblido, i ho torno a dir, del paper important i transcendent de la societat civil amb aquest canvi, si se'm permet dir, amb aquest gir copernicà d'una part important de les patronals d'aquest país, dels sindicats, de les organitzacions socials, del món de la cultura, del tercer sector, de dir-nos que aguantéssim, perquè era una cau-

sa justa i legítima. Per tant, la pressió s'ha fet, i es va obligar el Govern a negociar.

I mirin, els faré una confiança. Un alt dirigent del Govern espanyol em va dir, fruit d'aquesta negociació, em va dir, diu: «Nos creíamos que el problema era Pasqual, ahora hemos visto que el problema es el PSC», em deia. Jo li vaig dir: «T'equivoques, el problema no és ni Pasqual ni el PSC, el problema per vosaltres és Catalunya.» I crec que aquest és l'enfocament que hem de fer d'aquesta situació. Hi ha un problema que es diu Catalunya, i han de saber que a hores d'ara hem recuperat una part important del nostre dèficit fiscal, però no és suficient. Ho dic per avís per a navegants, perquè si algú es creu i diu que aquí s'acaba el plet, que aquí s'acaba el problema, ja avanço ara per ara que no serà així.

En aquest sentit, doncs, vam fixar quatre objectius, per part d'Esquerra Republicana: la millora del saldo fiscal de Catalunya amb l'Estat, és a dir, més recursos; superar la mitjana de ràtio *per capita* i estar per sobre –vam quantificar nosaltres com a objectiu en cent cinc–, i finalment reduir dèficit fiscal, i el rendiment íntegre dels impostos en l'any de la consolidació del model.

D'aquests quatre objectius podem dir que els hem assolit tots quatre. El primer és obvi: Catalunya guanya més ingressos, entre el 26 i el 28 per cent del total de recursos addicionals seran per a Catalunya. I això, evidentment, implica recursos molt per sobre fins i tot del que va fixar Esquerra Republicana, 3.800; vam ser moderats al calcular l'ITE, 1 i mig, molt conservadors, però estic convençut que en l'any de consolidació, en el quart any, superarem aquest objectiu, i és una dotació important, i que es deu també, evidentment, a com s'ha negociat el model, no ens enganyem, amb les dificultats que teníem, tant per les noves aportacions de l'Estat, com per l'evolució de model, pels recursos addicionals o com pel mecanisme d'anivellament. Això ens ha portat a un acord, ho repeteixo, que dona i genera més recursos a Catalunya.

En segon lloc, fa que Catalunya passi del 94 per cent del rànking, de ràtio *per capita*, passi al 102 el primer any i pugui assolir el 105,6 en el quart any de consolidació del model. És un salt important. Alguns dels nos..., i abans el president de la Generalitat es referia a com el Govern de Catalunya es va plantar dues vegades; en la primera plantada ens situàvem al 99 per cent, no superàvem ni la mitjana. Ha valgut la pena. Per primera vegada l'Estat acabarà socialitzant..., els partits polítics espanyols, l'opinió publicada espanyola, que no pública, la publicada, com a mínim, que és la que fa més mal, acabaran assumint que és lògic que Catalunya estigui per sobre de la mitjana. No és un tema menor –no és un tema menor. Consolidem una situació, com a mínim, que fins ara molta gent, eh?, ponent enllà, posava en dubte. Per tant, la importància del model i els percentatges quan hem superat, ho repeteixo, la mitjana del rànking.

Tercer, reducció de dèficit fiscal. Per nosaltres, vital. La suma d'inversions de la disposició addicional tercera i les garanties que es van blindar en l'acord del model ens ofereixen en aquests moments poder dir que estem a l'entrada de retallar una tercera part del dèficit fiscal.

Per tant, pel 2012, l'any de consolidació, es podrà reduir entre un 29,3 o un 38,2 per cent de dèficit fiscal, si es calcula pel sistema de flux benefici o monetari. Dit d'una altra manera, en el primer any del model estarem en una reducció del dèficit fiscal entre el 23,3 per cent i el 26,2 per cent, una quarta part el primer any; ho repeteixo, respectivament si es tracta amb el sistema de càlcul de flux benefici o monetari.

I, si ho volen, els ho diré d'una altra manera: reduïrem el dèficit fiscal, en l'any de consolidació, que actualment és entre el 6,6 per cent i el 9 per cent, sempre sobre les balances que ha publicat el Ministeri d'Economia, del producte interior brut català, el reduïrem en un 4,1 per cent o un 6,4 per cent del producte interior brut, ho repeteixo, respectivament, flux benefici o flux monetari. És un pas important, no definitiu, ja ho he avançat d'entrada, però és un pas important de retallada d'un dèficit fiscal que va en contra dels interessos, com els deia, de la majoria de Catalunya.

Quart punt, rendiment dels impostos. És cert que ni el primer ni el segon ni el tercer; hem dit sempre la veritat en tot el que fa referència a aquest debat. Ara, en el quart any de la consolidació del model, el fons de competitivitat superarà ja l'aportació que hagi de fer Catalunya al fons de suficiència. I això implicarà un rendiment íntegre de la cistella fiscal.

Per tant, fixin-se que els quatre objectius que ens fixàvem s'assoleixen. Algú podrà adduir que hi ha un incompliment de l'Estatut. Mirin, jo els avanço que..., amb les dificultats, amb les dificultats objectives, amb un text ple d'ambigüitats..., i en podríem explicar unes quantes, podríem començar per l'ordinalitat, a discutir si la renda *per capita* és suficient per marcar l'ordinalitat. Nosaltres ja vàrem avançar que no era així. (*Veus de fons.*) No, no, perdoni, això és d'aquí... Jo no els ho recrimino, senyor Homs. Vostè ja, automàticament, ha entès que anava per vostè. No, no; ja sé que tenen sentiment de culpa a l'hora de la feina final de l'Estatut, però no va per vostè. Jo parlava d'aquesta cambra; el rendiment del text el vam fer en aquesta cambra, i l'error és compartit. Tot el que fa referència al 30 de setembre, i a algunes coses que van anar més enllà del 30 de setembre, l'error és compartit –és compartit. A aquest diputat i al president del Grup Parlamentari d'Esquerra..., no li fa res reconèixer les coses; ja els ho he reconegut.

Però, fixi-s'hi, deixi'm que utilitzi, doncs, paraules d'altres per argumentar una mica més la meua exposició. Li ho llegiré. Hi ha qui parla de l'Estatut de La Moncloa. I mirin què diuen aquesta gent que en aquell moment criticava el pacte, no?, senyor Homs, diu: «No hi ha canvi en el model de finançament, suposa la desfiguració en la pràctica de la bilateralitat efectiva Estat-Generalitat aconseguida en l'Estatut del Parlament.»

O bé es diu: «Del marc d'una negociació multilateral amb l'Estatut de La Moncloa no sortim, sinó que és confirmat ja que aquest fa una referència explícita a la LOFCA en el seu article 201.1.» I aquesta gent també diu, per exemple, coses com: «El pacte del Tinell presentava algunes ambigüitats en el capítol financer, però suposava un clar avenç amb relació al model de

finançament dels estatuts vigents, tant l'inicial de Sau, com el final de La Moncloa.»

Han reconegut l'autoria d'aquestes cites? Doncs, mirin, és del senyor Ramon Tremosa, eurodiputat de Convergència i Unió. Saben què diu el senyor Tremosa de l'Agència Tributària? Doncs: «El nou Estatut no permetrà ni tan sols que comenci a funcionar una agència tributària catalana amb gruix i una entitat superior a la que tenia abans del nou Estatut amb la Direcció General de Tributs.» I amb relació a l'agència hi ha un sucós comentari: «Ben segur que el lobby dels alts funcionaris d'Hisenda, consolidats per José Borrell, també van brindar amb cava català en veure el redactat final de l'Estatut.» I un altre exemple per anar acabant, quan es parla precisament del principi d'ordinalitat, diu: «Imprecís; els recursos finals de la Generalitat continuaran depenent de la capacitat de pressió que alguns partits catalans puguin fer al Congrés dels Diputats de Madrid.»

Sí, senyors i senyores, diputats i diputades, amb aquests vímetes hem fet aquest cistell. I els asseguro que és un bon cistell. Els asseguro que s'ha aconseguit un bon acord, millorable i perfectible, n'estic convençut, tot en aquesta vida és millorable, però quan ens devem a una conjuntura política, quan ens devem a un text que en el seu moment ja vàrem dir que tenia imprecisions, i com a mínim deixi'm que ho digui d'aquesta manera, imprecisions, és difícil negociar.

I aquest Govern, no en tinguin cap dubte, ha negociat sense defallir. I els partits que li donem suport hem negociat sense defallir. I ho hem fet amb empena, amb força, sabent el que ens hi jugàvem. Però també érem conscients que quan vàrem arribar als objectius..., es va dir que sí. No tinguin cap dubte que s'ha fet treballant i amb molt d'esforç; que hi ha hagut moltes pressions, és així; que s'ha fet amb una dificultat de crisi econòmica. Però aquest és un tren que fa temps que circula, no en tinguin cap dubte. Aquest és un tren que va posar en marxa Esquerra Republicana ja en el seu moment, agafant la millor herència de Ramon Trias Fargas quan denunciava la situació del dèficit fiscal. I vàrem defensar la necessitat d'un concert econòmic i vàrem començar a posar damunt de la taula la necessitat del dèficit fiscal. Aquests som els d'Esquerra Republicana.

Avui n'hem retallat una tercera part, hem fet camí, però tinguin clar, senyores i senyors diputats, que allò important és el camí, i estem fent camí. Hem fet que aquest país prengui consciència, sigui conscient que no li poden seguir manllevant allò que és seu, allò que és fruit del seu esforç, del seu treball, que va en detriment de la nostra economia productiva i del nostre benestar.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat. (*El Sr. Homs i Molist demana per parlar.*) El senyor Homs... Senyor president, si us plau...

El Sr. Homs i Molist

Per al·lusions directes a la meua persona.

El president

Té un minut.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. No, ja que veig que vostè, senyor Puigcercós, és tan propens a fer un repàs sobre el procés de l'Estatut, com va anar, i que això ens pot il·lustrar, segur, a tots plegats pel moment en què estem ara, no?, segurament, doncs, seria també convenient no perdre de vista que totes aquestes esmenes i rebaixades i retallades que vostè denuncia varen ser anunciades i presentades per qui en aquests moments ha encapçalat aquesta negociació de finançament, que és el senyor Montilla, el president de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Remor de veus. Veus de «Molt bé!»*)

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Honorable senyor diputat, agraeixo el to de les seves paraules, constructiu i alhora exigent, com sempre, no? I m'afanyo a dir-li d'entrada que comparteixo la idea principal de la seva intervenció, perquè hem resolt una part molt important de la gran qüestió del finançament. Era bàsic, era condició necessària per traduir en realitat els nostres objectius. Això ja està fet i aconseguit, però ara toca també seguir.

És evident que Catalunya necessitava un nou model de finançament: era de justícia, és el que estableix el nou Estatut de Catalunya i era la nostra obligació, obligació del Govern, treballar per assolir aquest acord. Hem aconseguit les tres premisses bàsiques, com dic: justícia amb Catalunya, compliment del que estableix la nostra llei fonamental i donar resposta també, òbviament, als compromisos que el Govern ha adquirit amb la ciutadania. I de totes tres coses ens en podem sentir orgullosos. Me'n sento orgullós jo com a president, se'n sent el Govern de Catalunya i se'n ha de sentir el seu grup parlamentari. Ningú més que els altres, i tots col·legiadament, perquè sense la fortaleza conjunta i la unitat d'acció el resultat que hem obtingut no hauria estat possible.

Per tot plegat, li agraeixo la seva tasca, i ho faig en nom del Govern i del conjunt del país. Li agraeixo la seva aportació estant al costat del Govern en la negociació, que és el que ha de fer un partit de govern responsable, que defensa Catalunya, estar al costat del seu Govern quan aquest se la juga negociant amb el Govern d'Espanya.

Vostè hi ha fet referència en la seva intervenció i crec que ja hem parlat molt amb profunditat del model pactat, no?, però crec que és necessari insistir una altra vegada –perquè hi ha qui segueix fent el contrari– que el pacte respecta el text de l'Estatut i que, si no hagués estat així, no hi hauria hagut pacte –a vostè li consta que hauria estat així–, perquè el Govern tenia un compromís, que era negociar un nou model que s'apliqués des de l'any 2009. I és el que hem fet.

Sap que no ha estat fàcil –i vostè hi ha fet referència en la seva intervenció–, sap que ens hem hagut de plantar més d'un cop i de dos cops, i també sap que ens hauríem plantat tantes vegades com hauria fet falta fins a aconseguir el pacte que consideràvem just per a Catalunya.

I, com vostè apuntava, ara cal defensar també el valor i la integritat de l'acord, fer que aquest acord sigui un reflex en les disposicions que s'han d'aprovar al Congrés dels Diputats, com vostè sap, les modificacions legislatives, les que siguin necessàries, i les mateixes modificacions pressupostàries per als recursos addicionals. I, per tant, en aquest sentit no farem més que mantenir el rigor i l'exigència amb què hem actuat fins ara. Actuarem amb la mateixa determinació, perquè el rigor i la determinació han tingut..., gràcies a això, hem tingut un magnífic finançament com a resultat.

Miri, senyor diputat, el Govern tenia com a objectiu arribar a aquest pacte. Nosaltres, vostès i nosaltres, no perseguíem fer caure governs, ni aquí ni allà; nosaltres buscàvem un bon acord de finançament. I també perquè el país ho necessitava. I ara serem especialment curiosos, òbviament, en la seva concreció, en la seva aplicació, en la seva execució. No pot ser altrament, no?, perquè Catalunya ja ha patit molt i massa el vaivé del mercadeig constant, la política del peix al cove... Ara calia resoldre les coses d'una altra manera, amb un resultat més sòlid, més estable, però també més ambicions –també més ambicions. El futur de Catalunya necessita aquesta solidesa i aquesta estabilitat. Ens la juguem. No podem jugar amb el futur de Catalunya, no ho hem fet –no ho hem fet, i vostè ho sap– i no ho farem. Senyor diputat, aquest Govern amb el futur de Catalunya no jugarà. En tot cas, farà el que està fent, que és garantir el futur de les generacions presents i futures.

Jo sóc plenament conscient de l'esforç que ha realitzat el seu grup parlamentari per arribar on avui estem, amb un nou finançament. No tinc dubte respecte de l'encert de la seva decisió, i crec que la ciutadania reconeixerà, arribat el moment, la tasca de tot un seguit de polítics que van saber negociar, que es van mantenir fermes, que no van cedir, que no van aplicar posar la seva posició personal o política per sobre dels interessos de país, polítics que van dir «no» quan tocava i «sí» quan l'acord ha estat just.

Bé, senyor diputat, ara cal estar més units que mai contra els que no sé si només especulen o també alimenten el pessimisme del país, i sobretot contra els que un cop més fan una inversió política animant el recel contra Catalunya, als quals vostè ha fet referència. El Govern no farà un sol pas enrere, ni pels uns ni pels altres, i li demano que ens ajudi en aquest objectiu, el de desmascarar també aquells qui del finançament només esperaven que fos palanca de canvis de majories o de governs; un canvi, en definitiva, que portés a governar les dretes. No ho han aconseguit, i vostè i el seu grup són coresponsables que hagi estat així, són coresponsables de l'estabilitat que avui Catalunya necessita. Vostès han fet una opció responsable de govern, un opció de país.

I ara tenim per endavant, com vostè sap, més d'un any de legislatura, tenim un govern que compleix amb la

paraula donada, tenim un estatut que hem de continuar desplegant, tenim l'obligació de treure el país de la crisi i el que és més important: fer possible tot això..., una majoria parlamentària que s'ha demostrat sòlida, tot i els legítims però també –cal dir-ho– intents inútils d'alguns de desestabilitzar-la.

Miri, el nou finançament serà un instrument essencial per fer front a les dificultats econòmiques, per garantir les polítiques socials i per tirar el país endavant; un instrument que vostè sap que farem servir amb ambició, però també amb tota responsabilitat. El seu suport al Govern ha de ser motiu d'orgull per a la seva formació política quan acabi la legislatura, perquè aquest és un govern que ha demostrat com ningú –i vostè ho sap– que es pot ser útil sense donar lliçons, que la millor manera de servir el país és treballar el doble del que es parla, que s'ha de prometre allò que es pot complir i que el seu únic objectiu, el del Govern que vostès comparteixen, és el benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Li reitero, senyor diputat, novament el meu agraïment pel seu suport, per la seva fermesa, pel seu coratge. Certament que aquest és un gran pas endavant. Tenim més temes a l'agenda política –els que tenen relació amb la crisi econòmica, certament, altres que tenen relació també amb el desplegament d'altres apartats importants de l'Estatut–, pels quals continuarem treballant, naturalment, com ho hem fet fins ara, amb un govern cohesionat, amb les idees clares, amb un govern que vol, que treballa i que compleix amb l'Estatut i amb el poble de Catalunya.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans, quan els deia que aquest és un tren, l'important és el camí..., i en aquest tren m'agradaria fer prec, no? Jo crec..., senyors del PSC, del Grup Parlamentari del PSC, no baixin d'aquest tren. Hem fet una etapa d'aquest tren, però el tren continua; no hem arribat, ni de bon tros, a l'estació terminal. Ho dic perquè a vegades sentim declaracions en què sembla que hàgim fet el cim. No hem fet el cim, sobretot perquè, en termes esportius, estem en el primer partit, això és el partit d'anada; hem fet un bon resultat, un excel·lent resultat. Ara ve el partit de tornada, i el partit de tornada és la LOFCA, l'articulació de la LOFCA. I haurem d'estar amatents i haurem de veure com s'articula, si hi ha elements sobrevinguts...

Perquè em deia fa poc un militant d'aquests que és murri, amb experiència, i em deia, un militant del partit: «Escolta, i no ens aixecaran la camisa?» Espanya sempre ens intentarà aixecar la camisa, no en tinguin cap dubte, senyors diputats, senyores diputades. Per això Esquerra Republicana té l'opció política que té, és un partit independentista. En un estat català ja no ens l'aixecarien, aquest problema s'hauria acabat. Sempre ho intentaran, i sempre haurem d'estar amatents, no en tinguin cap dubte. Això dura tres-cents anys, farà

aviat tres-cents anys, el 2014, que dura aquesta broma pesada. Però sempre intentaran aixecar-nos la camisa, i haurem d'estar molt a l'aguait, en tensió, perquè això no s'ha acabat.

Per tant, no baixem d'aquest tren. Senyors de Convergència i Unió, pugin al tren, ara ve la segona part, facin costat al Govern, treballem el que és l'articulació d'una LOFCA que compleixi amb els preceptes de l'Estatut, que obtingui bons resultats, que ens situï per damunt de la ràtio *per capita*, que retalli dèficit fiscal. Si ho aconseguim, tindrem uns recursos valuosos per a Catalunya, importants i transcendents en el moment que vivim.

Miri, hem parlat moltes vegades del sacrifici que està fent una part important de la població del país amb una crisi econòmica com aquesta; és estructural. Deia la secretària de Política Econòmica d'Esquerra, la Maria Àngels Cabasés, diu: «Tenim tres crisis: la crisi econòmica, la crisi financera i la crisi del finançament», diu: «Ara hem apaivagat la darrera. La crisi del finançament, l'apaivagament d'aquesta crisi ens ha d'ajudar a resoldre alguns aspectes de la primera», i conseqüències de la segona, perquè vostès saben perfectament que avui al nostre país hi ha moltes empreses, petites i mitjanes empreses, molts treballadors autònoms, amb problemes seriosos a l'hora de poder fer viables els seus projectes empresarials. L'acord no n'ha de ser aliè, els resultats de l'acord no han de ser aliens a apaivagar la situació d'aquests catalans i catalanes que avui ho estan passant malament.

Primer objectiu: hem d'ajudar a resoldre la crisi, la microcrisi que pateixen avui moltes empreses, molts autònoms de Catalunya, reforçant el crèdit, reforçant les ajudes, facilitant la feina. Primer objectiu, doncs, d'aquest acord de finançament.

Segon objectiu: el benestar. El benestar tant pel que fa referència als serveis socials, al desplegament de la Llei de serveis socials, a la Llei d'infància, que estem treballant –perquè aquest és un element important–, al suport a les famílies i també, evidentment, a l'àmbit de la cultura, que moltes vegades és la gran oblidada en èpoques de crisi. Sembla que quan ve crisi sigui fàcil abonar-se que la retallada ha d'anar a cultura; doncs, tenim una oportunitat per posar-nos al dia. I, evidentment, per poder arribar a la disposició addicional que marca la Llei d'educació, que fa poc vàrem aprovar en aquesta cambra, quan posàvem com a objectiu poder arribar al 6 per cent del producte interior brut.

Són objectius que hem de poder assolir, però d'entrada deixin-me fixar en dos elements que avui dia preocupen molts catalans: les beques. Crec que és una oportunitat per posar al dia una part important de la política de beques escolars i universitàries i de les beques menjador, que moltes famílies catalanes han vist com l'atur, la crisi, han comportat que avui la beca menjador sigui un bé necessari, i, malauradament, a causa de la penúria pressupostària que hem hagut de viure en aquests darrers exercicis, comença a ser un bé escàs.

Per tant, senyor president, crec que els objectius que hem d'assolir amb aquest acord de finançament són clars: apaivagar una crisi al sector productiu, posar les

condicions per generar benestar i millorar les condicions de vida de molts catalans i catalanes, de moltes famílies que en aquests moments tenen problemes per arribar a final de mes. El finançament ha de servir per a això. I ja sabem que ho hem de seguir fent en un marc d'austeritat. El dèficit públic també és un objectiu, evidentment, l'hem de reduir, segur. Però hi ha prioritats. I abans parlàvem que els estats independents també en tenen, de dèficit públic; nosaltres també. I els estats tiren del dèficit, perquè necessiten cobrir prioritats i han d'invertir avui pel que vindrà demà. I la formació i l'economia productiva són prioritats.

Deixi'm fer una reflexió a una situació que tenalla la societat catalana. En aquests moments tenim més de cent mil joves a Catalunya que ni treballen ni estudien. L'obligació d'un govern és que aquests joves es reintrodueixin en el sistema formatiu. El país hi guanyarà, ells també. Però aquesta és una necessitat peremptòria.

Hem de fer un esforç vital perquè aquest país recuperi el pols d'una part important, d'una franja d'edat que en aquests moments està en una situació de penúria econòmica i social. I hem de ser capaços que, amb aquest nou esforç que hem fet amb el finançament, arribi a la ciutadania, perquè, si no, aquella preocupació a què abans em referia, aquella constatació demoscòpica, eh?, que als catalans els preocupa el finançament, els preocupa la situació de dèficit fiscal..., han de poder veure que quan es solucionen tenen arribada, que l'acord comporta beneficis, que la política és útil, perquè crec que en aquests moments moltes vegades de pessimisme, de pessimisme induït també, o fins i tot de solucions poc realistes..., quan es tracta de defensar la grandesa de la política, la generositat de la política, aquí hem tingut un bon exemple: l'esforç, el treball, la capacitat de resistència del Govern de Catalunya, de la societat catalana. Davant d'una situació i un context que era molt difícil de negociar, hem demostrat que la política és útil, i és útil per solucionar els problemes de la gent. I avui aquí podem fer una constatació que aquest acord pot solucionar els problemes de molts catalans i catalanes que en aquests moments, com els deia, tenen problemes.

Tenen problemes i en tindran, perquè, malauradament, malgrat que s'ha tenallat, s'ha aturat, s'ha reduït la tendència de caiguda i de destrucció d'ocupació –això és un fet positiu–, no estem ni de bon tros a la sortida d'una crisi, que, ho repeteixo, és estructural, que afecta sectors sencers de la indústria i del turisme, que afecta també els nostres serveis socials per la falta de recaptació i de recursos disponibles, i que fa que moltes famílies avui necessitin –necessitin– aquest suport.

Per tant, senyor president, tenim feina, hi ha molta feina a fer. I en aquest esforç estic convençut que aquest acord ha d'ajudar a apaivagar la situació de dificultat de moltes famílies catalanes. Només per això val la pena. Com deia abans, val la pena el procés que estem seguint. No és un procés que tingui final, no el té; ni l'estem veient. Hi ha molta feina per fer.

I avui el que hem fet és discutir sobre un acord quinquennal; hi haurà més revisions de les parets mestres, més revisions del model i més revisions de les quantitats. Però nosaltres, com a partit, ja els ho avancem: això

és acord quinquennal, fruit d'un Estatut que nosaltres considerem insuficient, i a parer d'Esquerra Republicana el que ens cal és dotar-nos d'un model de concert que ens permeti estabilitat, que ens permeti capacitat de negociació, que ens permeti negociar d'una altra manera. Però per a això encara queda molt camí.

Però el que és més important: més enllà de les xifres, hem aconseguit que una part molt significativa de la societat catalana sigui conscient que Catalunya necessita i mereix més, perquè és l'esforç de tots nosaltres. Ningú, senyores i senyors diputats, ningú ens ha regalat res. Hem recuperat una part significativa del nostre esforç.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable president de la Generalitat, no vull començar la meua intervenció sense transmetre el condol del meu grup parlamentari i del Partit Popular de Catalunya a les famílies dels bombers morts a l'incendi dels Ports i als seus companys del Cos de Bombers de la Generalitat; agrair la seva tasca, com la de tots els serveis d'emergència, protecció civil i seguretat, així com als voluntaris i agrupacions de defensa forestal que estan treballant, i de valent, a casa nostra.

Senyor president, fa molts anys, moltíssims anys, que els catalans reclamàvem un millor finançament per a Catalunya; també els milers de catalans que votem el Partit Popular, que estimem Catalunya i que creiem en la viabilitat de l'Espanya constitucional, moderna i solidària, volíem un millor finançament per a Catalunya i per a la resta de comunitats autònomes.

Ara, després de moltíssimes promeses incomplertes, de molts mesos perduts i de massa escenificació, s'ha aconseguit un acord sobre el nou model de finançament autonòmic. Una negociació que, per cert, senyor president, el seu Govern ha volgut mantenir al marge d'aquest Parlament. Aquest matí ho deia el senyor Mas. Fa set mesos que es va presentar la proposta per fer aquest debat, no? I aquest debat s'hauria d'haver pogut celebrar abans de l'11 i del 12 de juliol i no pas ara. Cap de les propostes de resolució que aquesta tarda aprovarà aquest Parlament podran incorporar-se per millorar allò que vostès ja han acordat al marge d'aquest Parlament.

I nosaltres hem seguit amb moltíssima expectació el desenvolupament del que ha anat succeint en els darrers mesos, i especialment el desenllaç final del cap de setmana de l'11 i 12 de juliol.

Reconec, senyor Montilla, li ho reconec, que la venda de l'acord ha estat molt bona; ha estat certament encertada. La societat catalana, i vostè ho sap, ho està passant molt malament. Les famílies ho passen malament, les empreses ho passen malament. I de ben segur, fa mesos que no es produeix cap notícia capaç d'aixecar la moral del nostre poble. Però això, en un context de crisi eco-

nòmica salvatge, sempre és una bona notícia que arribin més diners a Catalunya per fer allò que cal fer.

L'acord, senyores i senyors diputats, ha generat moltes expectatives, però vostè aquest matí ho deia, i jo li ho reconec: no podem caure ni en l'autocomplaença, ni en el cofoisme en què els membres del tripartit s'han instal·lat des del cap de setmana de l'11 i 12 de juliol.

Vostè dirà que des del Partit Popular volem minimitzar l'impacte del model. Però malauradament li he de dir... I vostè aquest matí reclamava un debat serè amb arguments, no? Nosaltres, malauradament, li he de dir que estem en disposició de demostrar que les previsions fetes unilateralment pel conseller Castells no responen a la realitat; que vostès, senyor president, només venen fum, i que aquest model pot acabar sent negatiu per a l'economia dels catalans. És allò, senyor Montilla, tan tripartit de generar expectatives que després mai es compleixen.

Tothom –tothom–, senyor president, ha coincidit en la necessitat de revisar, millorar i actualitzar el model de finançament que es va aprovar per unanimitat l'any 2001; també nosaltres. Vostè ho sap perquè, més enllà de les crítiques que vostè ha pogut fer, en els darrers mesos, a banda de mantenir contactes amb el Govern central, també vostè i el seu conseller d'Economia, ha buscat, i per cert, senyor Montilla, ha trobat, la complicitat de les comunitats autònomes governades pel Partit Popular.

Per tant, existia un ampli consens entorn de la necessitat d'adaptar el sistema de finançament a les noves realitats i a les noves circumstàncies, fonamentalment demogràfiques, que s'han produït al nostre país en els darrers vuit anys: 4 milions més d'habitants en el conjunt d'Espanya, 1 milió i mig a Catalunya; noves i majors demandes de prestacions de caràcter social, i darrerament una gravíssima crisi econòmica i financera que ens apropa perillosament als 5 milions d'aturats.

I mentre tot això passava, vostès discutien, senyor president. I hem perdut tres anys molt valuosos. En aquest temps, moltes, moltíssimes coses importants han hagut d'esperar a Catalunya que arribés el nou finançament. Des del 2006, el finançament ha estat l'excusa perfecta del seu Govern per amagar les discrepàncies al tripartit, per endarrerir molts projectes necessaris per al país. Moltes demandes socials, senyor president, han quedat sense cobrir o sense atendre, moltes infraestructures necessàries per al futur del nostre país s'han aparcades.

L'excusa del finançament els ha pogut funcionar fins ara, però vostè sap que a partir d'aquest moment ja no tindran excusa perquè no es posin a treballar. Fins ara, cada crítica que es feia des de l'oposició al Govern tripartit era contestada amb l'excusa de tenir un estatut d'autonomia desfasat o de no disposar del finançament adequat. La qüestió sempre era no reconèixer la seva incapacitat per governar, per gestionar amb eficàcia els recursos de què disposava, que, tot dit de passada, no eren precisament pocs. El 2006 es va aprovar el nou Estatut d'autonomia i en els seus tres primers anys de vigència s'ha demostrat, senyor president, que aquesta no era la solució màgica de tots els problemes de Catalunya i que els catalans avui no vivim millor, ara, que fa tres anys.

Per això al seu Govern li calia buscar un altre culpable. Així, en lloc d'actuar com s'exigeix a un bon pare de família i tractar de gestionar amb eficàcia els 37.000 milions d'euros de pressupost –que, li ho torno a reiterar, no són pocs–, vostès van tractar de criminalitzar el model aprovat per la unanimitat de totes les comunitats autònomes, incloent-hi les socialistes l'any 2001; un model que, per cert, senyor president, no el Partit Popular, no Convergència i Unió, un model que aquest Parlament va considerar com l'avenç més gran en l'autogovern de Catalunya des de l'aprovació de l'Estatut de l'any 79, que em sembla que no és poc.

La reforma del finançament impulsada pel Partit Popular va fer possible que augmentés la cessió d'impostos de l'Estat a les comunitats autònomes. Per cert, amb la discrepància i amb l'oposició del seu partit polític. Per primer cop es va parlar de la coresponsabilitat fiscal, de l'autonomia financera de les comunitats autònomes i de la capacitat normativa sobre els tributs cedits. Per mitjà de les dues reformes fetes pel Govern del Partit Popular, es va passar del 15 al 33 per cent de l'IRPF, es va cedir el 35 per cent de l'IVA, el 40 per cent dels impostos especials, el 100 per cent dels impostos sobre electricitat, matriculació, venda minorista d'hidrocarburs, així com l'establiment d'un fons de cohesió sanitària i de suficiència, entre molts altres aspectes positius.

Tot això, senyor president, va permetre a la Generalitat millorar substancialment les seves finances. L'exemple més clar, i que vostès neguen, i no entenc la raó per la qual vostès ho neguen, és l'evolució dels pressupostos. Aquesta és l'evolució dels pressupostos de la Generalitat des de l'any 2001, senyor president: de 15.162 milions d'euros, avui tenim un pressupost de 36.985 milions d'euros. En vuit anys, només en vuit anys, gràcies a aquest sistema de finançament que vostès tant han criticat, hem més que duplicat els ingressos de la Generalitat; gràcies, com deia, a un sistema de finançament, que avui vostès han criticat i que ha permès a la Generalitat doblar els seus recursos.

Aquest salt qualitatiu i també quantitatiu en els recursos de la Generalitat, obtinguts gràcies a aquest sistema de finançament impulsat pel Partit Popular, ens ha permès, senyor Montilla, els darrers vuit anys, aprofundir en el nostre autogovern, assumir més competències i posar en marxa projectes importantíssims per al futur de Catalunya com la línia 9 o el Segarra-Garrigues. Si no ha fet més, segurament és perquè no han tingut la capacitat política per fer més coses.

Jo abans li deia, a l'inici de la intervenció, que moltes coses havien canviat en aquests darrers vuit anys, no? La més significativa, com ja s'ha dit també, en relació amb el tema que ens ocupa, és l'increment de la població de Catalunya en més d'1 milió, gairebé i mig, de persones.

Aquest increment, semblant al que han tingut altres comunitats autònomes, ha comportat, com és normal, que els recursos destinats als serveis socials més bàsics, com ara l'educació, la sanitat, el transport o la seguretat, hagin estat insuficients.

Però, senyor president, aquest matí vostè, i el Grup Socialistes, i també la resta de membres que donen suport al Govern, han dit coses que no són certes. El model de l'any 2001 podia haver estat revisat d'acord amb el criteri poblacional. Només... *(Pausa.)* Senyor president, res ho impedia. En el model no s'impedia que el president del Govern espanyol, el senyor Zapatero, pogués haver impulsat una reforma per adaptar el model al criteri poblacional, però, malauradament per nosaltres, el president del Govern espanyol, del Partit Socialista, el senyor Zapatero, no ho va voler fer.

Des de l'any 2004, el Partit Socialista Obrer Espanyol i el president del Govern d'Espanya s'han dedicat a enganyar els ciutadans i a formular compromisos electorals inassolibles. L'exemple més clar és la vinculació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya amb el nou sistema de finançament.

Senyores i senyors diputats, tothom coneix quina ha estat i quina és la posició del Partit Popular amb relació a l'Estatut. Nosaltres sempre hem defensat que el finançament havia d'anar deslligat d'aquesta llei orgànica. A Espanya, i vostès ho saben, el model de finançament de les comunitats autònomes està definit, i així ha de continuar, a la LOFCA i a les lleis de cessió de tributs, i no en cadascun dels disset estatuts d'autonomia.

Per defensar aquesta posició, que crec sincerament, senyor president, que és legítima, els membres del meu partit hem estat insultats, calumniats i menyspreats pel seu Govern i pels partits que li donen suport. Vostè mateix, senyor Montilla, ens ha titllat d'anticatalans; hem hagut d'escollar que no volíem millorar el finançament de Catalunya, que la nostra posició era un atac a Catalunya. I ara què, senyor Montilla? Perquè nosaltres continuem dient el mateix, continuem defensant que el finançament s'ha de pactar amb totes les comunitats autònomes en el si del Consell de Política Fiscal i Financera i en el marc de la LOFCA; com s'ha fet ara, com han fet vostès. On són aquells, senyor Puigercós, que dintre del Govern tripartit i en els grups que li donen suport defensaven que l'Estatut era l'única norma que havia de fixar el finançament de la Generalitat de Catalunya? Ho dic perquè aquests dies no hem escoltat, ho hem sentit cap dirigent, ni d'Esquerra Republicana, ni del Partit Socialista de Catalunya, ni d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, al veure el conseller Castells assegut amb la resta de consellers d'Economia d'Espanya en el Consell de Política Fiscal i Financera; no hem sentit absolutament res, no?

I la pregunta que ens fem és: senyor president, per acabar així, de debò calia portar Catalunya fins a l'extenuació estatutària? Per acabar fent el que ha fet, era necessari introduir el finançament a l'Estatut? De debò creu que calia tot el que ha passat a Catalunya fins ara, per acabar com han acabat?

Miri, des del Partit Popular de Catalunya sempre hem defensat en aquest Parlament la necessitat d'actualitzar el sistema de finançament de l'any 2001. Vam començar l'any 2006, quan altres només pensaven a construir una nació, a tenir més diners per fer o per construir escoles a França, encarregar informes a amics, parents i coneguts,

o per donar, per exemple, 1 milió d'euros a les tribus indígenes de l'Equador; res a dir.

Nosaltres, senyor president de la Generalitat, volem un millor finançament, però no a qualsevol preu i no per fer qualsevol cosa. Calia un nou sistema de finançament que tingués en compte el criteri de població, que atorgués més recursos a Catalunya i que fos aprovat per totes les comunitats autònomes en el si del Consell de Política Fiscal i Financera, sota els principis de solidaritat i de cohesió territorial. Vostè ho sap, senyor president de la Generalitat; nosaltres li vam manifestar el suport del nostre partit per aconseguir un millor finançament, sempre que el nou sistema estigués definit d'acord amb els principis de solidaritat i cohesió, amb l'acord unànim, senyor president, de totes les comunitats autònomes en el si del Consell de Política Fiscal i Financera, i tenint, per descomptat, en compte el criteri de la població.

Senyor president, el greu estat de la nostra economia ens ha de fer reflexionar i aprofitar el nou finançament per contribuir a millorar la situació econòmica o, si més no, senyor president –i sé que això a vostès els costa–, a no empitjorar-la aquí a Catalunya. Nosaltres sempre hem defensat que el nou model de finançament hauria de ser dissenyat amb l'objectiu que no impliqués més dèficit, que no obligués a carregar amb més impostos els ciutadans i les empreses; en definitiva, una reforma del model que garantís la recuperació econòmica, la creació d'ocupació, que és precisament el que avui Catalunya necessita.

Però la realitat, vist el resultat final del que ha quedat, és que el nou model incrementa el dèficit de l'Estat, amb una previsió d'ingressos inflada que han fet i que generarà molt més dèficit a Catalunya. Com poden dir vostès, i quedar-se tan tranquils, que hi haurà un increment mitjà dels ingressos d'un 3 per cent els propers cinc anys, si en l'actualitat aquests ingressos es troben en caiguda lliure?

Senyor president, la nostra posició política, contrària al model, no és un atac en contra de ningú. Es tracta d'una discrepància legítima i democràtica sobre el procediment de la negociació i el seu resultat. Les nostres reserves a l'actual model pactat són diferents de les reserves de Convergència i Unió. Nosaltres no compartim la radicalitat estatutària de qui no vol veure més enllà del seu propi nas. De fet creiem, com ha quedat demostrat aquest matí, no només en la intervenció del senyor Mas, sinó també en la intervenció del senyor Puigcercós, que no calia l'Estatut per arribar fins aquí; en teníem prou a modificar la LOFCA, que al final és el que es farà, i esperar els pressupostos, que és on es materialitza el model. Així de senzill, així de fàcil. No calia, senyor president, fer tot el que han fet els darrers tres anys.

Però, miri –i també s'ha dit aquest matí, no?–, ningú té xifres oficials. El ministeri, que és qui té les xifres, no les ha donat, o senzillament no les vol donar; tampoc no han arribat xifres a la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals, i la veritat és que vostè ens demana que ens creguem les xifres del Departament d'Economia, que, per cert, en els darrers pressupostos ha comès errors «de bulto», que superen el 1.000 per cent.

Senyor president, no es poden demanar ni al Grup Parlamentari Popular ni als ciutadans de Catalunya actes de fe. No ens creiem les xifres, ni molt menys en l'actual context de crisi econòmica, amb la caiguda dels ingressos tributaris. Senyor president, vostè i el senyor Zapatero han negociat el model amb opacitat, amb manca de transparència, amb una bilateralitat sobreactuada, sense xifres públiques ni oficials del ministeri. Vostè aquest matí s'ha entestat a insistir que s'ha arribat a un acord bilateral. Nosaltres el que li demanem és que el faci públic; volem conèixer aquest acord bilateral signat entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat.

I, miri, senyor president de la Generalitat, vostè no pot criticar la reacció d'altres comunitats autònomes, no ho pot fer, vostè és president d'un govern autonòmic, i sap vostè que molts presidents d'altres comunitats autònomes s'han assabentat d'aquest acord pels mitjans de comunicació. D'aquí, precisament d'aquí, és d'on neixen determinades reaccions, que potser grinyolen vistes des de Catalunya i que ocuparan –n'estic segur– els titulars que potser vostè llegirà després en la seva rèplica. Però hi ha altres reaccions que vostè i jo sabem que estan plenament justificades.

Per tant, en la desconfiança o de la desconfiança sobre les formes teatrals i el resultat del model de finançament, qui n'és el responsable, senyor Montilla? Miri, els responsables són els actors d'aquesta comèdia, que tenen noms i cognoms i que seuen a l'esquerra d'aquest hemicicle i una mica darrere d'on vostè està en aquests moments assegut, no? (*Veus de fons.*) Però estic convençut que d'aquest tema... –una mica més enrere, senyor Pérez– podem continuar parlant a la rèplica, no?

Senyor Montilla, vostè diu que aquest sistema millora les finances de la Generalitat. La veritat és que això no ho podem saber fins l'any 2014, quan tinguem la liquidació. El que sabem avui, senyor president, és que aquest sistema no millora les finances dels catalans; sí senyor, dels catalans, els grans oblidats en el debat d'avui. Vostès avui han mantingut un cara a cara parlant que si el model era o no era estatutari, si era o no legal; però ningú, ni el partit que forma part del Govern, ni el president de la Generalitat, ni el principal partit de l'oposició, han parlat avui dels ciutadans. I nosaltres no volem que vostès continuïn enganyant els ciutadans.

Miri, vostè ho sap, senyor Montilla: aquest model suposarà incrementar brutalment el dèficit, primer, i el deute de l'Estat, després. I això els catalans també ho acabarem pagant amb més impostos, amb menys inversions i prestacions i amb més atur. Aquest model s'haurà de finançar inicialment amb més deute i, alhora, amb més impostos; de fet, la primera pujada d'impostos ja l'hem patit abans d'aprovar el model, el passat 12 de juny, quan el Consell de Ministres va pujar els impostos sobre hidrocarburs i sobre el tabac, per ajudar a quadrar en una petita part la xifra pactada en el model de finançament.

Senyor Montilla, vostè ho ha d'entendre millor que ningú: nosaltres no podem donar el vistiplau a un model que provocarà que els catalans hàgim de pagar més impostos, i estic convençut que els catalans tampoc entendran que vostè vengui com a tan meravellós un sistema

que el que farà serà que paguin més impostos a casa nostra. Miri, qui abaixi els impostos haurà de continuar fent la mateixa aportació al fons de garantia dels serveis públics fonamentals i haurà de treure els diners de la seva butxaca, del seu 25 per cent. Amb el sistema que vostès han acordat, abaixar els impostos serà una missió gairebé impossible.

No puc felicitar el senyor Castells, però reconec que finalment s'ha sortit amb la seva, quan deia que no podia ser que comunitats autònomes –per cert, les del Partit Popular– abaixessin els impostos de successions i donacions. Queda clar, doncs, després de sentir la intervenció del senyor Iceta, a més a més, que a Catalunya pagarem durant anys aquest impost tan injust; el pagarem almenys fins que el tripartit governi a la Generalitat de Catalunya.

I nosaltres, senyor president de la Generalitat, li volem fer un advertiment, no?, un advertiment sense cap petulància. Miri, aquest model ens ofereix la possibilitat de variar molt tant l'escala com els tipus marginals, i també els mínims exempts i les reduccions de l'IRPF. Per tant, jo ja li avanço, senyor president de la Generalitat, que el Partit Popular de Catalunya serà belligerant amb qualsevol reforma del Govern que signifiqui una apujada dels impostos dels catalans i de les nostres empreses.

Senyor president, vostès, malgrat que no han aconseguit els objectius que s'havien proposat pel que fa a l'anivellament..., malgrat això, hi ha hagut molta eufòria, molta excitació, molts recursos adreçats a publicitar l'acord en els diaris, per cert –i li demanaria que ens ho expliqués, no?– amb xifres errònies. No crec que vostès hagin volgut mentir, però algú no ha dit la veritat, i vostè, en la doble condició de president de la Generalitat i de primer secretari del Partit Socialista de Catalunya, ens podrà explicar, senyor Montilla, qui menteix: si el conseller Castells, la plana web d'Economia o el Partit Socialista de Catalunya quan va fer un anunci l'altre dia als mitjans de comunicació. Perquè, miri, la comparativa no s'aguanta. (*L'orador mostra un full.*) Jo li deixaré, senyor president, aquest gràfic aquí sobre, no?, perquè, si vostè només ha tingut l'oportunitat de veure les xifres que donava el PSC al diari, podrà també comparar-les amb les xifres que el mateix Departament d'Economia posa sobre la taula, que són, sincerament, molt, molt diferents.

Senyor president, vostè sap que no hi han xifres oficials ni cap garantia que allò que s'anuncia s'acabi cobrant, no?, a casa nostra. Les hipòtesis no tenen en consideració quin serà el creixement econòmic, ni la recaptació actual ni futura, ni les modulacions, ni res de res. I nosaltres no venim a aquest debat a posar aigua al vi, però vostè sap que els números estan fets sobre el darrer any bo, el 2007; després ha vingut un dolent 2008, un molt dolent 2009, un probablement pitjor 2010, i el 2011 i 2012, que encara no sabem què és el que passarà amb l'economia. I vostè a la rèplica ens podrà titllar d'antipatriotes o de pessimistes, però aquesta és la crua realitat que vostès volen amagar i que vostè hauria d'explicar.

Nosaltres, senyor president, no ens creiem els números, i estic segur, senyor Montilla, que vostè tampoc se'ls

creu. Perquè la xifra que cada comunitat autònoma està dient que rebrà supera els recursos globals que ha donat Zapatero, i, per tant, el que nosaltres volem saber és qui s'ha equivocat: el president del Govern, vostè, el senyor Castells, el senyor Chaves, la senyora Salgado..., o tots plegats, s'han equivocat al fer els números.

Miri, ningú pot creure's, ningú que sàpiga una mica d'això pot creure's que els números que ha donat el conseller Castells són certs, perquè els impostos que formen part de la cistella del model de finançament –IRPF, IVA– cauen en picat com a conseqüència de la crisi econòmica que estem patint; eh que sí, no? (*Pausa.*) Bé, el senyor Castells diu que no, i jo crec que tothom sap que els impostos estan caient en picat, no? I nosaltres el que ens preguntem és: si no hi han xifres oficials del ministeri, si en l'acord no hi ha cap garantia que s'assoleixin aquestes quantitats, senyor Montilla, senyor Castells, què faran si els números no surten? Com s'ho faran, si els números no surten?

Efectivament, estic convençut que passades les eleccions, si vostès tornen a guanyar –perdó: si vostès tornen a governar–, el que faran és el que fan sempre: apujar els impostos. És a dir, hi han dos axiomes a Catalunya que no tenen discussió: el primer és que les esquerres sempre apugen els impostos, i el segon és que sempre ho fan després de les eleccions. (*Remor de veus.*)

Miri, senyor Montilla, vostès ens volen vendre com a bo un model profundament (*persisteix la remor de veus*)..., vostès ens volen vendre, senyor Montilla, un model profundament anticatalà, un model que genera més endeutament (*veus de fons*)... –sí, sí, no ho volen sentir, però és que és així–, un model que genera més atur, que penalitza les baixades d'impostos, un model que farà pujar els impostos als catalans, que ha estat cuinat d'amagat, que no disposa de xifres oficials i que ja ens ha costat molts diners i ens en costarà encara més.

Senyor Montilla, ens és molt difícil d'acceptar aquest model. Ni els catalans ni les empreses catalanes poden pagar l'alt preu que suposa aquest model per a ells. Vostè ho sap, hi han unes necessitats socials que cal cobrir i que per nosaltres són, senyor president, absolutament prioritàries: salut, dependència i ensenyament; i per fer front a aquestes necessitats no podem fer trampes. El sistema que vostès han acordat, senyor president, deixa fora molts catalans. El model acordat pren la població de l'any 2007, però al darrer cens, del 2008, ja tenim 154.000 catalans més que no hi apareixen, i en l'estimació del 2009 no comptarien 2.057 catalans. Si prenem... (*Veus de fons.*) Escolti, aquestes són les xifres, que nosaltres no ens les inventem; són les que vostès oculten. I jo li demanaria al conseller Castells que li passés al president de la Generalitat aquestes xifres, perquè sembla que no les hi han passat, no?, i, per tant, seria bo que el president de la Generalitat s'adonés de la magnitud de la tragèdia.

Miri, si prenem altres indicadors als quals sembla que vostè no volia fer referència aquest matí, no?, que són les targetes sanitàries, encara pitjor, senyor Montilla, encara pitjor: tenim 7.611.000 targetes sanitàries, senyor Montilla; serien 400.000 catalans els que es quedarien

fora del sistema, 400.000 catalans que es quedarien fora del sistema. I crec sincerament, senyor president, que després de tant criticar almenys haurien pogut aprendre alguna cosa de l'experiència del model anterior.

Senyor Montilla, vostè sap perfectament –perquè és el president de la Generalitat– que les necessitats de despesa tendeixen a ser il·limitades però els ingressos són sempre limitats. Per tant, el primer que li reclamem des del Partit Popular de Catalunya és disciplina pressupostària. El senyor Castells no va trigar ni vint-i-quatre hores, després de pactar el finançament, a anunciar que rebaixaria el Pla de contenció de la despesa, que encara no ha pogut ni posar-se en marxa. Amb aquesta poca fermesa i disciplina, qualsevol model, senyor president, serà sempre insuficient per saciar les mans foradades del tripartit, qualsevol model seria insuficient per pagar els capricis i les extravagàncies dels seus socis de govern. Amb aquest finançament, per exemple, senyor president, no s'arriben ni a cobrir els 4.800 milions de dèficit amb què vostès van acabar l'exercici del 2008. Per tant, no es tracta només d'un problema de manca de recursos –que també–, sinó d'una gestió pèssima dels recursos per part del seu Govern.

I ara, senyor Montilla, és el moment de les prioritats. Esperem que el curs vinent tots els alumnes catalans tinguin els llibres de text gratuïts, esperem que desapareguin els barracons i les llistes d'espera a la sanitat pública, que s'obrin nous CAP o que no es tanquin a la nit els que tenim, que s'obrin nous hospitals, que no faltin pediatres ni infermeres, que tinguem casernes de bombers, que els mossos d'esquadra no s'hagin de pagar el material de protecció de la seva butxaca, que tinguem una Catalunya lliure de peatges, que gaudim d'autovies, que tinguem aigua per a tots i a preus raonables, que els nostres ajuntaments disposin dels recursos necessaris per oferir els millors serveis als ciutadans. Tot això, senyor president de la Generalitat, és el que abans no teníem amb l'excusa que no teníem un bon finançament. I, per tant, senyor president, si ara tenen, com vostès mantenen, un magnífic finançament, serà hora que els catalans tinguem tot això que durant anys s'ha reclamat.

Nosaltres, senyor president de la Generalitat, insistirem una i altra vegada perquè els diners que puguin arribar es destinin a satisfer les prioritats socials i productives dels catalans. Ara és, com li deia, quan ja no tenen excusa per complir els seus compromisos, les seves promeses, les seves obligacions. Sempre que des del Partit Popular o des de l'oposició es reclamava alguna cosa, la culpa per no fer-la era el finançament. Ara, senyor president de la Generalitat, tenim Estatut, tenim finançament, ara vostès ja no tenen excusa.

Nosaltres, senyor president, volem contribuir, des de la solidaritat amb la resta de comunitats autònomes, al fet que Catalunya torni a ser el motor econòmic d'Espanya. Encerti en les prioritats, i tindrà el nostre suport. Deixi de banda els deliris independentistes d'alguns i centri's en allò que és important: en el mercat de treball, en la sanitat, en l'educació, en els serveis socials. No malbarati, senyor president, ni un sol euro del nou finançament amb projectes partidistes. Jo li demano,

senyor president, que deixi a partir d'ara de pensar en el futur del tripartit i es concentri en el futur de Catalunya i dels catalans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja li vaig dir la setmana passada, senyor diputat, que quan el sento no acabo de saber quina és la seva posició. O, més ben dit, no sé si a part de vostè mateix les seves paraules representen algú més, no?

Miri, senyor diputat, ha perdut novament una oportunitat d'estar al costat de Catalunya. Ara ja no em sorprèn, no?, però sí que em sorprèn que tampoc sigui al costat, fins i tot, de la presidenta del seu partit, que s'ha vist obligada, aquests darrers dies, a implorar als barons regionals del Partit Popular que parin d'atacar Catalunya de la manera que ho estan fent. Vostè, un cop més, representa segurament el nucli més dur, més conservador, no ho sé, i lamentablement més còmplice, no?, dels atacs que rep Catalunya per part de la dreta espanyola que representa el seu partit.

Però crec que ja n'hi ha prou de doble llenguatge, senyor diputat. Miri, ja n'hi ha prou de demagògia, no? Ja n'hi ha prou de ser còmplices dels que fa temps que han perdut el respecte a Catalunya, als catalans i a les seves institucions. Ja n'hi ha prou d'atiar la catalanofòbia fora de Catalunya, mentre diuen que defensen els nostres interessos quan parlen en aquesta cambra. Perquè vostè ha dit avui una cosa d'antologia: «L'acord és anticatalà.» Escolti, això és de premi, eh?, o sigui..., especialment veient les afirmacions que han fet responsables del seu partit a Madrid, a València, a Extremadura: que si això s'havia fet a ritme de sardana, que si era un atracament del tripartit, que si això era fruit del xantatge dels diputats, dels vint-i-cinc més els tres més l'u... Escolti... I vostè diu que és anticatalà. Si us plau, una mica de coherència.

Són vostès, els qui tot el dia reclamen, no?, que els governs es preocupin «dels problemes de la gent», vostès diuen; vostès, que fa anys que no paren d'inventar problemes allà on no n'hi ha; vostès, amb campanyes contra l'Estatut quan es discutia, promovent campanyes de boicot, presentant recursos contra la principal llei catalana votada en referèndum, referendada pel poble de Catalunya, amb un suposat conflicte lingüístic que no veu ningú més que els seus estratèges, senyor Sirera, i, miri, deixant-se humiliar pels qui al carrer Gènova utilitzen l'anticatalanisme per atacar els governs, el de Catalunya i el d'Espanya. Vostès són capaços d'afirmar o tolerar, tant s'hi val, el que diu la senyora De Cospe dal només fa uns dies: que l'Estatut serà il·legal encara que el Tribunal Constitucional ratifiqui la seva constitucionalitat. Això va dir aquesta senyora. (*Remor de veus.*) Miri, només una obsessió malaltissa pot explicar

la persistència en l'error i en l'animadversió que tants cops destillen algunes afirmacions d'alguna gent –de molta gent, desgraciadament– del seu partit.

Miri, el relat de tot el que vostès han dit i fet aquests darrers anys és una veritable antologia del disbarat i de la mala fe política, senyor Sirera. Vostès es desqualifiquen tots sols. Aquesta ha estat la tònica de la seva actitud i la del seu partit respecte a Catalunya. Si m'ho permeten, començaré per l'any 2001; vostè hi ha fet referència en la seva intervenció, a l'hora de parlar de l'excel·lent acord, de l'històric acord de l'any 2001, que així ho va valorar aquest Parlament, amb els vots de vostès i de Convergència i Unió, no dels altres membres de la cambra.

Bé, dir que el de l'any 2001..., any en què el Partit Popular governava a Espanya mentre donava recolzament a Convergència i Unió per governar a Catalunya, no?, any en què es va signar el darrer finançament –per cert, amb un padró que era el de l'any 99. Normal, eh?, no ho critico –no ho critico. Vostè ha parlat després, ara, d'habitants i de per què el padró és el del 2007. Perquè es fa sobre anys tancats, com l'any 2001, i això té sentit; en tenia l'any 2001 i en té ara. I, per tant, no s'inventi històries i parli de targetes sanitàries. És que si a nosaltres ens agafessin per les targetes sanitàries no ho farien amb els altres? Per què s'ha de fer per les targetes sanitàries i no pel padró d'habitants? Per contravenir el que diu l'Estatut? Però quines coses diu vostè!

Miri, el finançament, que fins avui ha estat un problema per a Catalunya, va ser fruit d'un pacte entre vostès, o, millor dit, entre el Partit Popular i Convergència i Unió. Un acord de finançament que, com vostè sap, no preveia... Perquè vostè ha fet referència aquí que s'hauria pogut fer l'actualització de la població... Vostè sap perfectament que això no és possible. Vostè no s'ha llegit l'acord d'aquest any, però tampoc s'ha llegit el de l'any 2001 –l'animo que ho faci i que repassi l'hemeroteca; si no, jo l'hi prestaré, eh?, jo l'hi donaré–, on diu que l'acord és definitiu i, a més a més, no hi ha revisió ni actualització ni de la població. I vostè ho sap perfectament, a la vegada que fa trampes amb aquests gràfics de creixement dels pressupostos de la Generalitat, entre altres coses perquè no són fruit de l'acord, dels recursos addicionals de l'acord, sinó que són fonamentalment fruit de la marxa de l'economia. Amb una economia creixent entre el 2002 i el 2007, amb una mitjana del 9 per cent, escolti, només faltaria que no creixessin els recursos de la Generalitat!

Continuo relatant els fets, no? L'any 2003 arriba el Govern d'esquerres de Catalunya, govern que va ser objecte d'atacs i d'insults des del primer dia de la seva constitució pel seu partit, el Partit Popular. Perquè vostè és del Partit Popular, que té la seu al carrer Génova; suposo que és solidari també amb les persones que ens van dir de tot. Un govern aquest, el d'esquerres, que decideix fer un nou estatut, i vostès comencen una estratègia, que és la de guanyar vots atacant Catalunya. És més, comencen a recollir signatures de tot Espanya contra l'Estatut que s'estava discutint; a tot Espanya, i aquí també.

Bé, sé que en altres ocasions ja ho he denunciat, però veient el to de la seva intervenció tinc el dret i l'obli-

gació de tornar a recordar a aquesta cambra, no?, el que vostès van dir durant aquest procés. Vostè, sense anar més lluny: «Tenía razón Acebes cuando afirmó, una vez aprobado el Estatuto en el Parlamento catalán, que a partir de ese momento ETA iba a tutelar el proceso estatutario.» Ho va dir vostè, el 28 del II del 2006 –28 del II del 2006. «El Estatuto es fruto de la tregua de ETA en Cataluña» –Jaime Mayor Oreja, 24 de l'XI del 2005. «El Estatuto de Cataluña es una pesadilla» –Mariano Rajoy, 5 del II del 2006. Bé, Javier Arenas va ser més ocurrent: «La propuesta de Cataluña supondrá un coste de miles de millones de euros para Andalucía, y Chaves lo sabe, ya que lo que el sistema catalán plantea es trincar toda la tela de golpe y después a ver lo que suelta poco a poco» –11 del X del 2005. «El nuevo Estatuto está podrido hasta la médula y nada puede limpiarlo» –21 del X del 2005, Aleix Vidal-Quadras, el seu recent candidat a les europees. «Es escandaloso que el Gobierno dé 800 millones a Cataluña por la puerta de atrás» –Esperanza Aguirre, 21 del II del 2009.

Bé, vostès saben que podria continuar, però crec que no cal, no?, perquè davant d'atacs, d'aquests atacs, a l'Estatut, que permetia entre altres coses un nou finançament, què és el que decideix el Partit Popular de Catalunya? Defensar el país? Dir que l'Estatut establia, entre altres coses, un sistema de finançament just? Anar al carrer Génova a demanar que no s'ataqués més Catalunya? Escolti, no, senyor diputat: decideix avalar, defensar i donar recolzament al recurs contra l'Estatut que avui, entre altres coses, ens permet venir a explicar el nou finançament. Sé que ho he dit moltes vegades, però si es té una mica de coherència no es pot venir aquí a dir que el finançament és insuficient i a la vegada es manté el recurs contra la llei que el fa possible.

Per cert, i també ho aprofito: tampoc és de rebut dir que el sistema és dolent, el sistema pactat entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya, abstenir-se al Consejo de Política Fiscal y Financiera i agafar els diners. O, encara pitjor –crec que és un exercici difícil de qualificar, no?, sense precedents–: fer anticatalanisme groller i, en canvi, aprofitar-se del canvi de model que l'acord de finançament provoca, un canvi del qual també sortiran beneficiades moltes comunitats autònomes presidides per dirigents del Partit Popular. Vostès llancen la pedra, amaguen la mà i amb l'altra s'emporten els beneficis dels nostres sacrificis i dels atacs rebuts, que han estat molts.

Miri, no, senyor diputat, vostè sap que això no és de rebut. Vostè sap que el que han fet algunes de les autonomies del PP no és actuar d'una manera seriosa. Vostè diu: «No, vostè no pot criticar...» Vull dir..., jo no puc criticar, no puc fer referència..., ells tenen el dret a dir tot el que he llegit i moltes coses que m'estalvio de llegir.

Miri, per tant, abans de continuar, ens podria aclarir quina és la seva posició, senyor diputat, senyors del PP? Amb qui està, vostè? Perquè, mirant les declaracions dels darrers dies, tots estem perduts, eh?, una mica perduts.

Li ho vaig dir el passat dimecres, però vostè continua sense aclarir amb qui està, i li ho torno a reiterar: d'aquestes dues declaracions, amb quina està d'acord?

27 de febrer del 2009, Esperanza Aguirre: «Es escandalosa esta lluvia de millones para Cataluña»; 21 de març del 2009, Alicia Sánchez-Camacho diu que «els 1.200 milions d'euros anunciats són clarament insuficients i no responen a les necessitats de Catalunya». O potser amb aquesta altra, no?, la del seu mentor, el 20 de juny d'aquest any, del 2009, quan Aznar diu que la negociació del model de finançament autonòmic és un disbarat.

I tot això durant el procés de negociació. Perquè si li parlo de l'actitud del seu partit una vegada assolit l'acord, el relat dels fets que he fet abans i que vull reiterar és encara més curiós, no? El seu partit està en contra del nou model; cap de les comunitats autònomes governades pel PP hi vota en contra, i totes agafen els diners. I, a més a més, vostè diu dues coses que són purament i simplement genials, no? És a dir, que el que hauríem de fer és incrementar..., que això, el nou finançament, el que fa és incrementar el dèficit.

Bé, em sembla que la capacitat d'emetre moneda, la política monetària, fa anys que la vàrem perdre en favor del Banc Central Europeu. Com vol vostè que s'incrementin els recursos? L'altra és apujant els impostos..., però és anant a més dèficit, sí, sí senyor, és anant a més dèficit bàsicament, i no n'hi ha cap altra i vostè ho sap.

Miri, senyor diputat, ja no valen mitges tintes, ja no val dir que es defensa Catalunya i deixar que el PP alimenti, se n'aprofiti, de la catalanofòbia. Ho sento per vostè, no? Vostè surt avui a aquest faristol sense l'autoritat política per dir que aquest Govern no defensa Catalunya i els interessos dels seus ciutadans, que és el que vostè ha fet en la seva intervenció... (*Veus de fons.*) Tota la dignitat, senyora diputada. No li ho nego. Però el que hauria de fer vostè, el que haurien de fer vostès, en nom d'aquesta dignitat que reclama, i que jo li reconec, és retirar el recurs contra l'Estatut, és tenir el coratge d'encarar-se als dirigents dels seu partit a Madrid i dir-los que el finançament que s'ha signat és just amb Catalunya. No dic que digui que és anticatalà, i que és poc, eh?, perquè no sé si és molt o poc, perquè això no m'ha quedat clar, de la seva intervenció. I el que és més important: el que han de fer és no permetre mai, mai més, que el seu partit utilitzi Catalunya per guanyar vots a la resta d'Espanya.

I també, llegir-se el document. Hi trobarà les xifres. Ja ho sé, són més de setanta pàgines, és un text «farragós»; si es llegeix el text, trobarà les xifres. Es tracta de treballar una miqueta. I el dia que facin això no dubtin que tindran el reconeixement del Govern de Catalunya, i el que és més important, dels seus ciutadans.

Ara bé, sàpiga que, mentre segueixin practicant aquesta política que no és només de doble llenguatge, aquí i allà, sinó que malmet, jo crec, les bases de la convivència entre els diversos pobles d'Espanya, convindrà que el meu judici amb vostès ha de ser sever, les meves paraules han de ser severes, no poden ser d'una altra manera. Ja m'agradaria, que no fossin així.

Mentre segueixin així i mentre jo segueixi sent president de Catalunya, els assenyalaré públicament com els principals responsables del deteriorament de les bases

d'una bona entesa i d'una bona convivència entre els pobles; no per vostès, sinó pels seus compatriotes d'altres comunitats autònomes, que vostès saben la campanya que estan fent.

Miri, la seva deplorable actitud política contribueix a això de què hem parlat també avui, que és la desafecció de la societat catalana; no en tingui dubte, no? Per tant, trist el paper de vostès, no?

Per cert, ho repeteixo, el més sorprenent és aquesta afirmació que ha fet que aquest acord és anticatalà. No sé si és perquè vostès consideren que el que hem aconseguit és poc. Estaria bé que ho diguessin –estaria bé que ho diguessin–, més que res perquè també els seus col·legues de fora entenguin la seva posició. Suposo que no és fàcil.

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable president de la Generalitat, la veritat és que l'he vist una mica nerviós, tenint en compte que, per vostè, aquest és un model tan fantàstic i que estan tan segurs de si mateixos, no?

I em preocupa molt també, de vostè, senyor president de la Generalitat, que tingui més vocació de líder de l'oposició d'un govern del Partit Popular a Espanya que de president de la Generalitat. Vostè té por de debatre amb el Partit Popular de Catalunya.

Escolti, vostè vol conèixer quina és la nostra posició? És que no ha escoltat el discurs de mitja hora que li he fet? Ja l'hi enviaré. En faré una còpia, quan estigui publicat, i la hi enviaré. Escolti, el seu problema potser és que..., o el nostre problema, potser, senyor president de la Generalitat, és que abans de fer un discurs li hauríem d'enviar per mail perquè li puguin preparar la resposta. (*Remor de veus.*) Perquè és que vostè no ha respost a cap de les preguntes que des del Partit Popular de Catalunya li hem fet en aquesta intervenció, no?

I li he de confessar una altra cosa: com a mínim vostè és un home previsible, no? Jo li demano, home, que innovi una mica, que sigui més imaginatiu en la crítica que acostuma a fer al Partit Popular, no?, perquè li he de dir que el poc atractiu que vostè té el perd amb aquest discurs repetitiu i monòton. (*Remor de veus.*)

Miri, senyor president de la Generalitat, senyor Montilla... (*Persisteix la remor de veus.*) No es posin nerviosos –no es posin nerviosos. Miri, senyor Montilla, vostè és el president de tots els catalans, de tots. I això s'ho ha de posar al cap. És el president de tots, també de la gent que vota Convergència i Unió o de la gent que vota el Partit Popular; també és vostè el president de la gent que vota el Partit Popular. I som molts, a Catalunya, la gent que vota el Partit Popular. I vostè no es pot permetre el luxe, com a president de la Generalitat, de dir que aquestes persones que votem el Partit Popular som anticatalans, que atiem la catalanofòbia, que anem contra els interessos de Catalunya. Vostè no ho pot fer, això, no ho ha de fer, senyor Montilla.

No ho pot fer, primer, perquè vostè és el president de tots. I ja sé que a vostè això li costa d'acceptar. No m'es-tranya. Jo, si estigués en el seu lloc, també pensaria que això..., no dic que és un regal, però, bé, que sóc president de la Generalitat vés a saber fins quan, no?

Però, escolti'm, és que a més a més vostè és el primer secretari del Partit Socialista de Catalunya. Què ens ha d'explicar, senyor Montilla? Jo no faré com fa vostè, no faré treballar extra els serveis de premsa perquè busquin a l'hemeroteca totes les declaracions i contradec-laracions de gent d'aquí i de fora. Però vostè, senyor president, hauria de ser molt més prudent del que és, eh? Vostè no pot venir aquí a donar lliçons a ningú de res. Vostè, menys que ningú. Vostè estava a l'executiva federal del PSOE. I quan els dirigents del Partit Socialista Obrer Espanyol criticaven el model del Partit Popular pactat amb Convergència i Unió atacaven Catalunya.

Nosaltres ataquem el model, ataquem el tripartit, i ells, vostès, atacaven Catalunya. I sap què feia vostè? Callava, no deia res. Per tant, ara no pot venir aquí, a aquest Parlament, a donar lliçons de res, ni al Partit Popular..., ni de Catalunya ni de la resta de l'Estat espanyol.

Miri, vostès callaven mentre altres dirigents del seu partit, per exemple, el senyor Zapatero, deia que impugnaria «la financiación». Per cert, senyor Iceta, *El Periódico de Catalunya*: «Zapatero impugnará la financiación pese a que sus barones la avalan.» I puc continuar: declaracions de Chaves, declaracions d'Ibarra, declaracions brutals en contra no ja del Govern de la Generalitat, en contra de Catalunya.

I vostè, doncs, en aquesta..., quan li han preparat el discurs, li han buscat tota la munició contra el Partit Popular..., és incapaç de reconèixer una cosa que nosaltres hem tractat de deixar molt clara en el nostre discurs: aquest és un model anticatalà. Ja sé que per vostè és bo apujar els impostos, no?, i escanyar les empreses i forçar les famílies a pagar més impostos, i que els catalans hàgim de pagar tot això. Ja sé que a vostè això..., doncs, miri, forma part de la seva forma d'entendre la política.

Però pel Partit Popular això és tremendament perjudicial per als interessos de Catalunya. Les nostres empreses no poden tenir més impostos, no poden suportar la càrrega fiscal a què vostès les estan..., suportant. Les famílies no poden pagar més impostos. El que vol la gent és tenir més diners a la seva butxaca per poder fer més coses. I vostès amb aquest model estan impedingint abaixar els impostos als catalans.

I, miri, vostè es dedica i s'ha dedicat a criticar molt altres governs autònoms. I jo li demanaria, senyor president, si és possible, que m'escoltés, no? Humilment, som catorze diputats, però crec que represento una part del poble de Catalunya. Vostè ha criticat altres governs per declaracions que han fet. I jo només vull posar a sobre la taula dues preguntes. Ja sé que vostè no me les respondrà però, com a mínim, que quedin per a la reflexió, no?

Vostè què faria si el Govern del senyor Feijóo es reunís amb un govern d'Espanya presidit pel senyor Rajoy i decidissin el finançament de Catalunya? Jo simple-

ment pregunto què farien vostès si això passés. O què faria vostè si el Govern de Castella i Lleó pactés amb el Govern de l'Estat el finançament de Catalunya i en el darrer moment, en el darrer cap de setmana, un partit, per exemple, Tierra Comunera, canviés el model de finançament de Catalunya. Vostè digui'm amb quina cara es presentaria a aquest Parlament o quines declaracions diria. Jo no vull que em contesti. Simplement vull que aquest element el tingui vostè com a element de reflexió.

Miri, vostè em diu que nosaltres o que jo no sé llegir, o que treballa poc, o que no em miro els papers... Vostè es pot ficar amb mi, ja li ho dic, tot el que vulgui i més; està en el meu sou, i, per tant, escolti, faci, descarregui l'adrenalina que porta... (*Rialles.*) Però, més enllà de llegir els papers que li passin els seus membres del Govern o els seus assessors o qui li passi, home, encara que sigui al cotxe, miri els papers. Senyor Montilla, aquí tenim la llei del 2001, i s'estableix en l'article 16 la possibilitat que els criteris es revisin cada cinc anys. Està aquí.

Jo ja sé que vostè no tornarà a pujar, i per tant ja no li ho deixo, però després li'n faré una còpia perquè ho vegi. Escolti, és el diari oficial, el BOE, és el BOE; no és un invent del Partit Popular ni d'aquests de Génova, no, no, escolti, això és el butlletí oficial de l'estat, i per tant no estaria malament que vostè, de tant en tant, també se'l pogués mirar, no?

Miri, nosaltres..., i vostè ha criticat i ens ha tornat a reiterar que hem de retirar el recurs. No tingui por que el Constitucional es pronunciï, no tingui por; confii en les institucions de l'Estat, senyor president de la Generalitat, no?

Miri, nosaltres ho hem dit. Aquest matí el senyor Mas ha ocupat bona part del seu discurs a dir això; el senyor Puigcercós també ho ha dit: aquest model no compleix amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya; es podria haver fet sense haver fet l'Estatut d'autonomia. Aquest model s'ha fet com nosaltres hem dit durant anys que s'havia de fer: al marge de l'Estatut, al marge de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i al marge dels estatuts d'altres comunitats autònomes, que s'havia d'aprovar per unanimitat en el Consell de Política Fiscal i Financera.

Jo sé que a vostè li deu fer molta gràcia tot això, no? Li fa molta gràcia tot això. Però, clar, aquest és un pla..., miri, el model acordat no és un pla per resoldre els problemes dels catalans, aquest és un pla de rescat del senyor Zapatero i del Govern tripartit. Res més. Li permet a vostè continuar sent president de la Generalitat, esgotar la legislatura, i al senyor Zapatero, també.

Tindrem més recursos per a la Generalitat? Probablement, ja ho veurem. Malauradament, quan ho vegem, vostè potser ja no és president de la Generalitat. Però en qualsevol cas nosaltres li ho recordarem, no? Però en tot cas el que sí que sabem és que a partir d'ara, i ja ho hem començat a fer des del 12 de juny, els catalans, com la resta d'espanyols, pagarem més impostos. I això, perdoni que li ho digui, però, per nosaltres, des del punt de vista del Partit Popular, això és profundament anticatalà, no?

Jo li he fet preguntes en la meua primera intervenció que vostè no ha contestat, i estic segur que ja no podrà contestar, però sí que ens agradaria saber, primer, d'on sortiran els recursos, tenint en compte que el senyor Zapatero està repartint un pastís cada vegada en més trossos, més grans, i cada vegada el pastís és més petit.

I el segon que ens agradaria és que vostè ens expliqués o ens donés o repartís als grups com a mínim de l'oposició el contingut d'aquest virtual acord bilateral a què el Govern d'Espanya ha arribat amb el Govern de la Generalitat, no?, perquè nosaltres no l'hem vist, i estic gairebé convençut que vostès tampoc, tampoc l'han vist.

Miri, nosaltres diem que els números no surten, no? I no ho diem perquè sí. Vostès han previst un increment de l'ITE del 3 per cent de mitjana, però aquesta previsió..., senyor Castells, vostè sap que aquesta previsió no és certa –no és certa, no. Tornen a maquillar els números. Pensen que d'aquí a dos o tres o quatre anys els catalans ja no se'n recordaran, de tot això, i no és cert; els catalans se'n recordaran i a més a més nosaltres ens encarregarem de recordar que ja vam dir en aquest debat que aquest sistema era molt perjudicial i que hauríem de pagar més impostos, no?

Miri, segurament amb la feinada que han tingut en les darreres setmanes repartint-se les medalles no han parat atenció al fet que el nou model de finançament es fonamenta sobre uns tributs cedits que en aquests moments, com he dit abans, es troben en una situació de caiguda lliure: en el que portem d'any la recaptació de l'IRPF ha caigut un 13,5 per cent; la de l'IVA, un 42 per cent, i la d'impostos especials, un 14 per cent.

Senyor president, aquest nou finançament ens sortirà car a tots els ciutadans, especialment als catalans. Aquest model s'haurà de pagar, com vostè mateix ha reconegut, amb més dèficit, agreujant la ja de per si complicada situació financera tant de l'Estat com de la Generalitat de Catalunya. Apujaran vostès i el Govern d'Espanya els impostos i els ciutadans i les empreses tindran moltes més dificultats per arribar a final de mes.

Acabo –acabo–, senyor president, nosaltres no volem que aquest debat que fem avui serveixi perquè altres..., o perquè tres diguin que això resoldrà tots els problemes dels catalans i un altre digui que amb el model...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

...obtingut amb l'Estatut –vaig acabant, senyor president– hauríem disposat de més recursos. El nostre objectiu, senyor president, és transmetre als ciutadans la idea que en aquest Parlament es treballa perquè ells, perquè els ciutadans puguin arribar a final de mes i no només perquè el tripartit pugui arribar al final de la legislatura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a un quart de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Palomares Amat i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, i el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El president

Es reprèn la sessió.

Manifestació

de condol per la mort del bomber Sr. Pau Costa

Senyores diputades, senyors diputats, els convido a començar aquesta sessió, de fet, tal com l'hem començat al dematí, desgraciadament, i és guardant un minut de silenci en memòria d'un altre dels bombers, que ha mort aquest matí, el senyor Pau Costa.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Debat general

sobre l'aplicació del nou model de finançament d'acord amb les previsions del títol VI de l'Estatut, les disposicions addicionals corresponents i la disposició final primera, que estableix el termini màxim del 9 d'agost de 2008 per a l'aplicació d'aquests preceptes estatutaris (tram. 255-00004/08) (continuació)

Reprenem el debat, en aquest cas, amb la intervenció de l'honorable senyor Joan Saura, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Saura i Laporta

Gràcies, senyor president. Vull començar, evidentment, lamentant la mort dels cinc bombers en aquest incendi que s'ha produït, desitjar al bomber ferit que es recuperi molt ràpidament, expressar un profund condol i sentiment als familiars dels bombers morts i ferits, i donar un suport claríssim al Cos de Bombers, que sempre –sem-

pre— posa en perill la seva vida per intentar salvaguardar la seguretat de la resta de la població.

Honorable president, senyores i senyors diputats, aquest Ple del Parlament és sens dubte el moment més important d'aquesta legislatura; debatem avui sobre el model de finançament de Catalunya, una qüestió central per al futur del país.

Em permetran que, en primer lloc, expressi la meua satisfacció i la del meu grup per l'èxit assolit amb l'acord sobre el model de finançament; satisfacció que avui compartim amb els sindicats —amb Comissions Obreres i amb UGT—, amb les cambres de comerç, amb Foment, i estem convençut que amb la majoria de la ciutadania de Catalunya.

I satisfacció per un triple motiu. En primer lloc, perquè disposarem de més recursos per continuar impulsant les polítiques socials, econòmiques i ecològiques que el Govern de l'Entesa desenvolupa des de l'any 2004; unes polítiques que han suposat, per exemple, un increment del 82 per cent de la despesa en educació, salut i protecció social; un augment de més del 28 per cent de les plantilles de mestres, de metges i de mossos; una inversió en equipaments públics al ritme d'un equipament cada dos dies; la inauguració de la dessalinitzadora, i una despesa d'habitatge que permet, per exemple, donar ajuts a 46.000 famílies per pagar el lloguer.

Parlar de finançament és, doncs, parlar dels drets socials i del benestar dels més de 7 milions de persones que viuen i treballen a Catalunya; parlar de finançament, parlar de bon finançament és parlar d'un bon futur per a Catalunya.

Satisfacció, també, perquè l'autogovern de Catalunya dona un salt endavant fonamental; no hi ha autonomia política real sense autonomia financera, no hi ha autogovern sense responsabilitat fiscal, no hi ha poder polític sense poder econòmic. Aconseguir un finançament just era un dels principals objectius de l'Estatut de 2006; un objectiu després de trenta anys d'autogovern en els quals Catalunya ha patit i encara pateix avui la injustícia de quedar sempre per sota de la mitjana dels recursos per habitant, tot i aportar-hi molt més que la mitjana.

I la tercera satisfacció és perquè l'acord del model de finançament ha estat la confirmació, la reiteració de l'estratègia negociadora de les tres forces que componen la majoria parlamentària; una estratègia basada en uns objectius clars, els fets que ens marca l'Estatut; en una actitud ferma de negociació, ja que, quan ha calgut dir «no», hem dit «no» a les propostes que va fer el Govern central el juliol, però també el desembre, i en una permanent voluntat unitària que malauradament no ha trobat ressò en les forces de l'oposició, però sí en la societat, en els sindicats, en les organitzacions empresarials i en el conjunt de la ciutadania.

L'èxit del Govern ha estat també la conseqüència d'una determinada opció de govern, el Govern d'esquerres, el Govern de l'Entesa. I estem contents i satisfets des del nostre grup perquè hi hem contribuït de forma decisiva tant electoralment com políticament.

Ha estat, aquest, un acord amb una característica molt singular: un acord amb un gran consens social. L'acord de finançament és un èxit del Govern, perquè és qui ha negociat, però fonamentalment és un èxit de la societat catalana, de totes aquelles organitzacions i entitats que van expressar des del començament el seu suport a qui li correspon negociar, al Govern, i que públicament, ara, han expressat també el seu recolzament a l'acord assolit.

Els negociadors de l'altre costat, el Govern central, han sabut en tot moment que darrere del Govern, del nostre Govern, hi havia un ampli suport de la societat catalana i han avaluat quins eren els costos del no-acord, sobretot des que varen comprovar que aquest cop sí que tenien al davant uns negociadors que volien un acord seriós que complís el mandat estatutari i fixés criteris clars en tots els àmbits.

Aquest èxit, doncs, ha estat possible perquè va quedar en evidència el greuge que patia Catalunya, un dels motors econòmics de l'Estat, per no dir el motor econòmic de l'Estat.

És incontestable que patim un excessiu dèficit fiscal que suposa un fre per al desenvolupament del país. El nou model és, de fet, un reconeixement d'aquesta situació injusta que hem patit durant dècades en matèria de finançament i també perquè s'ha pres consciència que no pot ser que, en un estat compost, amb un elevat nivell de descentralització, en el qual serveis fonamentals com la salut, l'educació o els serveis socials estan transferits a les comunitats autònomes, el gruix dels recursos estigui en mans de l'Administració General de l'Estat. El nou model també corregirà aquesta situació, passant els recursos disponibles de les comunitats autònomes des del 49,6 per cent el 2007 fins al 57 per cent el 2009.

Aquest, amb tot, és un acord sense el suport de Convergència i Unió. Díficilment trobaríem un altre tema en el qual es produeixi una asimetria tan gran entre el grau de consens social que ha rebut el nou finançament i que han reflectit les darreres enquestes que s'han publicat, i els resultats de les votacions que previsiblement es produiran aquesta tarda, com a conseqüència del rebuig de Convergència i Unió al nou model de finançament.

Senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, senyor Mas, suposo que vostès són conscients que aquest és el primer gran acord del país en què Convergència i Unió no participa. Suposo que és conscient que és el primer gran avenç del nostre autogovern en el qual vostès no han jugat cap paper més enllà d'oposar-s'hi.

La seva decisió, el seu rebuig al finançament és la prova evident que vostès no són indispensables a l'hora d'assolir acords nacionals; vostès són importants, sí, sens dubte, molt importants, però no imprescindibles. I ho diem des del desig..., que la nostra voluntat del nostre grup parlamentari és que vostès se sumin a aquest acord. Volem que se sumin a aquest acord perquè, si vostès s'hi sumen, l'acord serà més fort.

Són encara a temps de rectificar i sumar-se a l'acord, si no és que volen votar al costat del Partit Popular, al Congrés dels Diputats, en contra de la reforma de la LOFCA. (*Remor de veus.*) La pregunta que molta gent —les en-

questes diuen que fins i tot el 50 per cent del seu electorat— es fa és que com és possible que pactessin un mal acord el 2001 amb el Partit Popular i en rebutgin un de molt millor el 2009 amb el conjunt de forces polítiques catalanes?

Senyores diputades i senyors diputats, crec que Convergència i Unió s'hi oposa perquè ja fa molt temps va prendre la decisió política d'oposar-s'hi, amb independència del resultat de la negociació, perquè la seva hipòtesi era que hi hauria un acord de finançament dolent i el Govern es dividiria.

Aquesta és la hipòtesi amb què vostès han treballat i per això ara l'acord els agafa tan descol·locats i la seva reacció ha estat tan virulenta, amb acusacions fins i tot (*forta remor de veus*)—sembla que sí, que ha estat virulenta (*remor de veus*); ara menys virulenta ja, eh?—, amb acusacions fins i tot d'il·legalitat. La millor prova—la millor prova— de la manca de voluntat d'acord és que vostès han posat damunt de la taula deu o onze xifres diferents en només dos anys, en un exercici de maximalisme sorprenent per qui ha signat tots els acords de finançament fins ara, amb resultats més aviat magres.

El seu objectiu polític no era aconseguir un bon acord de finançament, sinó utilitzar el finançament per desestabilitzar i fer caure el Govern, donant per fet que l'acord seria dolent.

Darrere d'aquesta idea, senyores i senyors diputats, hi ha un greu error d'apreciació que vostès tenen amb aquest Govern. Vostès creuen que aquest és un govern provisional, que serà un breu parèntesi en la història de Catalunya; una percepció que s'ha demostrat errònia, i ara, si m'ho permeten, més que mai.

Crec que val la pena també fer algunes reflexions o treure algunes lliçons del procés de negociació. Evidentment, la negociació ha estat llarga i dura; l'acord arriba pràcticament un any després de la data que establia l'Estatut. Aquest llarg i complex procés de negociació ha contribuït que determinats sectors socials posessin en dubte l'encert de l'opció decidida el 2004 amb l'inici de l'elaboració del nou Estatut. Aquest difícil procés ha contribuït, sens dubte, a la desafecció, al cansament de la societat, que veia com allò que estava en una llei orgànica de l'Estat, aprovat en referèndum per la ciutadania de Catalunya, costava tant d'assolir. Doncs, si la manca d'acord provocava desafecció, ara l'acord ens ha de permetre reivindicar les bondats de la política, la utilitat del compromís i de l'acció política per millorar l'autogovern.

També en podem extreure una lliçó, de tot aquest procés. Com em deia l'altre dia una persona que va tenir un paper molt destacat en tot el procés de l'Estatut, si estem cansats millor que seiem. Perquè en tots els estats descentralitzats on hi ha dualitat política de poder és normal que hi hagi conflictes, que les negociacions siguin permanents i llargues; en els estats centralitzats no tenen aquest problema. I això ho hem de tenir present, perquè no està tot resolt, encara queda molt per fer: culminar els traspassos de l'Estatut, canviar les pràctiques normatives de l'Estat, impulsar la participació de la Generalitat en els organismes, empreses i institucions

que preveu l'Estatut, o el traspàs dels aeroports de Reus, Girona i Sabadell, o la participació determinant de la Generalitat en la gestió de l'aeroport del Prat.

Però, mirin, ningú ens ha regalat res. Ho deia aquest matí el diputat senyor Joan Puigcercós. L'acord tampoc és una concessió generosa del Govern de l'Estat. L'èxit aconseguit és un mèrit de Catalunya. El Govern de l'Estat no ha canviat perquè sí; és el Govern català el que ha aconseguit que canviessin els seus posicionaments, amb la nostra capacitat d'exigència i amb la nostra constància.

No és ara el moment de recordar tots els entrebancs, totes les dificultats que hem trobat, però cal dir que el mèrit del nou model de finançament és fonamentalment de Catalunya. I en aquest mèrit el lideratge de Catalunya ha estat evident. La negociació i l'acord han estat bilaterals, i lògicament tenen una lògica també multilateral, perquè afecten el conjunt de les comunitats autònomes.

Però més enllà de la bilateralitat, el nou model de finançament és fruit del lideratge de Catalunya; l'Estat autonòmic és conseqüència de la lluita per l'autogovern de Catalunya; els diversos models de finançament han tingut l'origen en el lideratge de Catalunya; la nova generació d'estatuts és conseqüència de l'Estatut de Catalunya del 2006, i el model que s'acorda amb Catalunya per a la transferència de les rodalies, de la inspecció de treball i de tantes altres transferències és el resultat de la negociació amb Catalunya.

El nostre lideratge, cal que en siguem conscients, provoca un impuls descentralitzador en el conjunt de l'Estat. Javier Pérez Royo, destacat intel·lectual andalús, deia fa uns dies en un article: «No he entendido nunca por qué hay tantas reservas en relación al protagonismo de Cataluña en la definición de la política territorial de España. Suerte que ha sido Cataluña la que ha tenido el protagonismo. Gracias a ello, el derecho a la autonomía se está ejerciendo con una intensidad que hubiera sido impensable de otra manera.» Una opinió que comparteixo absolutament i totalment.

La discussió sobre el sistema de finançament i la seva aprovació ha estat també per a alguns una oportunitat de jugar al passatger gratuït. Alguns han esperat que el viatge iniciat per Catalunya els aconseguís rèdits econòmics per a la seva comunitat i al mateix temps, rèdits polítics per al seu partit, en criticar l'acord i atiar els greuges territorials. Però l'abstenció del Partit Popular al Consell de Política Fiscal i Financera els ha delatat. No s'han atrevit a rebutjar un sistema que és bo per a tothom.

Els que sí que hem aguantat la negociació i hem defensat l'acord durant aquests darrers anys, a Madrid i a Barcelona, amb fermesa i discreció i patint demagògia, creiem que el Partit Popular sí que pagarà el bitllet d'aquest viatge, perquè una gran majoria dels catalans i les catalanes valoren negativament el seu paper en aquest procés, de la mateixa manera que van valorar molt negativament la seva oposició a l'Estatut.

Ens trobem en una situació similar a la del debat de l'Estatut. El Partit Popular recorre davant el Tribunal

Constitucional contra articles de l'Estatut iguals o semblants als aprovats en altres estatuts als quals ha donat suport, com l'Estatut d'Andalusia. Ara el Partit Popular treu novament la bandera de la catalanofòbia, dels greuges entre els territoris, per atacar l'acord de finançament, però les comunitats que presideix en trauran profit. És una expressió de cinisme polític difícilment igualable.

Per això vull demanar al Partit Popular de Catalunya que aturi d'una vegada per totes aquesta estratègia d'atacar els greuges contra Catalunya per interès electoral. Ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou de cinisme polític, ja n'hi ha prou d'irresponsabilitat.

Aquesta negociació també ha servit per canviar, donar un gir de cent vuitanta graus a la relació entre Catalunya i l'Estat. Tant l'Estatut com el model de finançament són expressió d'un canvi en les relacions amb l'Estat. D'unes relacions basades en el peix al cove estem passant a unes altres relacions basades a cercar solucions estructurals i perdurables, a canviar la lògica de les relacions amb l'Estat. No es tracta que aconseguim esgarripar petits avenços al Govern de l'Estat quan necessiten suports parlamentaris de les forces polítiques catalanes, sinó que es tracta fonamentalment de canviar les regles del joc amb un horitzó estratègic de caràcter federal, d'enfortiment de l'autogovern i de reconeixement de la pluralitat nacional de l'Estat.

Aquestes regles del joc les estableix l'Estatut. L'Estatut és un pacte entre Catalunya i l'Estat amb voluntat de permanència. Per nosaltres, Iniciativa Verds - Esquerra Unida, un dels significats més importants i positius que té el nou model de finançament és la seva lògica federal. I avui és, doncs, també un dia per reivindicar l'Estatut, la via que va obrir l'Estatut.

Iniciativa Verds - Esquerra Unida estem molt orgullosos d'haver donat suport a l'Estatut i ara al model de finançament que se'n desprèn. L'acord de finançament demostra que l'Estatut no és ni una via fallida ni una via esgotada, sinó un camí transitable, amb independència de l'indret d'arribada que cadascú vulgui plantejar. *(Remor de veus.)*

L'èxit d'una norma fonamental, d'un estatut, en el nostre cas, es mesura per la capacitat de les lleis i actuacions que se'n desprenen d'afavorir la majoria de la societat, i en aquest sentit l'Estatut està demostrant ser un instrument fonamental per desplegar polítiques que suposen un avenç per a la societat catalana.

En el procés de desplegament hem aprovat lleis com la de serveis socials, de l'habitatge, de les persones discapacitades per la Guerra Civil, així com lleis que afecten la reforma important d'institucions catalanes: la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern i la del Consell de Garanties Estatutàries.

En la darrera reunió de la comissió bilateral, celebrada aquesta setmana, hem donat un pas fonamental per al traspàs del servei de rodalies ferroviàries i de la inspecció de treball, que es sumen a altres traspassos com la gestió i ordenació del litoral i les autoritzacions inicials de treball per a persones immigrades. *(Persisteix la remor de veus.)*

El vicepresident primer

Perdoni, perdoni un moment, senyor Saura, però es fa difícil poder-lo seguir amb atenció si no callen o baixen el to de veu, si us plau. *(Pausa.)* Gràcies, pot seguir, senyor Saura.

El Sr. Saura i Laporta

Gràcies, senyor president. Vull assenyalar també –avui crec que se n'ha parlat poc– com un dels avenços més importants de l'Estatut el compliment de la disposició addicional tercera, que suposa una inversió a Catalunya de més de 13.000 milions d'euros en els tres anys de la seva aplicació; recursos que contribueixen també, com s'ha dit, a reduir el dèficit fiscal en una tercera part. Cal recordar, vull recordar que els anys anterior a l'aplicació de l'addicional tercera les xifres d'inversió de l'Estat a Catalunya estaven situades entre els 2.700 i els 2.900 milions d'euros.

Malgrat les dificultats que ha tingut i té el desplegament de l'Estatut, que no només no hem negat sinó que hem denunciat, i els entrebancs que ha patit –el principal, el recurs que resta pendent de sentència encara al Tribunal Constitucional–, val la pena dir, i ho volem dir ben alt, que ha valgut la pena fer l'Estatut, que després de sis anys tenim un bon estatut i un bon finançament, que eren dos dels principals reptes que el Govern d'esquerra tenia el 2003 quan va prendre possessió. Avui Catalunya està en una altra situació institucional: un nou marc institucional i un nou marc financer que auguren un futur brillant per a Catalunya.

Amb relació al model de finançament, hem dit, els grups de la majoria, que aquest és un bon model de finançament. I la pregunta és: per què ho és?, per què és un bon model de finançament? Crec que cal respondre a tres preguntes, per veure si és un bon model de finançament o no: la primera, si és fidel a l'Estatut; la segona, si suposa un canvi amb relació al model actual, i la tercera, quins guanys suposarà per a Catalunya. Aquestes són les tres preguntes que cal respondre.

Primera, és fidel a l'Estatut o no? Rotundament sí, el model respon a l'Estatut. S'estableix la participació en el rendiment dels impostos estatals en els termes que preveu l'Estatut: 50 per cent IRPF, 50 per cent IVA, 58 per cent impostos especials. Augmenta la capacitat normativa sobre l'IRPF. Per primera vegada Catalunya estarà en recursos *per capita* per sobre de la mitjana del conjunt de les comunitats autònomes, en recursos *per capita*, amb 105 per cent el 2012; ni més ni menys, senyores i senyors diputats, que onze punts per sobre de la situació actual –onze punts per sobre de la situació actual. Per calcular les necessitats de despesa es tindrà en compte la població com a variable bàsica per distribuir el Fons de garantia dels serveis bàsics, amb elements correctors com l'envelliment, l'estructura d'edat o la població en edat escolar. L'increment de la població és la variable fonamental i, per tant, s'incorpora així el criteri de la població immigrant. L'acord preveu l'actualització anual de les variables bàsiques i cada cinc anys dels elements estructurals. El model estarà plenament vigent el 2011, a més de preveure el creixement de la quantia per al 2012, i, per tant, es compleixen els ter-

minis previstos. I es respecta el principi de bilateralitat tant perquè, com tothom sap, així ha estat la negociació, com perquè caldrà que sigui aprovat per la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals.

Segona qüestió, suposa un canvi amb relació al model actual? Crec que també és evident i no es pot discutir; tant el model com en la quantitat resultant. Un senzill exercici comparatiu entre el model acordat i el vigent posa en evidència la magnitud de l'increment. Permetin que anem a l'hemeroteca. El 10 d'agost del 2001, després de l'acord de finançament amb el Govern del Partit Popular, la premsa recull unes declaracions del senyor Mas a Catalunya Ràdio. Diuen així: «El *conseller en cap* matizó que la aspiración de los 400.000 millones de pesetas» –uns 2.400 milions d'euros– «constituye un objetivo a largo plazo: “A veces las cosas te llevan a no conseguir lo que tú deseas de forma inmediata.”» Efectivament, aquell dia el senyor Mas va tenir una visió premonitòria. Demanava 2.400 milions d'euros. Han hagut de passar vuit anys, amb un govern d'entesa, un govern de les esquerres catalanes, perquè allò que deia que estava molt lluny s'hagi acomplert: més de 2.400 milions d'euros, senyor Mas.

Amb l'acord assolit amb el Govern de l'Estat, el resultat previsible trastoca substancialment els dèficits de finançament que la Generalitat ha patit durant vint-i-nou anys com a resultat dels mals acords de finançament. Catalunya disposarà ja en el primer any d'aplicació d'un volum de recursos per habitant superior a la mitjana de les comunitats autònomes. D'altra banda, l'aportació addicional de recursos també en el primer any s'estima de 2.151 milions d'euros, i es preveu assolir una xifra al voltant dels 4.000 milions l'any 2012.

Són dades que donen la raó a un dirigent destacat del Partit Socialista Obrer Espanyol quan em deia fa uns mesos, una mica abans de Nadal, que amb Convergència i Unió al Govern de la Generalitat haurien estalviat temps i diners, haurien tancat l'acord abans i per quantitats menors.

Tercera qüestió: quins guanys suposarà per a Catalunya? Catalunya hi guanya tant pel model com per la quantia, per les xifres, que han estat a bastament explicades en els mitjans de comunicació i en aquest debat d'avui. Però la prova més evident que Catalunya hi guanya és que per primera vegada –per primera vegada– estarem per sobre de la mitjana en recursos *per capita* i serà possible redreçar el desequilibri entre els recursos fiscals aportats al sistema i els recursos rebuts.

Catalunya, d'altra banda, aportarà solidàriament recursos al Fons de garantia de serveis públics, que seran repartits equitativament, i a més disposarem plenament d'un 25 per cent dels nostres ingressos tributaris. Es visualitzarà una solidaritat en aquest cas objectiva i justa per primera vegada.

Els guanys que proporciona el model estan en la línia del que va calcular no només el Govern, sinó entitats de la societat catalana, com per exemple la Cambra de Comerç, i molt allunyats dels 1.200 milions del primer any i dels 2.000 milions d'euros el tercer any que ens va proposar el vicepresident Solbes el mes de desembre.

Amb l'acord Catalunya obtindrà el 26 per cent de les aportacions addicionals que realitza el Govern central i els guanys totals representaran un 28 per cent dels recursos que proporciona el model vigent.

En conclusió, l'acord de finançament és el millor aconseguit des de la recuperació de l'autogovern, sense cap mena de dubte, i és un acord just, digne i transparent. És just, perquè compleix amb l'Estatut i perquè canvia una situació d'injustícia que pateixen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. És digne, amb unes xifres que permeten per primer cop que els recursos *per capita* de Catalunya estiguin per sobre de la mitjana. I és transparent, amb criteris clars, objectius i coneguts.

I per al nostre grup parlamentari, per a Iniciativa Verds - Esquerra Unida, és un acord excel·lent. Ens sentim molt satisfets amb aquest acord; una satisfacció i una comoditat que, com s'ha vist, comparteix també el nostre electorat.

Voldria destacar el seu caràcter federal; ho deia abans, hem avançat cap a un sistema de finançament de caràcter federal com el que tenen Alemanya o Suïssa. Augmenta la coresponsabilitat fiscal en la mesura que les comunitats no només es responsabilitzen de les polítiques de despesa, sinó també de les polítiques d'ingrés; exercir la coresponsabilitat exigeix, per tant, exercir la capacitat normativa. I pel seu caràcter solidari. Volem dir també amb veu ben alta que per nosaltres la solidaritat no és una penyora que cal pagar, és un element fonamental de cohesió territorial que cal preservar. Però no volíem i no volem una solidaritat com la que hem tingut fins ara, que portava a la inequitat i que suposa un greuge per a la ciutadania de Catalunya.

Una de les millors virtuts del nostre Estatut és que a partir de la seva plena implantació hi haurà igualtat de recursos per habitant per destinar-los a tres elements bàsics de l'estat del benestar: l'educació, la sanitat i els serveis socials. Ara, si sumem això a l'actualització anual segons la població real, un escolar, un pacient o una persona dependent podran tenir les mateixes possibilitats d'estudiar, de sanar o d'assolir autonomia personal. Gràcies al nostre Estatut i als que l'han seguit i a aquest sistema de finançament la solidaritat més bàsica serà una realitat per a tot l'Estat.

En les millores anteriors del sistema, impulsades per governs catalans conservadors, es va produir una versió renovada del mite de Sísif, que recordin vostès que, quan finalment s'havia pujat la muntanya amb la pedra..., millor dit les pedretes del finançament –les pedretes del finançament–, els mateixos dirigents de la dreta catalana es van dedicar, d'acord amb els successius governs centrals del Partit Socialista Obrer Espanyol i del PP, a fer-la caure, aprimant el pastís d'ingressos públics, des-fiscalitzant les altes rendes, i altres rendes. En aquests moments..., i ara ens trobem en una nova ofensiva, tot i el dèficit públic, per acabar amb la imposició sobre les successions. En aquest sentit, cal dir que va ser un encert, un gran encert, que el Govern català no eliminés l'impost de donacions i successions. Els governs que ho han fet veuran aplicant el principi de l'esforç fiscal..., i per tant notaran els efectes negatius de l'eliminació

d'aquest impost, en termes de menor ingressos, que, com és lògic, no veuran compensats.

Per això després de l'acord de finançament creiem que cal també un acord, un pacte entre les forces d'esquerra de l'Estat per una fiscalitat progressiva i justa que esdevingui una veritable garantia i instrument per enfortir les polítiques públiques per combatre la crisi.

Vull acabar dient, reiterant unes paraules que havia dit abans. El 2004, en el moment de la formació del Govern d'entesa, del Govern d'esquerreres, Catalunya tenia grans reptes; s'havia avançat molt, és indiscutible, però continuava tenint grans reptes: dèficit en infraestructures ferroviàries, grans dèficits en la xarxa elèctrica, pràcticament inexistència d'infraestructures hidràuliques, inexistència de política pública d'habitatge, poca assistència i atenció a les persones dependents i, des del punt de vista institucional, un estatut i un finançament per renovar.

El Govern ha fet front a aquests reptes. Avui tenim, com he dit abans, un nou estatut i un nou finançament, i l'acord de finançament ens ha de permetre obrir una nova etapa, una nova etapa en què disposarem d'un instrument poderós per continuar impulsant les polítiques que ja estem desenvolupant per fer front als reptes econòmics, tenint en compte que el principal repte de Catalunya avui és la lluita contra la crisi. Totes les nostres preocupacions, els nostres esforços, han d'estar orientats a donar suport, esperança i horitzó a totes aquelles persones, treballadors i treballadores, que ho estan passant malament; a totes aquelles persones que s'han quedat a l'atur, que tenen dificultat per arribar a fi de mes o per pagar la hipoteca.

En aquest sentit, creiem que és important que una part importantíssima del nou finançament es dediqui a impulsar les millores i les mesures pactades en l'actualització de l'acord programàtic de l'entesa nacional de progrés, subscrit a l'abril passat, mesures com per exemple reforçar les prestacions socials per assegurar que les persones que s'han quedat sense prestació d'atur i no poden rebre prestacions puguin accedir a ajuts públics, el desplegament de la cartera dels serveis socials previst a la Llei de dependència, les beques de menjador, així com altres mesures socials.

És fonamental també donar suport al món local en la seva reivindicació d'un millor finançament. Cal continuar impulsant totes les mesures de suport als ajuntaments que estan en la primera línia de la lluita contra la crisi i arrosseguen dificultats cròniques mentre assumeixen grans responsabilitats en el desenvolupament de les polítiques educatives, socials i d'ocupació. Evitar les situacions de pobresa i d'exclusió social és i ha de ser una preocupació central del Govern de la Generalitat.

Acabo, senyores i senyors diputats, dient que ara és temps d'esperança, d'esperança perquè hem demostrat que podem assumir grans reptes per difícils que puguin semblar; és temps d'optimisme, perquè tenim més instruments per construir la Catalunya del present i del futur, i és temps també de solidaritat, perquè disposem de més recursos per a una sortida socialment justa a la crisi.

Aquest acord és un èxit col·lectiu de Catalunya, és un èxit compartit. Ens sentim molt orgullosos d'haver-hi contribuït i format part d'un govern que està desenvolupant l'autogovern de Catalunya en totes les seves potencialitats amb rigor, amb ambició i amb voluntat unitària.

Res més.

I moltes gràcies.

El vicepresident primer

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Honorable senyor Saura, si em permet que no comenci responnent immediatament les seves paraules, voldria dir que després de sentir la intervenció que ha fet avui el Partit Popular en aquest debat i després de les declaracions que hem sentit durant la darrera setmana, pocs dubtes poden quedar sobre el gran encert, no?, que ha estat aquest acord de finançament.

Però jo li vull agrair la seva intervenció i el suport del seu grup parlamentari, perquè defensar Catalunya d'aquesta mena d'atacs i d'aquesta mena de dreta també és un servei al país. I respondre aquests atacs amb acords, amb acords i amb avenços com el del finançament encara més.

Vostès saben perfectament l'esforç de negociació que ha suposat assolir l'acord per al conjunt del Govern i de les forces polítiques que li donen suport. I com vostè ha apuntat en la seva intervenció no ha estat precisament per l'ajuda d'altres grups, que ja ens hauria agradat tenir-la des de l'oposició. Bé, només que haguessin abandonat, alguns, per uns mesos el doble llenguatge i ens haguessin deixat fer, no?, ja haurien fet una gran aportació. Bé, tot i així, una altra vegada, una i una altra vegada, sempre oferirem la nostra mà estesa, sempre, si es vol, si volen rectificar.

Senyor diputat, el Govern, com ja he tingut oportunitat de dir els darrers dies aquí a la cambra mateix, ha demostrat tres coses. Una, que respecta i defensa l'Estatut, com molt bé vostè deia. Aquest acord és fidel a l'Estatut –fidel a l'Estatut–, amb totes les raons que entre altres vostè ha citat. Segon, que té capacitat per arribar a grans acords. I tercer, que sap escoltar també la societat catalana i liderar-la acompanyant-la i fer-se acompanyar en moments decisius. Per això hem assolit aquest acord que, també, com vostè deia, entre altres coses, suposa un canvi respecte al model actual, el model vigent des de l'any 2001, amb els efectes que ha comportant i que hem analitzat al llarg de la sessió d'avui.

Bé, ara, com deia fa una estona, i vostè també hi ha fet referència, cal gestionar aquests recursos, perquè tinc el convenciment que aquest acord suposa un abans i un després també. El Govern sap que ara el que cal és treballar per sortir de la crisi i fer-ho sense que ningú no quedi enrere, i sens dubte aquest objectiu hauria estat més difícil sense l'acord a què hem arribat fa uns dies

i que ens ha de proveir d'uns recursos addicionals molt necessaris.

Catalunya fa molts anys que pateix un tracte injust, un tracte que ha estat un llast per a la consolidació i ampliació de l'estat del benestar, malgrat els avenços que vostè ha reconegut –malgrat els avenços que vostè ha reconegut–, especialment en aquests darrers anys, en polítiques socials, en polítiques d'habitatge, en les polítiques amb relació a les infraestructures, com per exemple les infraestructures hidràuliques, les infraestructures de caràcter viari i ferroviari, amb les obres importants que s'estan fent pel que fa referència als ferrocarrils que depenen de la Generalitat i al ferrocarril metropolità.

I per tant, ara el que cal és aprofitar tota aquesta potencialitat de l'acord i, evidentment, saber gestionar-lo encertadament. Hem de tenir en compte la difícil situació econòmica que està comportant aquesta crisi per a moltes famílies, per als treballadors, per a les empreses, per al conjunt també de les administracions públiques, amb la davallada dels ingressos que es produeix a tot arreu –a tot arreu–, al marge de qui governa.

I ara el que cal és treballar per aconseguir que no es posi en risc, entre altres, la cohesió social, que vostè sap que és una de les preocupacions centrals del Govern, tot portant a terme les actuacions polítiques destinades als més desfavorits o perjudicats per aquesta crisi que tots estem patint. I a això es destinaran de forma prioritària els recursos del nou finançament, a atendre les polítiques d'educació, de salut, de protecció social, de serveis socials destinats a la competitivitat de la nostra economia, a les infraestructures per fer el país..., perquè el país pugui continuar creixent d'una manera raonable i d'una manera sostenible. Tot això sempre des del rigor, des el rigor i l'austeritat que tots hem de practicar, també, com ho estem fent, el Govern en moments com aquest.

Senyor diputat, tenim un gran acord i ara l'hem d'aprofitar, amb més rigor i responsabilitat que mai, fent que cada euro que gastem tingui sentit, sigui justificat i útil per a l'assoliment dels nostres objectius, com fins ara. I hem d'aprofitar que Catalunya amb aquest acord..., que fixa la seva aportació a la solidaritat, com molt bé vostè deia, amb la resta de comunitats autònomes i se situa més de cinc punts per sobre de la mitjana en recursos per habitants, i això ens permetrà ocupar el lloc que ens pertoca d'acord amb la nostra capacitat fiscal, independentment de com quedin situades en termes relatius la resta de comunitats. Perquè, que ningú s'equivoqui, Catalunya no ha de mesurar els seus èxits en funció dels resultats dels altres; no pot ser que l'únic barem d'avaluació, aquí i allà, o a on sigui, es limiti a mirar de reüll què fan els del costat. Així ni avançarem, ni resol-drem els nostres problemes, ni recuperarem la confiança. Hem d'exigir i practicar la lleialtat institucional i entendre que és l'únic camí per avançar. I això també ho hem dit mentre negociàvem l'acord que Catalunya necessitava, mereixia i volia.

Per tant, podem dir que, amb aquest model, Catalunya, vostè ho deia, perfectament, federalitza més la seva relació amb l'Estat; o, dit d'una altra manera, si Catalunya fos –i ho explicava de manera molt gràfica el conseller

Castells tot just fa uns dies– un *Land* alemany, ocuparia exactament la posició que ocuparà amb el nou model, és a dir, se situaria cinc punts per sobre de la mitjana.

En definitiva, senyor diputat, l'acord era l'objectiu, i aquest és un magnífic acord, que ha de servir per millorar la vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I tot plegat no ha estat fruit de la casualitat, i vostè ho sap perfectament. Des del primer moment que vam arribar al Govern, les esquerres catalanes vam fer una aposta arriscada, i vostè hi feia referència: fer un nou estatut, fer un nou estatut que respongués a les necessitats de la Catalunya del segle XXI. I en el terreny del finançament aquest fet avui és encara més evident.

L'Estatut és la guia per avançar en el nostre autogovern, però de poc serveix tenir el full de ruta si no es té la capacitat, la tenacitat i la responsabilitat per desplegar-ho. I aquest Govern, amb el suport, entre altres, del seu grup parlamentari, a més a més de la seva inestimable aportació personal, senyor Saura, fent amb plena consciència del que tot plegat significa i implica..., és a dir, una gran responsabilitat, però també un repte apassionant.

Hi ha qui ha decidit no participar d'aquest moment de la història de Catalunya; està en el seu dret, però s'equivoca. Nosaltres, senyor diputat, vam dir que hi hauria nou estatut i hi ha nou estatut, vam dir que hi hauria nou finançament i hi ha nou finançament, vam dir que hi hauria traspàs de rodalies i hi haurà traspàs de rodalies. No ens distraurà ningú quan es tracti de complir els nostres compromisos.

Si fa només vuit anys, l'any 2001, ens haguessin dit que tindríem aquest finançament, alguns segurament no s'ho haurien cregut; si no, no haurien pactat el que van pactar. Avui, gràcies a la feina feta, és una realitat al servei de la ciutadania.

Crec que pràcticament ja s'ha dit tot, i només em resta agrair la seva intervenció, la seva determinació a l'hora de defensar els interessos del país, el seu compromís amb la Catalunya de la justícia social i del benestar, que amb aquest nou finançament, amb aquest nou model de finançament està, sens dubte, cada dia més a prop.

Moltes gràcies pel seu suport, el seu compromís i la seva fermesa, senyor diputat.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, conselleres, honorable president, diputats i diputades, en primer lloc, abans de començar la meva intervenció, vull donar en nom de Ciutadans i el meu grup, lògicament, el condol a les famílies dels bombers que han mort, en definitiva, defensant els nostres béns materials, la nostra ecologia, la nostra, en definitiva, ciutadania, i especialment aquest darrer bomber que en aquest servei ha perdut la seva vida. Tot el nostre suport a les seves famílies, i estic convençut que en nom, com ja hem dit, de tots els grups de la cambra.

Bien, desde Ciutadans, cuando hemos planteado este debate, desde luego –y sé que sorprende a mucha gente y sorprendió en su día a muchísima gente–, lo hicimos intentando desmembrar lo que era el modelo de financiación autonómica presentado para todas las comunidades autónomas por la ministra Salgado y finalmente aprobado en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, y el ruido, el debate, las formas, en definitiva, todo lo criticable o plausible en torno a ese modelo. Por tanto, igualmente en nuestra intervención vamos a saber y vamos a querer diferenciar lo que es el modelo de financiación autonómica, con un carácter económico, técnico y de normalidad del estado de las autonomías, y por otro lado, lo que son las formas y cuál es el futuro que nos depara este nuevo modelo de financiación.

Y en ese sentido, en ese mismo sentido, debemos tener muy presente dos principios básicos del estado de las autonomías, con normalidad, visto sin ningún tipo de problema. El primero de ellos es el principio de igualdad, de igualdad entre todos los ciudadanos de un país, de igualdad de derechos de todos los ciudadanos, vivan o hayan nacido en cualquier parte de España; eso es un principio irrenunciable que está en nuestra Constitución, que está reconocido explícitamente también en los propios estatutos de autonomía y que forma parte de la normalidad de un país democrático. Y otro principio también que queremos defender y que es importante defender es el principio de autonomía, el principio de autonomía en un estado descentralizado, en un estado de las autonomías que tiene unas características muy concretas en este país, pero además que se asimila en muchos casos al modelo federal en el reparto de competencias y de financiación.

Por tanto, con normalidad hay que saber hablar del principio de igualdad entre ciudadanos y del principio de autonomía. Y en ese principio de autonomía e igualdad es donde se debe centrar ese debate, en el equilibrio entre la autonomía de las comunidades autónomas y la igualdad entre los ciudadanos de un mismo país. Es esa la «batalla» –entre comillas– que debemos librar, desde el diálogo y desde el consenso, en definitiva, para encontrar entre todos, entre todas las comunidades autónomas, entre todos los ciudadanos, entre todos los partidos políticos ese equilibrio.

Es evidente que no todos los partidos tienen tan claros esos dos principios. Hay algunos a los que no les gusta el principio de autonomía, hay otros a los que no les gusta el principio de igualdad y hay algunos que creemos que se debe equilibrar o que debe haber equilibrio entre esos dos principios. Por eso, desde Ciutadans, cuando tuvimos conocimiento del modelo puesto encima de la mesa por la ministra Salgado y posteriormente modificado, o aprobado, mejor dicho, en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, con ese modelo y con el modelo que Ciutadans defendía en su programa electoral en las elecciones autonómicas y en las generales, dijimos que el modelo era aceptable para nosotros. «Aceptable», evidentemente, significa mejorable, criticable en algunos puntos, confuso –¿por qué no decirlo?– en algunos otros; pero, en cualquier caso, que casaba esos dos principios o intentaba casar esos dos principios.

¿Por qué es difícil llegar a ese punto de equilibrio? Porque, en definitiva, lo que tenía que hacer la ministra Salgado era prácticamente, pues, la cuadratura del círculo: tenía que llegar a un equilibrio de multilateralidad, multilateralidad entre todas las comunidades autónomas y el Gobierno central, y casar ese principio de autonomía con el de igualdad. Por eso, en definitiva, es tan complicado modificar un sistema de financiación autonómica en un estado federal o en un estado autonómico.

Dentro de esa normalidad con la que debería funcionar un estado de las autonomías de ese equilibrio, nosotros creemos que, evidentemente –no hay que negarlo–, en fondo en ese documento hay muchísimas cosas que han mejorado respecto al modelo anterior y hay otras que o no han mejorado o incluso han empeorado o han quedado en una opacidad o en una falta de transparencia evidentes. Pero lo que seguro que es mejorable y sí que criticamos duramente desde Ciutadans son las formas, la formas de cómo hemos llegado a ese modelo, cuál ha sido el cauce para llegar a ese modelo. Y, desde luego –entraremos en la segunda parte de la intervención–, ni nos han gustado las formas ni las declaraciones que se han hecho en torno a ese modelo; y ya dijimos desde hace dos años y medio que el modelo tenía que girar en torno a una idea básica, que es el criterio de población y el criterio de multilateralidad, porque para llegar a un acuerdo entre todos hace falta tener en cuenta esos dos criterios o principios básicos.

Bien, pues entrando en el fondo del modelo, ¿por qué creemos que este modelo sí que se corresponde con lo que nosotros hemos defendido continuamente? Primero, por el campo de la multilateralidad. Yo sé que hay partidos en el Gobierno y en la oposición para los que parece ser que la bilateralidad es la máxima a conseguir, es decir, que seamos diferentes, ¿eh?; da igual si mejores o peores, pero diferentes, diferentes a las otras comunidades autónomas. Pues, mire, un estado de las autonomías no es eso; un estado de las autonomías es la convivencia entre autonomías dentro de un estado que reparte y hace justicia social con sus recursos. Cuidado, he escuchado muchas palabras hoy aquí de injusticia... No, no, justicia es ciudadano a ciudadano, viva donde viva, no entre comunidades autónomas: entre ciudadanos de un país. Y el reparto de la justicia social es eso, no es el reparto entre territorios del pastel político: es el reparto de recursos entre los ciudadanos para poder tener servicios y garantías para garantizar, en definitiva, la calidad de vida.

Por tanto, multilateralidad del acuerdo. Sabemos –volveremos luego a las formas– que en formas se ha intentado que no sea así. Sabemos cómo funciona también la Ley electoral y cómo funcionan los escaños –y entraremos luego también– y cómo funcionan las presiones –en palabras de los propios miembros del Gobierno– políticas para cambiar esa multilateralidad. Pero la realidad es que hay una LOFCA –y todos sabemos que se va a modificar la LOFCA– y hay un Consejo de Política Fiscal y Financiera, y con normalidad –evidentemente, en un debate con las comunidades autónomas– tiene que llegarse a ese acuerdo. Lo veníamos diciendo desde Ciutadans hace más de dos años: «Ojo, que esto de la bilateralidad no tiene cabida en un estado de las auto-

mías.» Puede haber negociación, por supuesto, pero al final hay una multilateralidad normal. Por lo tanto, eso hay que remarcarlo. Y por eso se coincidía en forma, en lo que es el modelo planteado, en buena medida, con el modelo que desde Ciutadans defendíamos.

Otro punto fundamental, decimos, es la igualdad de derechos. Bien, aquí hay un campo matizable en el que nosotros no estamos de acuerdo, que es no incorporar la justicia como un servicio fundamental de derechos de los ciudadanos. El derecho a la tutela efectiva, el derecho a la justicia, creíamos –y así se lo dijimos al *conseller* Castells en su día–, era uno de esos servicios que debía incorporarse a ese paquete, a ese fondo, en definitiva, que ha sido creado, con un nuevo nombre, de garantía de derechos fundamentales: sanidad, educación, servicios sociales... Y desde Ciutadans decimos: «Ojo, la justicia también es un derecho fundamental, y el ejercicio de esa justicia debe serlo.» Y, por lo tanto, nosotros discrepamos de este modelo, en tanto en cuanto no se incorpora la justicia a este paquete de igualdad. Porque al final un ciudadano, viva en Barcelona, en Cuenca, en Sevilla, en Madrid, donde sea, debe tener, según nuestra Constitución y los estatutos de autonomía, se le deben reconocer ese derecho y esa tutela efectiva viva donde viva. No debe depender del Gobierno de turno de cualquier autonomía o de cualquier tipo de contingente presupuestario. Debe tener garantía por parte de la financiación autonómica y del modelo.

Por tanto, primera discrepancia con el modelo: justicia no está dentro de ese paquete de servicios fundamentales. Por tanto, la justicia..., con este nuevo modelo, no queda ni mucho menos garantizado que cualquier ciudadano español pueda dirigirse a los tribunales en condiciones más o menos de igualdad. Y eso, por lo tanto, creemos que debe ser incorporado –y luego lo hablaremos en las propuestas de resolución.

Igualdad. Sí que hay una cosa positiva, que es que hay un tanto por ciento, un 75 por ciento, en definitiva, en concreto, de esos recursos que deben destinarse a sanidad, educación y servicios sociales. Nos parece bien; nos parece bien que haya un mínimo para garantizar eso. Ahora, también decimos: «¿Cómo vamos a garantizar que eso efectivamente se destine a eso?» Ese es el verdadero problema y ahí está el truco, y todos los sabemos: ¿cómo se garantiza que el 75 por ciento de los recursos vayan a parar a sanidad, educación y servicios sociales? A nosotros nos gustaría que hubiera una garantía. ¿Política? Sí, ya sabemos que jurídica no puede ser finalista; vale, política. Una garantía de este Parlamento –y luego en las propuestas de resolución también se hablará–, una garantía evidente de que el Gobierno de la Generalitat destine ese 75 por ciento a lo que dice que lo va a destinar. Yo creo que también, a veces, para evitar malos entendidos. Porque a veces criticamos a agentes externos que nos critican de nuestro gasto, en qué nos gastamos el dinero... La mejor manera de garantizar eso es que el Gobierno demuestre con hechos, y no con palabras, que lo destina a eso. Por tanto, yo invito al Gobierno a que dé un paso adelante y diga: «No se preocupen ustedes, que el 75, no, y si hace falta, el 80 o el 85.» Eso sería un gesto inequívoco que desde nuestro partido aplaudiríamos, y nos suma-

ríamos a que eso quede constatado en sede parlamentaria, para que no haya ningún tipo de confusión o de especulación; porque también entraremos después en que lo importante es la prioridad y las prioridades a las que se destina este dinero.

Por otro lado, otro punto importante que también defendíamos nosotros, que es la corresponsabilidad fiscal. En definitiva, la corresponsabilidad viene a decir que cada autonomía debe hacerse –como decía algún portavoz desde esta tribuna anteriormente– cargo no solo, en definitiva, del gasto, sino también de sus ingresos y de la normativa referente a eso. Evidentemente, hay un paso adelante en eso, que también va a poner mayor responsabilidad en las espaldas de las autonomías, porque a partir de ahora van a ser las autonomías también, en buena medida, en este 50 por ciento, que van a tener capacidad normativa, de gestión, y, por tanto, no van a haber excusas –no van a haber excusas– para decir que no hay dinero, que no podemos regular, que estos impuestos no se pueden tocar para arriba o para abajo. Autonomía financiera, pero autonomía y corresponsabilidad fiscal para poder también exigir, como decía el presidente..., decía usted, señor presidente, que no podemos tener unas autonomías menores de edad o que se consideren menores de edad. Efectivamente, pero para que no sean menores de edad, tampoco puede uno dilapidar el dinero y debe uno dar garantías para que se le considere mayor de edad. Por tanto, demos pasos adelante para demostrar que en el estado de las autonomías se ha ganado una mayoría de edad, y no demostremos a veces que, hombre, a lo mejor un tutor no, pero un curador o una curatela no nos iría mal para según qué gastos –y ya entraremos después. Por lo tanto, garantía de corresponsabilidad fiscal; por lo tanto, no habrán excusas para poder decir que no se tienen recursos suficientes.

Por lo tanto, ventajas del modelo que nosotros vemos desde Ciutadans? –hablamos del documento, no de las formas del documento que debemos valorar en este debate. Ventajas, criterio básico: la población; fundamental. Desde Ciutadans dijimos el primer día..., como decimos nosotros que los derechos son de los ciudadanos, por tanto, los ciudadanos son los que tributan, los ciudadanos son los que reciben servicios, por tanto, los ciudadanos son el criterio básico, la población es el criterio básico a la hora de distribuir la riqueza dentro de un estado.

Segundo punto positivo: hablamos del 75 por ciento garantizado, aunque no de forma finalista jurídicamente, sí políticamente debería estar garantizado a servicios básicos.

Tercer punto razonablemente positivo, que, como ya decíamos nosotros, oiga..., *allò, no somiem truites*, que al final..., al fin y al cabo, la LOFCA y el Consejo de Política Fiscal y Financiera ponen a cada uno en su sitio. Y, en definitiva, ese es el ámbito de negociación en un estado de las autonomías. No vayan ustedes vendiendo ni bilateralidades, ni naciones, ni no sé qué, ni «el siguiente paso es la independencia», como hemos escuchado... No, oiga, déjense ustedes de *somiar truites*; al final la realidad es la que es, y aparte nos parece

que es razonable, y ese es el estado que nos hemos definido en la Constitución.

Y quinto punto positivo: actualizable, un modelo actualizable. En eso es mejor que el anterior, es un modelo con revisión, con cláusulas de revisión, que permite, como ya defendimos desde Ciutadans –recuerden–..., que lo que sí que queríamos era una actualización de parámetros, no un modelo nuevo que fuera bilateral y fuera parecido al concierto económico; no, no, queríamos un modelo revisable, actualizable y que garantizara una serie de derechos. Y, por tanto, en eso –en eso– coincidimos en que el documento es mejor que el anterior. La aplicación del documento y las formas para llegar a él, ya hablaremos si son mejores o peores; el documento en sí, técnicamente, nos parece mejor que el anterior.

Desventajas. Insisto: la justicia queda fuera de esos servicios sociales, un punto que nos parece negativo. La inmigración –y entraremos después, cuando hablemos también de la aplicación del Estatut– no está incorporada, y eso es un punto a tener en cuenta; el factor inmigración, importante en criterios de población, de servicios sociales, de sanidad, de educación, no queda incorporado como un elemento, un parámetro a tener en cuenta para esa redistribución de riqueza. Por lo tanto, creemos que también es un punto que ha quedado ahí, que estaba recogido en el Estatut –los que defienden el Estatut...– y que no ha quedado finalmente recogido, como ya decía algún otro portavoz.

Otra desventaja: no control finalista, no control concreto de ese 75 por ciento. Nos gustaría que políticamente hubiera un compromiso de que ese 75 por ciento va a ir a lo prioritario, a esos servicios de derechos fundamentales.

Y cuarta desventaja, que ya hablaremos, y será el siguiente punto que tratemos: el proceso, el proceso para llegar, cómo –perdóneme la expresión– se ha parido esto, cómo se ha llegado a este modelo. ¿Ha sido un modelo realmente debatido, un modelo profundo, entre todas las comunidades, con un planteamiento más o menos visto desde el Estado para todos? No, no, ese no es el modelo. El modelo, todos sabemos cuál ha sido; ha sido un modelo prácticamente a empujones, un modelo que no ha sido ni mucho menos consensuado y un modelo que no ha sido ni mucho menos meditado. Ha sido un modelo con cierto carácter político de pacto, no entre gobiernos, como han dicho desde esta tribuna, no entre gobiernos, sino pactos, como veremos después, y lo han dicho algunos otros portavoces, pactos de escaños en Madrid, así de claro, pactos de escaños en Madrid: «Te doy estos escaños y te voto los presupuestos a cambio de esto.» Ese ha sido el modelo real, y eso es de lo que nos quejamos desde Ciutadans; esa imagen que se ha dado y esa realidad.

Por lo tanto, hay cosas positivas y cosas negativas, en todo caso. Ahora, también hay partidas opacas, ¿no? Es decir, hay partidas que han quedado, ciertamente, no reflejadas o reflejadas incluso en los periódicos pero no en los documentos. Estamos hablando de partidas que se ha hablado de prisiones, de Mossos d'Esquadra... Bueno, por cierto, paréntesis, la partida que esto ya..., bueno, permítanme la broma, pero parece un chiste

de Eugeni, «saben aquell que diu...?» parece, al final..., de un diputado de Esquerra solicitando dinero al Estado para defender el bilingüismo. O sea, parece un auténtico chiste, un auténtico chiste de mal gusto. Y eso es lo que hemos visto al señor Ridao hacer, defender en una negociación dinero a cambio del bilingüismo en Cataluña. Es una broma de muy mal gusto, desde luego, la del señor Ridao. Pero parece ser que por ahí va a venir dinero también. Ya hablaremos en las propuestas de resolución, desde luego..., si va a venir dinero en concepto de bilingüismo a Cataluña, o se aplica realmente a ese bilingüismo real y efectivo que debe haber o devolvamos el dinero. Por tanto, no hagamos, no utilicemos argumentos de este tipo porque parecen, insisto, de mal gusto, sabiendo cómo, cuál es el concepto de bilingüismo que tienen algunos miembros del Gobierno y el propio Gobierno en sus criterios –lo hemos visto con la Ley de educación.

Por lo tanto, vayamos a las formas, al proceso. ¿Por qué nosotros criticamos el proceso? Porque un proceso de este tipo, insisto, debe ser un proceso madurado, un proceso de cierto debate dentro de un estado, de un estado autonómico, federal, y, como ustedes saben, no ha sido así. Ha sido un proceso que depende de, básicamente, la frivolidad, por un lado, y la dependencia, por otro, del señor Rodríguez Zapatero, de unos escaños para aprobar sus presupuestos en Madrid año tras año. Depende de eso; depende de eso desde que se aprobó el Estatut hasta hoy día, hasta el 2010, hasta los presupuestos 2010.

Y es la realidad, y no lo digo yo, lo dice el señor Puigcercós, lo dice el señor Ridao, lo dicen, en definitiva, entre líneas, ustedes mismos desde el Gobierno, que este modelo depende de la presión. Hoy hablaban de presión y negociación a cambio de esos tres escaños de Esquerra Republicana. ¿Esa es la forma de llegar a un modelo de debate profundo, serio, que garantice el futuro en el modelo autonómico? No. ¿Que el resultado es más bueno que el anterior? Sí; tampoco es muy complicado, pero es un poco más bueno que el anterior.

Pero el proceso no ha sido bueno. Y cuando nos llenamos la boca de criticar, y algunos miembros del gobierno lo han hecho, de criticar incluso el propio presidente, los ataques a Cataluña y contra Cataluña y no-sé-qué, debemos meditar y quitar el grano de la paja, y ver aquellos, entre comillas, «ataques intencionados» que pueden venir y aquellas otras cosas de las que uno tiene culpa. Porque declaraciones como las que se hacen, intentando ir a un país de Villarriba contra Villabajo, que es lo que algunos pretenden, llevarnos a boinazos Villarriba contra Villabajo..., eso, desde luego, no es el mejor ejemplo.

Y hemos visto dirigentes del Gobierno y de partidos que han apoyado al Gobierno defender políticas absolutamente de enfrentamiento, de hablar: «Porque nos llevamos el doble que los andaluces, porque nos llevamos no sé qué de Madrid...» Oiga, ese debate entre madrileños, andaluces..., para los chistes está muy bien –para los chistes está muy bien–, pero para hacer un modelo de financiación autonómica es lamentable. Por lo tanto, ese debate es triste y lamentable en un país, en un país que

se llama «estado de las autonomías». Nosotros no compartimos las formas llevadas a cabo en este proceso.

El Estatut, otro tema que también ha salido esta mañana. Pues, mire, yo, en esto, no en otras cosas, pero en esto coincido con el señor Mas. El señor Mas decía: «El Estatut no se aplica, el Estatut no se cumple.» Tiene razón –tiene razón. No se cumple. No se cumple porque, en parte, en un estado que se entiende como multilateral y que hay que pactar entre comunidades autónomas, o cambias el modelo de estado o no puedes cumplirlo. Por tanto, desde la forma entendemos que sí, es verdad, no se cumple, y no se puede cuadrar el círculo.

Si ustedes van a un consejo de política fiscal y financiera y tienen que pactar con el PSOE, y Esquerra va a negociar con sus escaños, y al final vamos a un modelo para diecisiete, que entiendo, para mí, que es el válido, que es el real, el que tenemos en la Constitución, en nuestro modelo, efectivamente el Estatut no se cumple –no se cumple. No se cumple porque es imposible de cumplir, porque el pastel no da para más, porque el famoso sudoku del señor Solbes..., cuando el señor Solbes decía que era un sudoku tenía razón, el hombre; el señor ministro tenía razón. Era imposible porque si íbamos a porciones por comunidades autónomas no había negocio. Era imposible cuadrar el círculo.

¿Qué ha pasado? Que se ha intentado cuadrar el círculo, y han quedado muchísimos flecos, efectivamente. Por lo tanto, el modelo estatutario de incluir cláusulas financieras en los *estatuts*, o en los estatutos autonómicos, desde luego, desde mi punto de vista, y jurídico, no es el cumplimiento del Estatut. Es, como decía el abogado del Estado en sus famosas alegaciones en la sentencia que espero que algún día salga, después de tres años..., decía: son principios rectores, son principios genéricos, como simple papel, no diré «mojado», pero papel de negociación.

Pero al final ustedes deben reconocer, como ha dicho hoy el señor Puigcercós, que la negociación se ha llevado a cabo como siempre: con unos escaños en el Congreso de los Diputados, sentándose hasta altas horas de la madrugada y negociando bajo mano. Y esa es la realidad, diga o no el Estatut lo que sea; es la realidad. Ustedes dirán: «Si no hubiera habido el Estatut, no lo hubiéramos tenido.» Yo discrepo de eso, pero podemos llegar a un debate.

Hace ya un año, más de un año, con el propio *conseller* Castells, desde esta tribuna decíamos: «¿Verdad que sin el Estatut también se podía hablar del modelo de financiación? –Sí.» ¿Que ustedes dicen que es un mejor instrumento tenerlo plasmado en el Estatut? Mire, con el señor Zapatero, sinceramente, no sé qué es mejor o es peor. El señor Zapatero pondrá en un papel lo que haga falta para seguir gobernando. Y les alquilará la luna por tres meses, si hace falta. Es decir, es un señor que va a poner en un papel lo que haga falta para gobernar. Y lo digo con todos los respetos al presidente del Gobierno de este país, con todos, pero es la realidad.

Por lo tanto, no piensen ustedes que porque el señor Zapatero..., «no, es que el Estatut lo cumple...», no; mire el Estatut, no. El señor Zapatero, por las conversaciones

que se han revelado, y todos las sabemos, y otras anteriores, al final es: «¿Qué tengo que hacer para aprobar los presupuestos del 2010? Esto para el Bloque Gallego, esto para el PNV, aquello para CiU, aquello...» ¡Y es la realidad! ¿Que lo han hecho otros gobiernos? Pues seguro, pero el presidente que tenemos actualmente lo hace, y hace además bandera, hace bandera de ello.

Por tanto, el Estatut, en definitiva, nos deberán dar la razón cuando decimos algunos: «¡Ojo!, esto es una referencia que ustedes han puesto ahí. La negociación va a ser multilateral, en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, y se va a tener que aprobar en la LOFCA.» Y es la realidad que tenemos. ¿Que ustedes quieren tirar o ponerse los *trabucaires* a tirar, a disparar el gran éxito y a hacer publicidad..., y el señor Zaragoza diciendo que tiene veinte mil nuevos afiliados en un fin de semana y estas cosas? Está muy bien. Ya sabemos que ustedes son muy buenos en eso. O sea, en la publicidad, debo..., me quito el sombrero, son buenísimos ustedes –iba a decir otra palabra, pero...–, digamos, informando. Digámoslo así. Son muy buenos informando. La realidad es que eso no es más que un modelo parecido al que había antes con el PP y con Convergència, incrementado en unas partidas presupuestarias porque el señor Zapatero está más asfixiado que a lo mejor en su día el PP. Básicamente la diferencia es esa. No hay un cambio de modelo. Y es más, desde Ciutadans lo aplaudimos, que no haya un cambio de modelo. Nos parece que ya lo dijimos nosotros, que no había un cambio de modelo.

Formas, hablando de formas. Declaraciones hechas por miembros de este Gobierno, sacando pecho, como les decíamos, de esa negociación a altas horas de la madrugada con el señor Zapatero, o de llamadas, o diciéndole: «Tienes que poner más dinero encima de la mesa.» Esa imagen, insisto, claro que hay gente que intentará disparar y disparar..., francotiradores para criticar esto o lo otro de no sé qué gobierno. En política eso pasa.

Ahora, ustedes tienen que hacer autocrítica. Si tienen gobernantes que van sacando pecho por detrás de no sé qué negociaciones, no esperen ustedes que les aplaudan desde Murcia, porque claro... Y ustedes dirán: «No, es que hay catalanofobia.» Oiga, es que si usted dice que «le saqué no sé cuántos millones de euros al señor Zapatero en dos horas lo que no han conseguido..., no sé qué, no sé cuántos...», pues, esa imagen es un poquito triste, incluso por Cataluña en sí misma y por los ciudadanos, porque los catalanes no somos así, sinceramente; no es esa nuestra forma de actuar. ¿Que saca alguien pecho de eso? Pues oye, que también apechugue con las consecuencias y con la parte de culpa –y buena parte– que tiene en ese enfrentamiento. Aunque hay partidos que viven de eso; es decir, en su ideario está: enfrentarse con el resto de España, independencia... Oiga, pues yo lo entiendo, pero la mayoría de catalanes no quieren enfrentamiento, quieren prosperidad, quieren recursos, quieren funcionamiento mejor de sus instituciones.

Hablamos..., usted hablaba, señor Montilla, de lealtad. Y yo le reconozco que es una palabra que me gusta y que creo que es importante en política, la lealtad institucional, pero debe ser de doble dirección. Y usted la exigía en una dirección. Yo le pido que la exija en

las dos. Lealtad, no hay que tener miedo a ser leales institucionalmente. Hay que llegar a acuerdos y hay que ser leal institucionalmente. Hay que colaborar entre administraciones. Es nuestra tarea. Usted ha dicho una frase que comparto o coincidimos en Ciutadans, que es: «Es que en Cataluña..., y la Generalitat también es Estado.» Efectivamente. Esa es una parte de ser leal, también, reconocer que tú eres el Estado en tu parte, en tu comunidad autónoma, y ejerces como tal y colaboras. No simplemente del enfrentamiento sino de la colaboración.

Y yo no sé, señor Montilla, si usted, concretamente..., quizás tiene una visión distinta o no a la de sus socios de gobierno, no lo sé, porque tampoco la hace aflorar nunca, la verdad, pero si la tiene sería bueno para la imagen que dé Cataluña no solo aquí sino en toda España, para nuestras empresas, para nuestros trabajadores, que haga aflorar esa imagen, que dé una imagen distinta, que no sea la imagen que están dando algunos líderes políticos de su Gobierno, y usted mientras calle y otorgue. No, no es buena esa imagen. Creo que tiene que ser usted también, como presidente de la Generalitat, estadista, y decir que este acuerdo..., y decirlo, vaya, sin ningún tipo de peros, que este acuerdo es bueno para Cataluña y bueno para España y bueno para los catalanes y para el resto de españoles.

Y si se hace esa pedagogía, que algunos líderes socialistas habían apelado hace años en el PSC, si usted hace esa pedagogía, quizás lleguemos a un mejor punto y una mejor imagen de Cataluña. Si no se hace esa pedagogía, quedará vacía una de las dos patas que usted reivindica de la lealtad. Por lo tanto, le reclamo, también, como ciudadano de Cataluña, que haga también ese esfuerzo de hacer esa pedagogía, que no es suficiente con dejar hablar a los que hacen más ruido. Es necesario también un punto de equilibrio y un punto de pedagogía y de lealtad institucional.

En ese mismo sentido, al final, tenemos que remontarnos a otros estados. Yo creo que a nadie se le ocurre pensar que un ciudadano de Nueva York, del estado de Nueva York, pues, no se preocupe, efectivamente, de cómo van las cosas en Nueva York, pero de cómo van en Estados Unidos. Y yo creo que Estados Unidos es un estado federal y en el que algunos, en algunas cosas no, pero en otras sí, nos podemos sentir más o menos reflejados en algunas cosas. Yo pido lo mismo. Desde Cataluña, queremos un acuerdo que como catalanes digamos: «Esto es bueno para Cataluña, pero es que me preocupa también cómo va en España, porque somos solidarios, porque hay un mercado común, porque tenemos lazos de todo tipo, económicos, familiares... En definitiva, somos un país con comunidades autónomas que debemos colaborar.» Y esa es la mentalidad que desde Ciutadans queremos. Y queremos apoyar al Gobierno en tanto en cuanto trabaje en esa línea.

Por lo tanto, las formas no han sido, desde luego, las convenientes, y esas formas, también, insisto, parte, desde el Gobierno de Cataluña y sus socios..., tienen parte de culpa.

Pero, claro, hay que hablar de lo que es importante realmente, porque hemos hablado del modelo, se han escuchado cifras, batalla de cifras, cifras y letras, mucho

ruido, efectivamente, como decían esta mañana, pero de futuro, poco; de prioridades, pocas.

Es decir, ¿con este dinero que va a llegar –y no voy a entrar en las cifras ni un segundo, porque creo efectivamente que entrar en esas cifras no beneficia a nadie, porque a los ciudadanos al final lo que les importa es cómo va a repercutir eso en mis servicios, cómo va a repercutir en los ciudadanos–, yo le pregunto, señor Montilla, van ustedes a priorizar, de una vez por todas, y ahora sin excusas, en lo que realmente importa a los ciudadanos de Cataluña? ¿Van a priorizar estos presupuestos en llegar a un 6 por ciento de inversión en PIB, en Educación, que es prioritario para Cataluña en los índices de fracaso escolar que estamos? ¿Van a priorizar en sanidad, que está aquí la *consellera* Geli, que bien sabe, y más que la *consellera* no sabe nadie, las dificultades económicas que tenemos y la saturación en los servicios sanitarios? ¿Va usted a priorizar en la Ley de dependencia, esa ley que tanto ha dicho la *consellera*, que no está aquí presente, que no tenía dinero y que, por tanto, como el Estado no nos paga, no podemos ejecutarla? ¿Ahora qué? ¿Vamos a poner dinero en la Ley de dependencia? ¿Vamos a invertir recursos en el ICF para que dé créditos blandos, para que dé facilidad crediticia a todos los autónomos, a las pymes, a las personas emprendedoras, que son las que levantan cada día Cataluña? ¿Vamos a invertir más recursos, en definitiva, en lo que de verdad repercute en los ciudadanos o nos vamos a quedar en el plano de siempre, de debatir cuánto poder tiene la Generalitat y cuánto poder tiene el Gobierno central?

Yo le pido, señor Montilla, porque no lo he escuchado hasta esta tarde, y espero que así sea y en las propuestas de resolución así sea, que demos un paso más allá y demos una imagen a la ciudadanía distinta y hablemos hoy de prioridades a los ciudadanos: educación, sanidad, dependencia, ICF, autónomos...

Se hablaba antes de dar esperanza... ¿Qué esperanza damos a los ciudadanos si solo hablamos de cifras, y de peleas, de cómo se pactó el modelo, y de qué dijo Zapatero y qué dijo el señor Ridaó, y qué dijo el señor Mas en su día en La Moncloa? ¿Ese es el debate, de verdad, que le importa a los ciudadanos de Cataluña? No. El debate es: «Oigan, déjense ustedes de historias y a mí dígame cómo va a repercutir esto en la línea de crédito que voy a pedir cuando acabe el año 2010. ¿Me van a dar la línea de crédito o me la van a cerrar como el año pasado?» ¿Qué le va a decir usted al que no recibe la Ley de dependencia? «No, es que la *consellera* dice que no hay dinero...» ¿Y ahora qué? *Els calés han arribat*, ¿ahora qué? ¿Ahora qué vamos a hacer?

Pues esa es la esperanza que necesitan los ciudadanos de Cataluña..., no necessiten..., no necessiten floritures, ni publicitat ni campanyes, necessiten fets. I crec que aquest lema vostès el coneixen: fets, i no paraules; diríem ara: fets, i no tantes xifres, fets. I això..., ara mateix, senyor Montilla, no hi han excuses, per sort –per sort. Benvinguda la no-excusa en aquest camp. Tenen vostès una responsabilitat molt grossa, que és no defraudar i complir expectatives amb aquests diners.

Però jo també li dic una cosa, que va al seu favor, que és que jo ja li vaig dir en aquesta tribuna, al debat de política general, que amb els diners que arribessin de l'Estatut o, en aquest cas, no de l'Estatut, sinó del finançament autonòmic, que ha estat finalment, no solucionariem tots els problemes de Catalunya. Hi ha un problema de gestió, ha d'haver-hi un debat de millorar la gestió, de millorar els recursos. Quina és la principal prioritat de la Generalitat? Prioritzem la LEC, o prioritzem els 2 milions d'euros de les ambaixades? Prioritzem la LEC o prioritzem els 32 milions d'euros en informes de la Generalitat? Què fem? Jo crec que és hora de prioritzar i és hora de demostrar que el primer és el primer, i és l'important. Per tant, jo crec que aquesta és la veritable esperança que poden tenir els ciutadans, que deixem de parlar de fets i de baralles i picabaralles entre partits i posem sobre la taula gestió, gestió i gestió, que és el que, en definitiva, ha d'estar com a prioritat.

Prioritats que nosaltres des de Ciutadans, com sap el senyor Montilla, hi hem donat suport, com és l'habitatge, i ho sap el conseller Baltasar. Hem estat al Pacte per a l'habitatge perquè creiem que l'habitatge és fonamental, és un dret fonamental l'accés a un habitatge, i allà hem estat des de l'oposició. I hem donat suport a mesures sanitàries concretes; i hem intervingut, amb una relació lògica i també cordial des de l'oposició amb la consellera, en temes sanitaris; i hem demanat a la Llei de la dependència determinats controls i execucions. En definitiva..., en educació, que s'inverteixi aquest 6 per cent del PIB. Sap vostè que des de Ciutadans, des de l'oposició, hem col·laborat en aquells temes que considerem que són prioritaris, i demanem que els posi sobre la taula i els executi, que no deixem perdre més temps.

Vostè parlava d'acabar amb el victimisme. Ho celebro; però s'ha de practicar, s'ha de posar en pràctica. Ja sé que no és..., és complicat. Des d'Esquerra Republicana el seu lema principal és el victimisme; el dia que s'acabi s'acaba Esquerra Republicana. Llavors, jo entenc que és complicat governar amb persones que viuen del victimisme –viuen en termes polítics, eh?, que ningú em malinterpreti. El victimisme s'acaba amb fets. I jo reconec que em vaig equivocar el dia que vam parlar vostè i jo i que vam donar a conèixer aquest nou model de la ministra Salgado, vam fer unes declaracions dilluns dient: «Amb aquest model de finançament s'ha acabat el victimisme dels nacionalistes a Catalunya, perquè s'han tancat les portes a... Hi han recursos, hi hauran recursos que s'hauran d'executar.» Ho lamento, em vaig equivocar, ens vam equivocar: no s'ha acabat. El dia següent de dir això ja van sortir alguns a dir: «Ep, que aquí no s'ha acabat això, eh?, que això va per llarg.» I no m'estic referint precisament a Convergència i Unió; m'estic referint a Esquerra Republicana, que diu: «Ep, això no és suficient, eh?, que la fita és la independència, que això és un pas endavant, però han de donar més, i això no s'acaba.» Però, escolti'm, així no es pot treballar, és complicat. O sigui, si en comptes d'avaluar la gestió del seu Govern estem sempre tirant cap a un altre costat els trets, apuntant a un altre lloc... Volen vostès governar i dir què han fet aquests tres anys i què faran en el futur amb aquests diners? Si us plau, avui no s'ha dit encara;

portem tot el dia parlant aquí, i encara no hi ha hagut un debat de prioritats econòmiques o de gestió política. Tot és: «Esperi's, amb això no s'ha acabat, eh? El 2012 ja ho veurem, no sé què... I si governem nosaltres..., a veure qui demana més.»

Per tant, jo crec, sincerament, que l'esperança i la fi del victimisme han de venir precisament amb fets. I nosaltres estarem al costat –perquè no ens cauen els anells– d'aquest Govern i de qui sigui –i de qui sigui–, si es tira endavant amb fets concrets i amb gestió. Si fem volar coloms, si només parlem de vejam qui posa la fita més lluny i vejam qui és més víctima, no comptaran, lògicament..., i no volem participar d'això. Però per això en aquest cas hi hem estat al costat en un tema concret, que és el finançament; però, això sí, escèptics en algunes coses, crítics en unes altres, sobretot en les formes, i amb aquest punt també, deixi'm dir, de legitimitat d'aquells que des de l'oposició, quan hi han temes importants sobre la taula, hi donen suport.

Per tant, creiem que hem estat coherents, creiem que la nostra posició, en definitiva, ha estat coherent amb el que defensàvem en el nostre programa electoral, i hem defensat també des de Ciutadans aquesta postura pragmàtica –perquè ho és– de veure les coses, agafar-les, i veure: «Això és bo o és dolent per a la ciutadania de Catalunya?» Si és bo, ens hi sumem, i si no ho és, ho diem, sense complexos. Ja sabem que de vegades costa i és dur, però nosaltres solem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...fer aquest... Acabo, senyor president, perquè tindré després, suposo, la rèplica. Però sí que vull dir, en definitiva... (*Remor de veus.*) Ah, no tindrè la rèplica?

El president

Sí, sí que la tindrà, sí.

El Sr. Rivera Díaz

Jo crec que sí, però com que hi ha gent que no vol que la tingui... Però, bé, això, per sort, depèn de la Mesa.

En definitiva, seguiré, senyor president, després, en la intervenció de la rèplica.

Gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ho ha dit: respecte a les formes, als aspectes més formals de la negociació, tenim discrepàncies i percepcions diferents. Respecte al fons, certament, respecte a l'acord assolit i a les prioritats de les polítiques a què s'han de destinar

els recursos, hi ha algunes coincidències i també, òbviament, discrepàncies, no?

Miri, senyor diputat, Catalunya, vostè ho sap, si més no perquè ho ha llegit, va jugar un paper fonamental en l'inici de la transformació que es va produir en el conjunt de l'Estat després de la recuperació de les llibertats i de la democràcia, en la configuració del que després s'ha anomenat «l'estat autonòmic». No és per casualitat que surt això; és, entre altres coses, perquè va haver-hi persones i formacions polítiques que vam defensar un altre model d'estat, que no es corresponia amb el que tradicionalment havia tingut l'Estat espanyol, excepte en un període, certament bastant tràgic, de la nostra història més recent, per parlar dels darrers dos segles.

Bé, això es va traduir en una determinada constitució, en un estatut, el primer estatut d'autonomia després de la recuperació de la democràcia, el de l'any 79, que va esdevenir una referència també per a altres, amb una LOFCA inspirada en el model dibuixat al nostre Estatut. Això..., cal repassar les hemeroteques de l'època, en aquell moment, les intervencions dels ponents que la van possibilitar, perquè, entre altres coses, la LOFCA es va basar, bàsicament, es va inspirar en el model de l'Estatut que Catalunya havia aprovat.

Amb un estatut ara nou, el de l'any 2006, que va esdevenir un altre cop referència dels estatuts de nova generació. Si Catalunya no hagués posat en marxa l'elaboració i l'aprovació d'un nou estatut, molts altres estic convençut que no l'haurien fet; no figurava dintre de les seves, evidentment, iniciatives ni dintre de les seves prioritats. Amb el finançament, també amb el finançament.

El fet de ser precursors implica, senyor diputat, desgast. Hi he fet referència aquest matí: el que per nosaltres és evident troba sovint massa obstacles, massa resistència, però un cop que es produeix l'avenç, tant altres vegades com ara, molts són els que se n'aprofiten, segurament sense el desgast corresponent.

Miri, el finançament que es deriva de l'Estatut és de caire federal, no?, i això ha permès generalitzar-lo i que ara, doncs, tinguem un sistema més solidari i més equitatiu alhora, i més transparent també. Perquè, miri, som iguals en drets, però això no vol dir que no siguem diferents. Suposo que vostè troba molt normal que en un municipi –no citaré noms, no?, però d'aquí, de Catalunya, un municipi ics–, si els seus ciutadans paguen més impostos, puguin tenir millors prestacions socials, millors instal·lacions esportives que el municipi del costat, que igual té uns impostos més baixos; això es veu com normal, això no implica cap crítica, diguem-ne. Si els ciutadans de Catalunya paguen més impostos, escolti, és que hem de rebre igual que els que paguen menys impostos? O potser una part d'aquests impostos que paguem per sobre de la mitjana no han de ser destinats a millorar la qualitat de vida i la prestació del servei dels ciutadans que paguen aquests impostos? Doncs, aquest tema tan elemental està en el fons del nou sistema de finançament, que, entre altres coses, el que vol és corregir una injustícia, perquè iguals en drets no vol dir que no siguem diferents.

Vostè diu: «Estan molt bé l'educació, la sanitat, els serveis socials, però no s'ha recollit la justícia.» Miri, és un servei important també –també ho és l'habitatge, eh?, vull dir–, però es recullen els tres que diu l'Estatut, perquè és una llei orgànica, que cal complir i que es compleix.

Miri, molts dels que es queixen del paper protagonista de Catalunya no dubten després d'aprofitar els avanços, com he dit, no?, que hem contribuït a fer. Suposo que vostè en el fons no compartirà aquestes formes d'aquests que se n'aprofiten sense cap desgast, sense fer més que crítiques, si de cas, al Govern que ha liderat aquest procés de canvi, que és el Govern de Catalunya.

Miri, és una gran responsabilitat per a nosaltres, no?, i comporta riscos –hi he fet referència aquest matí– i grans esforços, però el resultat val la pena, i l'Estatut val la pena. I l'Estatut és el que possibilita aquest nou model de finançament, perquè, si no, en tindríem un altre, i no seria millor, eh?, no seria millor, escolti. Tindríem menys armes per negociar, això és evident, perquè a l'hora de negociar cadascú utilitza les raons que té a favor seu: les raons polítiques, les raons morals, les raons històriques, però també les raons jurídiques i polítiques, que és el que està recollit en el nostre Estatut. Per tant, l'Estatut valia la pena i el finançament que se'n desprèn també –també.

La població és l'element bàsic. I ho és per què? Perquè ho diu l'Estatut –ho diu l'Estatut.

Vostè ha fet referència també..., a què es dedicaran els recursos públics. Miri, els recursos públics... Vostè diu: «Això no garanteix que es dediqui el 75 per cent a...» Oh, escolti, només faltaria! I l'autonomia, i la nostra autonomia? Això ho decidirà el Parlament de Catalunya, que és qui aprova els pressupostos cada any i és qui decideix els recursos que van destinats a les polítiques de sanitat, d'educació, de serveis socials, de recerca o d'habitatge, no? Perquè, entre altres coses, també aquest acord –cal dir-ho, i vostè hi ha fet una breu referència–, també comporta més autonomia fiscal, més responsabilitat, més coresponsabilitat.

Vostè ha fet referències crítiques al procés, no? Però, miri, qui ha fet més comparacions amb altres comunitats autònomes no hem estat nosaltres, han estat altres, els que es queixen. L'Estatut, per tant, senyor diputat, es compleix, hi ha un canvi de model, realment un canvi de model. No és una xifra –ho he dit aquest matí–, no es tractava d'aconseguir una xifra, una bona xifra; també, però es tractava d'aconseguir el canvi de model que recull l'Estatut, i ho hem aconseguit, després d'una negociació dura, complexa. I, després de tancar la negociació, els governs, de forma bilateral..., el Consell de Política Fiscal i Financera ratifica aquest model acordat.

Per tant... Miri, vostè també ens ha acusat de pressionar. En la negociació és normal, en tota negociació... No, però és que, escolti, i tant que hem de pressionar en una negociació, i tant que hem pressionat –i tant que hem pressionat. En una negociació política com aquesta, les parts és normal que utilitzin els elements que tenen al seu abast, tots els seus instruments; a més a més, perquè

és una negociació en què estem defensant els interessos del país, de Catalunya, dels 7 milions i mig de ciutadans. No estem defensant un prurit polític, no estem defensant un petit avantatge: estem defensant els interessos dels ciutadans de Catalunya. I tant que utilitzem i utilitzarem els instruments que tenim a l'abast.

Miri, el model jo crec que és bo. I la prova que és bo és que fins i tot els que no el volen ho diuen, i els que el critiquen, no es preocupi que se n'aprofitaran, d'ell, i serà un model que serà alabat dintre de poc. Per alguns, segurament no per tots.

Miri, jo crec que nosaltres hem fet això escoltant, tenint molt presents els interessos de la majoria dels ciutadans de Catalunya, escoltant la majoria d'aquests ciutadans, que estic convençut que tenien la percepció objectiva –no subjectiva, que també: objectiva– d'un tractament injust pel fet de pagar més que la mitjana i rebre menys que la mitjana del conjunt de l'Estat.

I, evidentment, vostè té raó: cal fer pedagogia. N'hi ha alguns que ho intentem, eh?, no és fàcil fer pedagogia en determinats indrets, però jo..., en això sí que estarem d'acord, o vostè està d'acord amb mi, i si de cas els dos estariem d'acord amb un il·lustre socialista, que era Campalans, que, entre altres, deia que política és pedagogia. No és fàcil, ho repeteixo, fer pedagogia. En qualsevol cas, diguem-ne, la continuarem fent.

I, evidentment, respecte al destí dels recursos que vostè m'ha requerit, crec que al llarg de les diverses intervencions que s'han fet i que he fet de resposta als diferents grups parlamentaris les prioritats estan recollides, i estic segur que així també quedaran recollides en les propostes de resolució que presentaran els grups de la majoria.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable president, bé, m'ha posat vostè un exemple respecte als impostos que crec que anava perfectament per a un altre que li volia posar jo, però en aquest cas, com que vostè l'ha posat entre municipis, jo l'hi posaré entre districtes d'un mateix municipi. A vostè li semblaria bé, senyor president, que els senyors que viuen a Sarrià - Sant Gervasi, doncs, diguessin: «Home, és que a mi m'agrada tenir les voreres, però a mi m'agraden de marbre, perquè com que contribuïm més com a ciutadans perquè tenim una renda més alta, les voreres de Sarrià - Sant Gervasi seran de marbre.» Però potser els d'Horta, o els de Ciutat Vella, o un altre lloc, doncs, tindrien més dificultats i potser no només no de marbre, sinó que potser no podrien tenir voreres, perquè potser la renda *per capita* d'aquell barri no arribaria per a això. A mi, com a persona que creu en la solidaritat, no m'agradaria que les voreres d'un lloc, o els serveis, o els CAP d'un lloc o un altre, fossin diferents.

Vostè ha posat l'exemple municipal que li anava bé, entre municipis, que és legítim; i jo també l'hi poso entre barris o entre districtes. Per tant, com veu, és aquest punt intermedi que jo li deia que hem de trobar, perquè el que no pot ser és que sigui vàlid en l'àmbit de la comunitat autònoma i no sigui vàlid al provincial. Des de Ciutadans hem dit: «Molt bé, publiquem les balances fiscals entre comunitats», i li hem dit: «Publiquem-les entre províncies.» I vostès han dit: «No, entre províncies, no.» Dic: per què no? Que és dolent, saber què aporta la província de Barcelona *per capita* i què aporten Tarragona o Lleida? «Home, però és que l'ens polític que ens interessa és el de Catalunya, home, a mi el de les províncies..., doncs, no acaba de casar una mica amb la meua idea» –com diuen vostès– «de país, no?» Doncs bé, jo crec que al final tot això..., es poden posar mil exemples, però precisament aquest l'hi volia posar jo quant a la solidaritat. Per tant, és important també aquesta solidaritat interterritorial, dintre de l'Estat, i vist des de la ciutadania, no només des dels territoris, o la gestió d'aquests ciutadans.

Vostè ha dit una altra frase que realment li reconec que em preocupa, no?, perquè pensava que no, que donaria un pas endavant i diria que evidentment..., perquè veia abans caps d'un conseller o consellera que anaven en una altra línia. Però vostè ha dit: «Faltaria més que no tinguéssim autonomia financera, des del Parlament de Catalunya, per destinar aquest 75 per cent com nosaltres creguem, o els pressupostos, com vulguem.» Home, jo esperava una altra resposta de vostè dient el contrari. Li sóc sincer, jo esperava que digués: «Efectivament, serà un 75 o el que calgui, perquè com a mínim ha de ser això, perquè ho diu el pacte.» Si vostè ja reconeix que aquest 75 és un document que s'ha signat però aquí tenim autonomia i hi podem destinar el 60 en comptes del 75, potser ja no estic tan d'acord amb el que li deia, que el model és vàlid, perquè si el mateix que diu vostè ho diuen totes les comunitats... –perdoni'm l'expressió–, una mica, un *cachondeo*, això, eh?, perquè serà complicat si cadascú hi destina el que vulgui.

Efectivament, són paràmetres. Sé que jurídicament –ho hem dit– no es pot ser finalista, però políticament la seva paraula és important. Si vostè ve aquí a la tribuna a dir que «faltaria més, jo destinaré o el Parlament destinarà el 75 per cent o el que calgui, menys», doncs, home, jo crec que... Sincerament, em preocupa més que una altra cosa. M'hauria agradat sentir del president de la Generalitat: «No es preocupin vostès, que com a mínim el 75; com a mínim. I si cal el 85, el 85.» Doncs, no. Vostè ha volgut treure pit del contrari, de no complir o de poder no complir pressupostàriament amb això.

Crec que aquí està la gran diferència entre el Govern, segurament, i aquest grup parlamentari de Ciutadans; és la diferència, l'execució d'aquestes polítiques amb fets concrets, amb determinades partides que jo li he citat aquí. I he parlat de dependència, sanitat, educació, autònoms, l'ICF..., determinades partides importants. I vostès, bé, doncs, diuen que això són diners i que després ja els gestionarem. Bé, doncs, aquest principi d'autonomia jo l'entenc d'una altra manera; entenc que és d'autonomia però de prioritats per als ciutadans, que en definitiva són els qui s'emporten i els qui necessiten

aquests serveis, que per això paguen i contribueixen amb els seus impostos.

Ha parlat abans de «pressió política», o hem parlat; jo també he parlat de «pressió política». Li deia: «No li ho dic jo, ho deien els diputats que donen suport al seu Govern.» I diu vostè: «Efectivament, sí.» Però és que el que jo li vull demostrar, potser no m'he explicat prou bé, és que la pressió política venia, com la tradicional, d'escons, perquè el senyor Zapatero en necessita a Madrid, no perquè hi hagi un estatut.

És a dir, jo m'atreveixo a dir-li, amb responsabilitat pròpia, que el senyor Zapatero, si no necessités els escons que necessita per aprovar els pressupostos del 2010, ja podria tenir l'Estatut, la clàusula financera, la disposició que vulgui, que faria el que calgués. I si l'acord en comptes de venir d'aquest Estatut vingués d'un altre estatut o de perquè necessita no sé quin partit a Galícia, ho faria.

Per tant, en definitiva, el que li volia transmetre és que l'acord, tot i que hi ha una referència a l'Estatut, depèn en bona mesura de l'aritmètica parlamentària a Madrid, al Congrés dels Diputats. I és la realitat. Que és bo o dolent? Jo penso que no és bo, perquè l'interès general en aquest tipus de pactes ha d'estar per sobre, entenc, que dels tres escons, dels dos escons o l'escó de no sé quin partit. Sincerament, ho veig d'aquesta manera; hi ha un interès general.

I en aquest interès general també vull entrar-hi, amb el que parlava vostè de les comunitats autònomes que se'n beneficien. Jo també faig una crida i, ho aprofito, doble, tant al PSOE com al PP. És a dir, aquest és un model que ha de ser de tothom, de totes les comunitats autònomes. És important que vostès s'hi sumin. Jo ho penso sincerament. Crec que el PP seria molt important que s'hi sumés, en aquest pacte. Jo també faig aquesta crida, que facin els esforços de sumar-se a aquest pacte; ja ho sé, des de la meua humil posició, però els la faig, sincerament, com a ciutadà, sincerament.

Ara, també és veritat que tenen vostès raó en una altra cosa: el PSOE ha fet tot aquest procés comptant ben poc amb l'opinió del partit de l'oposició. I això s'ha de reconèixer. Per tant, ni el PSOE ha fet bé les coses, ni el PP, poder, ha fet tots els esforços per sumar-se a aquest pacte. Que s'hi acabaran sumant? Tant de bo, tant de bo aquest pacte sigui per a tothom, tant de bo sigui corregit en allò que dèiem de la justícia i amb alguns..., i també espero que facin esmenes a la LOFCA. Ja sé que alguns tremolen de pensar que a la LOFCA pugui fer-s'hi alguna esmena del que ja s'ha pactat, però, home, si hi incorporem algun servei com la justícia o es fa alguna correcció com les que dèiem, potser beneficia tothom, tampoc és tan problemàtic. Per tant, sí, és important que el model sigui de consens, perquè no volem un model que canviï cada any, cada dos anys, cada tres anys, i depenent dels colors dels governs; és un model autonòmic que ha de tenir una estabilitat en el temps.

Per altra banda, també s'ha quedat una mica..., ja ha sortit abans, el tema d'alguns paràmetres que no s'han contemplat, com és el de la immigració o el del cost de la vida. I això eren coses que ho deia l'Estatut. És una

realitat. Jo li deia: «A mi l'Estatut em serveix com una referència», perquè crec que, i ja ho vaig dir al seu dia i ja ho vam dir des de Ciutadans, la referència és l'Estatut; tot i ser llei orgànica, era impossible de complir si fèiem el mateix amb disset estatuts d'autonomia. Per tant, sabíem que allò era una referència política.

Vostè va dir l'altre dia una frase que també és una mica preocupant –que avui el Francesc de Carreras a *La Vanguardia* ho recollia, que deia la frase de Montilla–, que deia que un pacte polític està per sobre dels tribunals i de les sentències. I vostè ara feia referència a la base jurídica. Vejam, aclarim-nos. Si anem a la base jurídica, la jurídica, però quan t'interessa la jurídica i quan no, la política? No, home, no: o la jurídica o la política, o si pot ser intentar tenir en compte les dues. Però la jurídica també val, o és la principal, que és estat de dret.

Per tant, vostè, quan li interessa, senyor president, se'n va al camp polític, si la sentència no li agrada, o vejam què diu el tribunal, o no sé què –que ja veurem què diuen quan arribi la sentència, ja ho veurem–, però, en canvi, després diu: «Escolti'm, això és llei orgànica i s'ha de complir fil per randa.»

Bé, doncs, en aquest sentit, suposo que vostè, surti la sentència que surti, que no ho sabem, que això és una mica surrealista, aquesta sentència que ha de sortir després de tres anys..., però en qualsevol esperem el mateix rigor jurídic; la mateixa, com vostè sap, que li hem exigit aquí per complir al camp educatiu les sentències del Tribunal Suprem. I ho sap, senyor Montilla, que li hem exigit des d'aquí complir amb aquestes sentències. I vostès han sigut capaços de fer una llei per tapar aquestes sentències. O sigui, diguéssim que, jurídicament, la base jurídica que vostès recullen la fan servir com els interessa, no la fan servir sempre.

Per altra banda, i per finalitzar, sí que hem de dir que les propostes de resolució del nostre grup, i en aquest cas des de Ciutadans, volem que siguin propostes constructives. Hi ha un tema que ha quedat a sobre de la taula i no se n'ha parlat, i que, pel temps, no en podré parlar amb profunditat, que és el finançament local. La primera proposta de resolució de Ciutadans és que s'obri el debat del finançament local. Tenim els ajuntaments escanyats, literalment; no tenen diners per gestionar el més essencial servei públic a moltes de les ciutats de Catalunya i pobles; a tota Espanya, però també a Catalunya. Necessitem aquest debat; ho estan demanant les associacions de municipis. Nosaltres des d'aquí volem que al Parlament s'aprovi una resolució que doni peu a aquest debat, a nivell de tot l'Estat i a nivell de Catalunya. És necessari perquè són serveis; els ciutadans que reben molts serveis de l'àmbit local.

Una altra proposta que fèiem és precisament garantir amb una declaració política que en els pressupostos de la Generalitat es recollirà aquest 75 per cent, que suposo que ja no votaran, perquè vostè ha dit que l'autonomia ha d'estar per sobre del que pugui dir el pacte polític, en aquest cas el pacte polític del Consejo de Política Fiscal y Financiera.

Un altre punt que consideràvem essencial, que ha quedat també a sobre la taula, era el de la justícia, que també suggerim que s'incorpori com un servei fonamental.

En fi, en definitiva, propostes concretes, esmenes concretes al pacte, al pacte de finançament, en clau d'àmbit nacional, en clau d'àmbit també autonòmic, en clau d'àmbit local, perquè aquest pacte de finançament s'hauria d'haver estès a tots els camps, també a l'àmbit local.

Com que, precisament, i acabaré d'aquí a menys d'un minut, se m'acaba el temps..., però sí que vull aprofitar per dir que nosaltres està clar que hauríem plantejat com a mínim el debat diferent; s'hauria d'haver plantejat el debat autonòmic i local conjuntament, s'hauria d'haver fet parlant amb totes les comunitats autònomes com en un àmbit autonòmic o federal normal, i no a base de pactes, d'escons o de no sé quines històries. Això no és la millor forma d'arribar a aquest pacte, no és la normalitat, entenem, dintre d'un estat autonòmic, i per això hem estat molt crítics amb les formes.

En definitiva, ha arribat el moment de les no-excuses, ha arribat el moment de mans a la feina, posar-se a treballar, i ha arribat el moment –i nosaltres des del Parlament, evidentment, controlarem, amb pressupostos, amb gestió– que aquests diners que suposadament arribin de més a Catalunya amb aquest nou model siguin per a les prioritats veritables dels catalans. Volem que els catalans rebin a les seves butxaques, als seus serveis, a les seves escoles, als seus serveis sanitaris, aquest nou model de finançament. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perquè aquest és el dubte veritable: servirà això perquè els ciutadans de Catalunya millorin –acabo, senyor president– la seva qualitat de vida o servirà només perquè hi hagi una nova pugna de poder entre govern central i governs autonòmics? És aquesta la veritable pugna? És el veritable debat? O al final el que importa és el que rep el ciutadà a la seva butxaca, a la seva prestació, per als seus serveis? Esperem que sigui el segon, esperem estar al costat del segon...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...però efectivament –acabo, senyor president–, si no fos així, que ningú tingui cap dubte que des de Ciutadans, tot i fer una oposició constructiva, també serem rigorosos per fer complir les prioritats que hem posat sobre la taula amb les nostres propostes de resolució.

Acabo, senyor president.

I gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 133.1 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent.

El termini per presentar les propostes de resolució és de quaranta-cinc minuts a partir de la suspensió de la

sessió; per tant, acabarà a tres quarts de set. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les set. El termini per presentar les propostes transaccionals, si n'hi ha, serà en els quinze minuts posteriors a la comunicació de les propostes de resolució admeses. I la comunicació als grups parlamentaris de les propostes transaccionals es farà immediatament després; per tant, comptem que serà cap a un quart de vuit.

Amb tot això, la sessió per al debat i la votació de les propostes es reprendrà a dos quarts de vuit.

Suspenem la sessió.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de vuit del vespre i sis minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 134.3 i d'acord amb la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris poden presentar les seves propostes de resolució i posicionar-se respecte a les propostes dels altres grups parlamentaris.

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem les propostes de resolució del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya en aquest debat intens, important, sobre la reforma del sistema de finançament de les comunitats autònomes.

Vull començar dient que ens ha sorprès alguna de les preguntes que ens feia el president Montilla quan deia que no havia entès la nostra posició; deia que no havia quedat clara. Jo penso que la posició del Partit Popular ha estat molt clara en aquest debat. No estem situats ni en la radicalitat d'aquells que consideren que aquest és el model que donarà solució a tots els problemes que té Catalunya, ni molt menys. Tampoc estem d'acord en com s'ha fet: fet d'esquenes al partit més important i majoritari dels grups parlamentaris..., a tot Espanya, tractant-se d'un acord que requereix el consens, i no el té; una negociació que s'ha fet amb manca de transparència, amb opacitat. Hem denunciat aquesta opacitat i hem explicat que és un model de finançament, com dic, que no dóna satisfacció a les necessitats, però sobretot, a part d'aquest procés de negociació fosc, opac, no dóna el resultat necessari, incrementa els impostos, penalitza la seva baixada i provoca un retardament important en la recuperació econòmica i en la sortida de la crisi. Aquesta és la primera proposta de resolució que plantegem en aquest Parlament per tal que es manifesti el desacord amb aquesta negociació, amb el resultat obtingut..., i el motiu pel qual manifestem aquesta posició.

El nostre grup parlamentari planteja quatre paquets, quatre blocs de resolucions molt concretes i cada una d'elles adreçada als quatre aspectes que entenem més importants. Un, primer, amb relació directa al model.

Un segon bloc amb relació directa a la gestió que caldria fer dels recursos públics –i aquí se n’ha parlat–, perquè un model de finançament que no tingui en compte característiques, requisits i condicions per gestionar de manera eficient els recursos públics entenem que és un error. Tercer bloc, amb relació a la destinació que fem dels recursos del nou finançament; si aquests recursos finalment arriben, cosa que està per veure, volem que quedi clar i que aquest Parlament es posicioni sobre quin ha de ser el destí d’aquests fons, on han d’anar a parar, què n’hem de fer. I finalment un quart bloc amb relació al gran oblidat d’aquest debat. Perquè quan alguns parlen del finançament de Catalunya obliden que aquest model només es refereix al finançament de la Generalitat de Catalunya, però que quan parlem del finançament de Catalunya hi ha una altra part important de l’Administració –de les administracions– que són les administracions locals, els ajuntaments, els ens locals, els grans oblidats d’aquest debat d’avui, no?

En el primer paquet, amb relació a l’acord de finançament, com ja he dit, la posició nostra, clara, molt ben exposada anteriorment pel president del nostre grup..., i queda reflectida en el primer punt. Amb relació a la transparència, volem insistir que és necessari que conequem les xifres. La nostra pregunta és: per què el Ministeri d’Economia no ens vol donar les xifres que el conseller Castells tan amablement ens recorda cada dia a través de les campanyes de publicitat que fa el Partit Socialista? Per què no ens les dóna, aquestes xifres? Segurament només hi han dues explicacions: o no les dóna perquè no són les que el Govern de Catalunya diu i, per tant, quedaria en evidència un cert parany que ens està posant el Govern de la Generalitat, o bé no les dóna perquè realment posaria en evidència que sí, que això és veritat, i per tant s’enfadarien els de la resta d’Espanya, que estan dient el contrari.

Per tant, aquí algú no està dient la veritat. I hi ha una manera d’evitar aquesta confusió. És molt fàcil: aquest concert de la confusió es resol si la ministra Salgado apareix i ens explica quina és la previsió que fa el mateix Govern sobre com queden repartits els recursos any per any, comunitat autònoma per comunitat autònoma. Això seria molt senzill, resoldria molta confusió i evitaria també la confrontació interterritorial que tot aquest debat està generant.

Volem saber també quina és la previsió que fa el Govern quant a la liquidació dels ingressos dels anys 2008 i 2009, que afectaran les anualitats del 2010 i el 2011, perquè la caiguda en picat dels ingressos, conseqüència de la crisi econòmica, podria inclús comportar liquidacions negatives i podria ser que finalment s’haguessin de tornar diners. Volem saber quina és la previsió que fa el Govern d’això i volem que la faci correctament.

També entenem que és imprescindible que hi hagi un mecanisme de control, de seguiment i d’avaluació del resultat d’aquest sistema, d’aquest nou model. Ens sembla que això és important, això dóna transparència, dóna coherència i em sembla que seria bo –ens ho sembla al nostre grup– que hi hagués una comissió mixta Govern-Parlament per dur a terme aquesta tasca: seguiment i control i també avaluació dels resultats del sistema.

Quant al segon bloc, amb relació a la gestió eficient dels recursos, clar, aquesta és l’altra cara de la moneda; a vostès no els agrada parlar d’això, no? Això, hi ha un disc dels Pink Floyd que és *La cara oculta de la luna*; vostès són *la cara oculta de la luna*, en aquest sentit. És a dir, per què no convé parlar...? (*Remor de veus.*) Si volen podem posar-hi *La guerra de les galàxies*, que seria, eh?, *el lado oscuro*. Per què no volem parlar de com es gasten els diners que tenim i només interessa parlar dels «més diners» que volem? Val la pena que parlem de les mesures d’ajust pressupostari. El conseller va anunciar que, com que el model és tan magnífic, ja podrien inclús reconsiderar aquell pla de reajustament que vostè va anunciar el dia 23 de juny del 2009. Doncs, escolti, no. Demanem que aquí es comprometi a no revisar-lo i a executar-lo. I també a impulsar un procés de racionalització i simplificació del sector públic català; ens sembla que això és fonamental, és important, cal una simplificació. Es pot inclús reduir la dimensió del Govern, que és excessiva, que gastem massa diners en aquest sentit. O, per exemple, impulsar una nova legislació del sector públic no administratiu amb l’objecte de reduir tota aquesta amalgama que hi ha d’empreses, d’agències, etcètera, que és un enrenou que no fa altra cosa que desviar fons cap allà on no hi són les autèntiques finalitats..., o les que ho haurien de ser per part del Govern.

Per tant, en aquest sentit hem de tenir clar que hi ha un objectiu prioritari també de l’Administració –que a vostès no els agrada parlar-ne, d’això–, que és la reducció del dèficit. No els agrada parlar d’això, no n’hem sentit a parlar en cap moment, ningú ens ha explicat com es resolen els 4.800 milions d’euros que s’han generat de dèficit l’any passat; o, per exemple, què passarà amb els més de cinc mil o sis mil que generarem, de dèficit, aquest any 2009. En dos anys haurem generat un dèficit equivalent a tot el benefici del model anterior durant deu anys, que són més de 10.000 milions d’euros. Per tant, això no pot continuar d’aquesta manera. El Govern ha de prendre mesures, però rigorosíssimes, per evitar que això continuï en aquesta línia. I això va vinculat també al sistema de finançament.

El tercer bloc és amb relació a la destinació que fem dels recursos. Suposem –això és el que desitgem tots– que aquesta llei, que finalment, doncs, amb els vots dels grups que li donen suport, pugui acabar-se portant a terme..., pugui portar una certa millora de finançament a Catalunya. És el que tots desitgem. Bé, què en farem, llavors, d’aquests recursos? Ens importa molt que aquesta cambra avui es posicioni i es manifesti sobre quin ha de ser l’ús, el destí que donem a aquests recursos.

I nosaltres aquí parlem de tres aspectes. Un, volem que el Parlament es comprometi a no apujar els impostos; si hi han més recursos és una oportunitat per no apujar els impostos, o inclús reduir-los en alguns aspectes concrets: per exemple, un increment del mínim personal i familiar exempt a l’IRPF; o, per exemple, amb la rebaxa immediata de l’impost de successions i donacions, un compromís del president de la Generalitat. President Montilla, jo li recordo que en una conferència seva pocs dies després de prendre possessió com a president del Govern de la Generalitat –vostè ho ha de recordar–, en una conferència seva es va comprometre a portar a

aquesta cambra catalana un projecte de llei de reforma de la Llei de l'impost de successions i donacions, per poder-lo rebaixar. Això el conseller Castells ho ha confirmat en aquesta cambra, contestant a interpellacions meves, i això el Govern ho ha incomplert. I ens temem que amb aquest nou model ho acabi oblidant per sempre. Doncs, volem que avui es comprometi a mantenir la paraula; en definitiva, no a fer una cosa que no ha dit que faria, sinó a mantenir la seva paraula. Per tant, recursos que s'han d'estalviar en aquest sentit..., i els que vinguin de més destinem-los directament a fomentar l'economia productiva, a ajudar les empreses, a ajudar els autònoms, els petits i mitjans empresaris, i a prioritzar la despesa social necessària.

I, finalment, l'últim bloc és el que fa referència, com deia, al gran oblidat, l'oblidat que és l'ens local, l'ajuntament. Sabem que hi ha una preocupació –almenys la manifestem– pel retard en la resolució del finançament local. Volem que es demani, que s'exigeixi al Govern de l'Estat una resolució definitiva. Però mentrestant ens sembla bo que el Govern incrementi els recursos pressupostaris destinats als programes de suport financer als ens locals: obres, serveis, i també a l'atenció a la immigració. Perquè finalment els ajuntaments estan atenent serveis que són responsabilitat de l'Administració de la Generalitat, i com que no hi arriba són els ajuntaments qui estan donant la cara en primera fila de foc. I aquí creiem que els recursos també hi han d'anar adreçats.

Amb relació a les propostes de resolució presentades per la resta de grups parlamentaris, hem trobat coincidències amb alguns dels grups proposants, concretament de Convergència i Unió, en la línia de l'austeritat o en la línia d'exigir claredat en les xifres. Aquí trobaran el nostre compromís, perquè vostès estan plantejant allò que nosaltres estem plantejant. Per tant, totes les coincidències amb els plantejaments que fa el Partit Popular trobaran el nostre recolzament.

I en el cas del tripartit, dels grups que donen suport al Govern, òbviament en el primer bloc és impossible donar-li suport perquè estan fent una afirmació grandiloqüent i que no respon a la realitat, i que entenem que és d'alguna manera un parany a la societat. I en el segon bloc, home, on vostès parlen de com cal adreçar els recursos, podríem coincidir en la necessitat de prioritzar la despesa social...

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...però entendre –acabo, senyor president– que no compartim aquella segona part o aquella altra cara de la moneda en la qual vostès no estan disposats ni a racionalitzar la despesa de la Generalitat ni a comprometre's a no apujar els impostos –almenys fins al dia d'avui encara no ens ho han dit. Si pujant a la tribuna ens diguessin el contrari, nosaltres podríem replantejar el posicionament. Si no, aquesta coincidència, evidentment, no la podran trobar.

Aquest és el posicionament del Grup Parlamentari Popular en les propostes de resolució que avui s'han presentat en aquest debat.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Mixt té la paraula l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Intervendré en nombre del diputado Antonio Robles y de mí mismo. En el debate de hoy el tema central ha sido si el acuerdo que aprobó el Consejo de Política Fiscal y Financiera es infraestatutario o no. Por cierto, al señor Solbes hoy le deben estar sonando bien los oídos, a la vista del contenido y el desarrollo del debate.

El enfoque que voy a realizar es completamente distinto al que se ha planteado a lo largo del día. La pregunta es si el sistema aprobado en el Consejo de Política Fiscal y Financiera es infraconstitucional. El Estatuto es cierto que vincula, pero también vincula la Constitución. Es más, aquí se ha reiterado hasta la saciedad que el Estatuto del 2006 fue aprobado en referéndum por el pueblo catalán. También lo fue la Constitución española; es más, por un importante número de catalanes. Sin más, de los 4.400.000 posibles votantes en el año 78, fue respaldada por más de 2.700.000 catalanes. En el 2006, con un censo de 5.300.000, el Estatuto solamente fue apoyado por 1.900.000 catalanes. En términos absolutos y en términos relativos la Constitución cuenta con más respaldo que el Estatuto de autonomía de Cataluña en estos momentos.

Me limito a decir que el acuerdo es infraconstitucional, por no decir que es presuntamente anticonstitucional. Recurrentemente –hemos tenido ocasión de comprobarlo– se requiere a un grupo parlamentario para que retire el recurso contra el Estatuto de autonomía de Cataluña. Lamentablemente, no se requiere al Tribunal Constitucional para que dicte con urgencia la sentencia –del Tribunal Constitucional. Así nos aclararíamos sobre si es o no constitucional el modelo aprobado. A la vista de la doctrina del Tribunal Constitucional, entiendo que no tengan prisa en que se dicte la sentencia del Constitucional porque, insisto, el acuerdo es cuanto menos infraconstitucional.

¿Por qué? Recordemos que la Constitución establece una serie de principios básicos en lo que hace referencia al modelo de financiación autonómica. El artículo 2 habla de principio de solidaridad, uniéndolo inseparablemente al principio de autonomía. Habla en concreto de la solidaridad entre las nacionalidades y regiones que integran España y dice que entre ellas debe haber por lo tanto recíproco apoyo y mutua lealtad.

El artículo 138 desarrolla el principio de solidaridad interterritorial al velar por el establecimiento de un equilibrio económico adecuado y justo entre las diversas partes del territorio español, y afirma de forma explícita que las diferencias entre los estatutos de las diversas

comunidades autónomas no podrán implicar en ningún caso privilegios económicos o sociales.

Estos dos preceptos han sido interpretados por el Tribunal Constitucional. Concretamente, en la Sentencia 146/1992, en la que se dice expresamente que «la solidaridad no puede ser reducida al carácter de un precepto programático y es, por el contrario, un precepto con peso y significados propios». Esa sentencia añade: «Es un principio con un fuerte contenido económico y con una relevancia financiera indiscutible.» El Tribunal Constitucional dice: «Hay que entenderlo como instrumento para moralizar las grandes decisiones del sector público de naturaleza económica o financiera. Por lo tanto, la solidaridad tiene que ser efectiva entre personas y territorios, como garantía para la cohesión y para un desarrollo armonioso y equilibrado. La Constitución sustancia al detalle el alcance económico del principio de solidaridad definiendo algunos de los mecanismos concretos sobre los que debe articularse en la práctica, y obliga en este cometido tanto al Estado como a las comunidades autónomas.»

La Sentencia del Tribunal Constitucional 208/99 ha hecho referencia a los dos instrumentos que concreta la Constitución para hacer visible el principio de solidaridad. El apartado primero del artículo 158 establece «la garantía de un nivel mínimo en la prestación de los servicios públicos fundamentales en todo el territorio español». En esta misma línea, el segundo apartado de este artículo, el 158, expone que «con el fin de corregir desequilibrios económicos interterritoriales y hacer efectivo el principio de solidaridad se constituirá un fondo de compensación con destino a gastos de inversión, cuyos recursos serán distribuidos por las Cortes Generales entre la comunidades autónomas y provincias, en su caso».

Pues bien, estos dos instrumentos han sido desconocidos en el acuerdo de financiación, y de ahí que nuestro rechazo sea absoluto a este acuerdo. En primer lugar, porque no garantiza un nivel mínimo en las prestaciones de los servicios fundamentales en todo el territorio español. El Fondo de garantías de servicios fundamentales está dotado con el 75 por ciento de la recaudación y se encargará de garantizar únicamente tres servicios públicos fundamentales: educación, sanidad y servicios sociales. Por lo tanto, existe una profunda discrepancia en cuanto a la dotación, ya que este fondo debiera estar destinado..., e incluido el cien por cien de la recaudación de los tributos cedidos en cuanto a la nivelación parcial.

En estos últimos días Els Ports están ardiendo. Aquí tenemos al alcalde de Arnes, y bien lo sabe. Y cinco bomberos han perdido su vida. Una simple línea define lo que es Cataluña y Aragón, lo que es la provincia de Tarragona y la provincia de Teruel. ¿Tienen que quedar garantizados unos servicios de extinción de incendios eficaces en todas las comunidades autónomas? A mi juicio sí, y es obligación del Estado procurar la existencia de este nivel mínimo de prestación. El acuerdo nos obliga a ello, y me parece mal que no se prevean con carácter general los servicios fundamentales en todos los aspectos.

La Constitución no acota a tres los servicios públicos fundamentales. Sin embargo, sí lo hace el acuerdo aprobado, y el Fondo de garantías de servicios debiera servir para garantizar la igualdad de financiación por habitante en la prestación de todos los servicios públicos fundamentales, y no solo en educación, sanidad y servicios sociales. Pero, ¿para qué sirve el Fondo de compensación interterritorial? ¿Para qué está en la Constitución el Fondo de compensación interterritorial? A la vista del contenido del acuerdo de financiación, absolutamente para nada.

En el período de perspectivas financieras de la Unión Europea, España recibirá cuantías menores de fondos de desarrollo y cohesión, y eso tiene un efecto inmediato en el posible desequilibrio territorial dentro de España. Por eso, el Fondo de compensación interterritorial debería ser el equivalente interno a los fondos europeos de reequilibrio territorial, debiera estar llamado a ser el instrumento básico de la solidaridad interterritorial y recuperar un papel central dentro de la financiación autonómica con objeto de dar cumplimiento al mandato constitucional de reducir las desigualdades de renta y riqueza entre las comunidades autónomas. Pues bien, este fondo es el gran desconocido –el gran desconocido en España–; también lo fue en el anterior acuerdo del 2001, y no existe ningún interés en su recuperación.

El acuerdo opta, por el contrario, por crear una serie de fonditos adaptables a las necesidades, y curiosamente el único fondo que figura en la Constitución, el de compensación interterritorial, es ignorado. De ahí que consideremos conveniente suprimir en el nuevo modelo de financiación los fondos de suficiencia global y de convergencia y realizar las gestiones necesarias para que la financiación adicional que aporta el Estado a los fondos sea destinada al Fondo de compensación interterritorial.

Pero existen otras razones para el no. En primer lugar, por el proceso, al que aquí se ha hecho referencia con reiteración. Lamentablemente, en el debate de la financiación está primando el interés localista y partidista más que los principios constitucionales, y ello se ha generalizado en el comportamiento de la mayoría de los gobiernos de las comunidades autónomas y de los partidos en general. Llevamos durante muchos años asistiendo a un cansino debate, fundamentalmente político, sobre la redistribución territorial mediante balanzas fiscales que ha ocultado la necesidad objetiva y perentoria de definir un criterio transparente de equidad entre territorios.

El modelo –¿por qué negarlo?– es evidente que ha sido acordado bilateralmente entre el Gobierno de España y el Gobierno de la comunidad autónoma, y ha sido aceptado, por disciplina partidista, por los gobiernos de algunas otras, y rechazado por la misma disciplina de partido por otras.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Sí... Pero es evidente que a pesar de todos los esfuerzos dialécticos que quieran realizarse para justificar la existencia de un acuerdo general, este no existe, y una de las razones por las que no existe es por la propia dinámica negociadora. Aquí se ha hablado de..., se ha negado la negociación bilateral. Evidentemente, podemos decir que ha sido minimalista esta negociación...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Buena prueba de ello ha sido –termino ya, señor presidente– lo que ha señalado el señor Puigercós, que con tres diputados ha condicionado el acuerdo.

En definitiva es un acuerdo que no garantiza la convivencia interterritorial, como viene siendo prueba, y además no dibuja un modelo sensato, estable, y por ello tenemos que decir «no» a este acuerdo.

Muchas gracias, señor presidente. Pasa a intervenir el señor Antonio Robles.

El president

Només per quinze segons, eh? (*Pausa.*) Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente, por su generosidad. Como saben ustedes, en su momento decidí dejar mi acta de diputado, y este es mi último Pleno. Y quería despedirme de ustedes, porque en mi casa de pequeño me acostumbraron a que cuando llegaba a un lugar desconocido saludaba y cuando me iba me despedía.

Para mí ha sido un honor ser representante del pueblo de Cataluña en este Parlamento; un honor realmente grande, nunca me lo hubiera esperado. Y además debo agradecerles a todos ustedes, a este Parlamento, haberme acogido mucho mejor de lo que yo hubiera imaginado.

Quiero agradecerles en primer lugar..., a todas las personas que no son visibles en televisión y que sin embargo están haciendo una labor extraordinaria en este Parlamento. Creo que de todas las administraciones en que he estado y en todos los trabajos que he desarrollado nunca he visto unas personas que están en la Administración que lo hagan tan bien. Y en ese sentido quiero agradecerlo a ujieres, a *mossos d'esquadra*, a personal que se ocupa de la limpieza, etcétera, ¿no?, a todas las personas, que en este sentido –a gente de protocolo– me he sentido absolutamente acogido. Y quiero agradecerlo también a todos ustedes, porque dentro de la diversidad y de la dialéctica política me he sentido, en el fondo, respetado, y por eso les agradezco a todos, sin distinción..., a todos les puedo decir gracias por lo que yo he sentido, por lo menos como parlamentario.

Y especialmente quiero agradecerle a una persona que por primera vez está en este hemiciclo, en los asientos del público..., a la asesora personal del Grupo Mixto, que ha estado conmigo y que seguro que la conocéis

todos, que se llama Mari Cruz Hernández, inseparable siempre de mí, aquella chica rubia que hay en el estrado... (*Rialles.*)

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

...indistinguible, que debo agradecerle..., que yo solo he podido desempeñar la labor parlamentaria de estas ocho comisiones en las que he tenido que acceder –ocho comisiones que nos han dado mucho trabajo–..., debo agradecerle que sábados y domingos, y muchas horas aquí, como ustedes saben..., solo –solo–, la labor de este parlamentario, ha sido posible por Mari Cruz. Gracias, Mari Cruz.

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Señor presidente, gracias...

El president

Gràcies a vostè.

El Sr. Robles Almeida

...por la oportunidad de haberme despedido. Gracias a ustedes.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'illustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Segur que recullo el sentir de tota la cambra: senyor Robles, que trobi el vent que busca i que, vaja, amb aquest acomiadament, doncs..., suposo que ens corresponem tots plegats, no?

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per presentar les propostes de resolució del Grup de Convergència i Unió. N'hi han set. Suposo que hauran tingut ocasió de llegir-les atentament.

La primera fa referència al que abans el nostre president del grup parlamentari, doncs, ha fet palès en el debat, que era, vaja, mirar de trobar un punt de contacte en aquest debat d'avui entre, particularment, les forces que donen suport al Govern i Convergència i Unió, en el sentit d'identificar... Ho llegeixo textualment: «Que el Parlament de Catalunya considera que és respectable que per necessitats derivades de la difícil situació per la qual passen les finances públiques catalanes el Govern de la Generalitat hagi acceptat l'acord que ha acceptat.» I, al mateix temps, tal com ha plantejat el president del nostre grup parlamentari, fer notar..., «constatar» –diu la proposta de resolució– «que aquest acord comporta un incompliment explícit del que estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya en matèria de finançament». Aquesta és la primera proposta de resolució que els

presentem, perquè tinguin a bé considerar-la. I, en qualsevol cas, doncs, en concordança amb el debat que hi ha hagut, no?, i el plantejament que ha fet el president del nostre grup parlamentari.

La segona fa referència a una proposta de resolució que, per a sorpresa nostra, sembla que deu dormir els sons dels justos –el que els diré ara, no?–, que és aquella que varem aprovar –se'n recordaran vostès– a primers d'octubre del 2008. A empentes i rodolons, però la varem aprovar. I tenia un valor polític molt important. Ho dic per allò que s'explica, que nosaltres no hem donat recolzament al Govern de la Generalitat. Home, doncs, Déu n'hi do. Ja havia finalitzat el termini legal per arribar a l'acord –perquè al mes d'octubre ja havia finalitzat– i varem ser capaços conjuntament de posar-nos d'acord en una resolució important, que era un missatge clar, a més a més, de cara a allò que se'n diu «Madrid», i per reforçar la posició negociadora del Govern de la Generalitat. Vostès no hi fan referència. Allà, per exemple, es deien coses tan explícites com: «Respectar íntegrament els preceptes i criteris de l'Estatut.» O s'hi deia també que els recursos destinats als serveis d'educació, de sanitat i altres serveis socials s'havien d'anivellar sempre que comportés un esforç fiscal similar –que tot això també ha desaparegut. O també s'hi deia que la variable bàsica per distribuir els recursos anivellats havia de ser la població rectificadora pels costos diferencials i el percentatge de població immigrant –això també ha desaparegut. I també hi havia una referència molt clara, molt nítida, respecte al principi d'ordinalitat, que també en aquests moments ara això ha estat canviat per aquesta idea de quedar per sobre de la mitjana. Aquesta és la segona proposta de resolució.

La tercera fa referència a un conjunt d'articles que a criteri nostre incompleixen l'Estatut. Segurament en això del dret..., té aquestes coses, hi han coses que són més interpretables que d'altres, però n'hi ha algunes que són estrictament contradiccions *in terminis*, que diuen, no?, i per tant no hi ha interpretació possible. Per exemple, jo els posaré alguns exemples –tampoc tinc massa temps– respecte a la qüestió tan discutida de la bilateralitat. Jo he quedat francament sorprès avui amb algunes afirmacions que s'han escoltat aquí. Perquè quan un es llegeix el document que vostès han subscrit, literalment es diu..., ho llegeixo –tinguin present..., idea: bilateralitat, eh?–..., i el document que vostès han subscrit diu: «No será precisa la reunión de las comisiones mixtas para dar efecto a lo previsto en relación a las necesidades globales de financiación.» Pàgina 63, allà ho tenen. O, per exemple, quan es parla de la revisió d'allò que se'n diu el «principi de la lleialtat institucional», que vostès presumeixen, doncs, que això s'ha incorporat en aquest acord, resulta que això es farà «en el seno del Consejo de Política Fiscal y Financiera». Per tant, un àmbit estrictament multilateral –pàgina 62 de l'acord, no? O pàgina 58 de l'acord al qual vostès han donat recolzament o han subscrit, que diu que serà «en el seno del Consejo de Política Fiscal y Financiera, a través de un comité técnico permanente», on es farà l'avaluació i la valoració, a efectes, doncs, de fer la revisió quinquennal del model de finançament establert.

Per tant, no és només una qüestió de si ho han fet bilateralment o no, que és prou evident –el 15 de juliol, el dimecres passat, la reunió no era precisament una reunió bilateral, sinó multilateral–, en qualsevol cas el que ens preocupa encara més és que tot allò que ve «a futur» s'haurà de discutir en un àmbit de multilateralitat i no, com deia l'Estatut, en el si de la comissió mixta. Això són contradiccions *in terminis*.

Després, sorprèn aquesta expressió que vostès «respec-ten escrupolosament» l'Estatut. Simplement és qüestió de llegir i contraposar el document que vostès han subscrit i el que exactament diu l'Estatut. I el que deien, per exemple, el 2 d'octubre del 2008, o el que deia el senyor Castells, a través d'un document, a primers de gener del 2009, que algú va qualificar –i no pas de Convergència i Unió– d'«esmena a la totalitat a la proposta Solbes».

Tampoc s'hi recull cap de les variables de la població, tampoc s'hi recull allò que els he esmentat abans –poden mirar-ho, pàgina 34, pàgina 13, pàgina 17–, o el consorci tributari, no? Això és evident. I això era un motiu que justificava l'«esmena a la totalitat» ara, a primers de gener d'aquest any. Ara continua no sent-hi –o, de fet, no hi ha ni tan sols un esment– i, en canvi, doncs, ara vostès han validat l'acord.

Les altres propostes de resolució..., doncs, n'hi ha una que, vaja, nosaltres els hem demanat –de fet, ja els ho vam demanar l'altre dia; els hi hem insistit avui–, clar, si quedarem per sobre la mitjana..., convindria saber qui quedarà per sota. Vostès ho deuen tenir comptat, això, no? I fixin-se que en això no ens contesten, no ens donen cap mena d'informació, ni a nosaltres ni al poble de Catalunya.

A l'altra proposta de resolució a què fem referència, la cinquena, els instem a dir quants diners haurem de tornar. Mirin la pàgina 62 i 63 de l'acord, el qual vostès han subscrit. Vostès s'han compromès a tornar les liquidacions de l'any 2008 i de l'any 2009. És així, això, no? I ens haurien de dir quin és l'import que preveuen vostès que hauran de tornar en el futur, com abans ha dit el president del nostre grup, perquè només d'aquesta manera sabrem realment, d'aquest acord, quin és el guany real que tenim a disponibilitat de la Generalitat de Catalunya.

Instem també a clarificar la qüestió de les xifres. Vostès tenen afició a criticar-nos per la qüestió de les xifres. Ara, és clar, vostès en una setmana n'han donat com a mínim tres, de xifres diferents. I vostès són el Govern, no? I vostès són, a més a més, els qui han tancat l'acord. I n'han donat, només en una setmana, tres, de xifres diferents. I, a més a més, cap confirmada per part de l'Estat espanyol. I, a més a més, això dels 11.000 i escaig milions d'euros, que sempre és un escaig misteriós, no surt en cap punt del document que vostès han subscrit.

I, finalment, també els proposem, si tenim en compte que aquest model és tan fantàstic i fabulós, que ho és, com diu... (*Veus de fons.*) Sí, sí, però sap què passa? Dades del senyor Castells –ho dic per si s'hi hauran fixat o no. Diu que a partir d'aquest model de finançament tindrem 1.434 euros per habitant per cobrir sanitat,

ensenyament i serveis socials –1.434. Això són dades que es van donar la setmana passada per part del Departament d'Economia. Si vostès sumen la quantia dels pressupostos dels departaments d'ensenyament, sanitat o salut, serveis socials, es trobaran que el que tenen presupostat per a aquest any –i gastaran, suposo– són 2.300 euros per habitant. Aquests serveis ens costen 2.300 euros per habitant. I vostès han arribat a un acord pel qual disposarem de 1.434 euros per habitant. Escolti, això, qui ho entengui que ho compri. Que deuen ser vostès, nosaltres no.

En qualsevol cas, això és el que els plantejem, aquest tipus de resolucions. Els instem, a més a més, que clarifiquin algunes de les posicions que queden absolutament confoses, com a mínim des de les xifres. I vostès no ens ho poden pas negar, això, perquè em sembla que és prou evident.

I, home, a nosaltres ens preocupa –i ara vaig a les propostes de resolució que vostès han presentat–..., clar, vostès han presentat una proposta de resolució –em refereixo particularment al primer bloc, al primer apartat– que..., no se m'ofenguin, eh? –perquè llavors vostès s'ofenen a vegades de seguida, no ho sé–, però que és pròpia d'aquella majoria que no es creu això de l'Estatut. Clar, perquè, com que uns hi van votar en contra, els altres hi van votar a favor, uns hi van presentar esmenes, els altres van anar en sentit contrari, vostès configuren un govern..., és el mateix Govern que es va barallar per l'Estatut, no? Són vostès mateixos. Llavors, és normal que acabin presentant aquest tipus de resolucions que interpreten l'Estatut com vostès l'interpreten, perquè són els mateixos que ens deien –ho recordo– que, per exemple, la Llei de l'atenció a la dependència –lleï absolutament important, deien vostès– complia –també ens ho deien aleshores– «escrupolosament» l'Estatut. Ens feien aquestes afirmacions taxatives. Després va venir el Consell Consultiu i va dir que el 70 per cent d'aquella llei no respectava l'Estatut. Però vostès, *erre que erre*, dient que complia escrupolosament l'Estatut.

Aquí ens ho plantegen poc o molt de la mateixa manera. I a més a més els vull fer una reflexió, en això, no? En aquesta casa –igualment els advocats de la Generalitat de Catalunya–, per defensar l'Estatut català han plantejat tota una colla d'arguments davant del Tribunal Constitucional. I vostès els deixen *in albis*, amb aquests arguments. Això és molt greu, perquè la defensa de les institucions de la Generalitat davant del Tribunal Constitucional utilitza un seguit d'arguments, que vostès els haurien de repassar. I vostès, tots aquests arguments els deixen de banda i utilitzen –i aquest és el drama, a criteri nostre, perquè això és dramàtic– els de l'altra part: els del Defensor del Pueblo, els del Partit Popular –encara que això els pugui produir un esglai– i en part, també, els de l'advocat de l'Estat. I així anem, no?

Per tant, escoltin, vostès poden comprendre que respecte a aquest primer bloc, nosaltres no podem fer res més que votar-hi clarament en contra.

I acabo, senyor president. Pel que fa al segon bloc, home, ens preocupa una mica, sense cap xifra confirmada, senyor conseller –sense cap xifra confirmada, sobre la base d'estimacions–, que vostès ja comencin

a repartir els diners en un context com el que estem. Vostès diuen que tindrem 2.000 milions més aquest any, quan l'any passat vam tenir un deute, un dèficit a la Generalitat de 4.800. No dóna ni per pagar el dèficit de l'any passat. I vostès ja es posen aquí, de seguida, a repartir els diners en una colla de polítiques... Que, clar, això produeix un cert esglai, perquè ho és tot, senyor conseller, menys seriós –ho és tot menys seriós. Si no hi ha cap xifra consolidada, no hi ha cap xifra confirmada, no hi ha res aprovat, vostès estan venent la pell de l'ós abans de caçar-lo, perquè no tenen re confirmat, tot això són especulacions, tot això són possibilitats...

El president

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

...i jo crec, si m'ho permeten –modestament i sense ànim d'ofendre–..., tot això és propaganda simple.

El president

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, sempre és un honor i una responsabilitat parlar en nom del meu grup, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, però avui ho és encara més perquè em pertoca defensar una proposta de resolució que constata el magnífic acord de finançament que ha aconseguit el Govern d'entesa. Un acord que posa fil a l'agulla, que materialitza o, si volen, que expressa amb contundència la nova etapa que es va obrir al nostre país amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Una nova etapa que representa un canvi important: passar de la *conllevancia* a la convivència, passar d'una *conllevancia* –que sí, ens permetia anar tirant, però estava clarament mancada d'horitzó de futur– a la millor convivència entre els pobles d'Espanya. Una nova etapa d'esperit clarament federalista, on és possible una millor Catalunya dins també d'una Espanya millor.

Aquesta fita és fruit dels esforços de molts, de molts dels que estan asseguts avui aquí, també de molts altres, i sobretot de la complicitat de la societat catalana, sense la qual no es pot fer res, perquè ja saben que sols mai es va enlloc. I, per tant, tot i que corro el risc de deixar-me molts dels protagonistes, no vull deixar de citar la visió i la tenacitat, l'agosament i el realisme, la resistència i la paciència, l'ambició i la passió del president Maragall i del president Montilla. Sense ells, avui no

estaríem aquí. I, per tant, les meves paraules vull que siguin aquestes, de reconeixement.

La proposta de resolució que els tres grups que donem suport al Govern hem presentat en aquest Ple específic sobre finançament fa dues coses molt senzilles, que no per això poc importants. En primer lloc, constata que el nou model de finançament aconseguit és un bon model i en descriu les seves característiques principals. I, en segon lloc, insta el govern a destinar part dels recursos obtinguts a les polítiques que considerem prioritàries; és a dir, descriu el què i ordena l'«i ara què?».

De la primera part, de la descripció del model, se n'ha parlat molt avui aquí i no ens agradaria repetir-nos. Només assenyalaré, per això, ni que sigui perquè consti en acta, cinc aspectes que em semblen fonamentals. El primer, perquè sembla que s'hagi de fer..., sembla que s'hagi de justificar que el Govern del nostre país compleix la llei. O és que algú es pensa que el Govern que representa tots els catalans i totes les catalanes pot o vol incomplir la llei? Voluntat de defensar l'Estatut la podem tenir tots, la poden tenir vostès, però és que el Govern, a més a més de la voluntat –que, òbviament, la té–, té a més a més l'obligació de fer-ho.

Però jo vaig als altres punts que a mi em semblen fonamentals. Primer, justícia. Per primera vegada, els que més paguen no són els que menys reben. Catalunya comença i acaba per sobre de la mitjana. Segon punt important: equitat. Per primera vegada es racionalitza la solidaritat i són transparents les aportacions que fa cadascú. Tercer punt important: responsabilitat. Per primera vegada, el major esforç o el menor esforç fiscal que faci alguna comunitat repercuteix directament en les seves finances. I quart punt: estabilitat. Per primera vegada es permet que l'actualització constant del model no l'acabi desvirtuant en el temps. Per tant, un acord més just, més equitatiu, amb vocació d'estabilitat i que comporta major responsabilitat. En definitiva, un bon acord.

De la segona part de la nostra proposta de resolució, de l'«i ara què farem amb els recursos addicionals?», la nostra proposta estableix unes prioritats en total consonància amb el que es coneix com «la revisió del pacte d'entesa». Unes prioritats que, si volen, es poden sintetitzar en una de molt clara, i és que ningú es quedi enrere per la crisi econòmica: més formació, més suport als ajuntaments, més suport a les empreses i al teixit productiu en general, mantenir l'esforç inversor, i sobretot més polítiques socials, especialment per a aquells que són més vulnerables; en un context, és obvi, d'austeritat i de contenció, que en temps de crisi sempre són necessàries. Una proposta de resolució, els insisteixo, molt senzilla, molt clara, jo crec que més que raonable, adient, i sobre la qual els demano a tots el vot favorable, perquè encara hi són a temps. *(Pausa.)*

Abans de finalitzar, a mi m'agradaria dedicar uns instants a fonamentar el nostre vot contrari a les propostes de resolució que han presentat els altres grups de la cambra. Amb el Partit Popular, com passa sovint, hi ha un desacord que és major, perquè ells fan una esmena a la totalitat al nostre projecte de catalanisme polític, que s'expressa amb l'Estatut. Vostès no volen l'Estatut;

tampoc volen el finançament que se'n desprèn, com diu la presidenta Aguirre «por coherencia».

Així i tot, tot i aquest memorable episodi del «coge el dinero y corre» que han protagonitzat les comunitats autònomes del Partit Popular, mantenen el relat intacte i continuen fent servir Catalunya com una carta contra la qual fer apostes és rendible. A més a més, com es tracta d'un tema econòmic, aquesta vegada vostès també es mostren contraris a una racionalitat molt evident, que és la de distribuir millor els recursos de l'Estat entre els seus diferents nivells d'Administració. O és que la Generalitat no és Estat? Per tant, intenten, jo crec, tornar a fer bo aquell eslògan d'Aznar, que deia: «Déficit, paro y despilfarro» –el de la corrupció aquest cop se l'estalvien, comprensible–, però, clar, dir que el finançament és igual a «déficit, paro y despilfarro», sincerament, no mereix més paraules.

Pel que fa a la proposta de resolució que ha presentat Convergència i Unió –a les diverses propostes de resolució que ha presentat Convergència i Unió–, jo he de dir que no fan més..., sinó culminar el procés que vostès van decidir iniciar ja fa molts mesos. El seu «guió delirant», ha dit el president; la crònica d'un «no» anunciat. A mi, cada cop que els escolto –i molt especialment a vostè, senyor Homs–, m'entra un dubte *tripartit*, en tres frases: primer penso que és que realment no ho entenen; després penso que és que no ho volen entendre, i després penso que realment això no deu anar d'entendre res; no deu anar de finançament, no va d'Estatut, sinó que és un altre debat, que potser és igual de legítim, però, segurament, col·lectivament és molt menys profitós.

Les han dites tan grosses, avui, ara mateix també, que potser és veritat que no ho entenen. Vostè diu: «Vostès han donat tres xifres.» No, hem donat una forquilla de xifres, depenent de l'evolució de l'ITE. Vostè diu: «1.400 euros *per capita*.» Sí, home, sumi-ho bé, afegeixi-hi el 25 per cent de recursos que es queda la Generalitat i afegeixi-hi els altres fons addicionals, com el de competitivitat. Vostè no el suma.

S'han dedicat a confondre guanys amb recursos. Ho ha explicat molt bé aquest matí el portaveu del meu grup. Fan dir a l'Estatut coses que no diu, eh? L'Estatut afirma que Catalunya no pot veure alterada la seva posició en l'ordenació de rendes *per capita* –rendes *per capita*– i, per tant, per molt important que sigui la nostra contribució a la solidaritat –que ho és i que ho ha de ser–, no altera l'ordre del PIB *per capita* dels habitants de Catalunya. El que sí que garanteix l'Estatut, i és el que ha de ser, és que els recursos finals de la Generalitat se situïn per sobre de la mitjana, com passa en tots els països federals.

Vostès també s'autoenganyen, perquè aquesta xifra que donen dels 5.630 milions d'euros no té en compte l'aportació a la solidaritat. És a dir, inclou el mateix fons de suficiència. I això no és complir l'Estatut. El senyor Mas ho sabia molt bé, ho va dir l'any 2006 després de pactar-lo a La Moncloa: «Cuando la Generalitat haya cobrado esos 4.320 millones de euros, se discutirá cuántos re-torna.»

Vostès també es confonen perquè, escoltin, que ningú perdi no vol dir que tots guanyem igual: uns guanyen més, uns guanyen menys.

I, després, desconeixen la macroeconomia elemental, perquè dèficit i finançament són dos conceptes econòmics diferents. Si volen els ho mostro molt clarament amb una pregunta. Quan, l'any 2007, el dèficit de la Generalitat era proper a zero, no hi havien arguments per reclamar un nou sistema de finançament? Ho dic d'una altra manera: si Catalunya és independent, no tindrà mai dèficit tampoc? Depèn de les tries de política econòmica que faci, no? (*Remor de veus.*) Per tant, escolti, no confonguin peres amb pomes –no confonguin peres amb pomes–, que és el que estan intentant fer tota l'estona.

I l'última, que em commou especialment, s'equivoquen amb les matemàtiques bàsiques. Diuen: «S'incompleixen la meitat dels articles de l'Estatut del títol VI.» En citen catorze. Sap quants articles té el títol VI? Cinquanta. Home, sumar i dividir: 28 per cent, segons vostès, no 50. Ja sé que això no té..., una certa importància, només és per demostrar fins on arriben els errors o la confusió que ens volen fer veure.

Jo, sincerament..., a mi no em correspon valorar si el que està fent avui Convergència i Unió, votant en contra d'aquest acord, és bo o és dolent per a Catalunya. Jo tinc la meua opinió i crec que és dolent per a Catalunya, però això seran els ciutadans d'aquest país els que ho jutjaran. Però el que sí que crec, en canvi, és que aquesta vella màxima se'ls aplica «de bat a bat», la que diu que «qui no sap guanyar, tampoc no sap perdre»... «Qui no sap perdre, no sap guanyar.» (*Forta remor de veus i rialles.*) Exactament –exactament. No, no, i no riguint, perquè, escoltin, això fa bastanta por –això fa bastanta por.

Jo acabo, president, i ho faig reiterant la satisfacció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi pel nou model de finançament aconseguit, un model que no és un punt i final, que no ens allibera de res, sinó que justament fa tot el contrari: ens exigeix més, ens obliga més i ens apropa més al que volem, que és superar les dificultats i satisfer els anhels de tots els catalans i totes les catalanes.

Gràcies, president.

El president

Senyor Sergi de los Ríos, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc m'agradaria tornar a situar l'escenari on ha tingut lloc la negociació per arribar en aquest acord de finançament que avui tenim el plaer i l'honor de debatre en aquest hemicicle. Perquè malauradament no ha estat una negociació on tot era possible, no ha estat una negociació que no tingués cap tipus de topall, no ha estat una negociació que partís de zero. Aquesta negociació del finançament ha desenvolupat aquells principis, aquell terreny de joc que defineix l'Estatut del 2006, en concret en el seu títol VI.

Per Esquerra Republicana, els principis establerts a l'Estatut signifiquen un sostre, un sostre baix fruit de la retallada. Per això, vam afirmar i continuem afirmant que el nou Estatut no va canviar els principals principis, les principals regles del joc de la relació financera entre Catalunya i Espanya. Per dir-ho ras i curt: Espanya continua tenint la paella pel mànec i aquesta és la nostra feblesa.

Però avui, escoltant els arguments, bàsicament, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –i també en els darrers mesos, amb múltiples mocions que hem tingut l'oportunitat de debatre–, avui, aquí, sembla que no s'han adonat que existeix un sostre. O potser pitjor: no volen reconèixer que existeix aquest topall, aquest sostre.

Finalment, aquest Estatut, per nosaltres insuficient, va ser aprovat en referèndum pels ciutadans d'aquest país. I, a partir d'aquest moment, el que va fer Esquerra Republicana va ser fixar-se com a objectiu aconseguir en aquest marc –ho repeteixo: en aquest marc– el millor acord de finançament possible. I això, senyores i senyors diputats, s'ha assolit. Per Esquerra Republicana és un bon acord de finançament, i per això hi hem donat el nostre suport.

Ha estat una dura i llarga negociació, caracteritzada per la fermesa de l'actitud negociadora de la part catalana, del Govern de Catalunya; una negociació de govern a govern. Fermesa a la qual Esquerra Republicana ha col·laborat i ha donat suport d'una manera decidida. Quan no era un bon acord per a Catalunya, s'ha dit que no, i això ha passat dues vegades i ha allargat la negociació pràcticament onze mesos més que el termini fixat. I quan ha estat un bon acord per a Catalunya, s'ha dit que sí, perquè respon als continguts de l'Estatut i desenvolupa els preceptes que s'estableixen en aquest mateix Estatut, fugint d'aquelles actituds que han demostrat el seu desacord fins i tot abans de conèixer les xifres, que responen més a tacticisme de partit que en interès de país.

Però vull aprofitar aquesta intervenció per destacar alguns aspectes d'aquest acord de finançament, que crec que són importants..., que quedin d'una manera explícita en aquest debat, i que bona part d'ells queden recollits en la proposta de resolució que hem presentat el Grup Socialistes, el Grup d'Esquerra Republicana i Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

En primer lloc, per primera vegada –i ho repeteixo: per primera vegada– els recursos *per capita* de la Generalitat se situaran per sobre de la mitjana amb relació a la resta de territoris de règim comú. Enguany ja ho farà per sobre d'aquesta base cent, per sobre d'aquesta mitjana, i arribarà el 2012 a superar la mitjana en més d'un 5 per cent. Per tant, per primera vegada, ens situarem per sobre d'aquesta mitjana en recursos *per capita*.

En segon lloc, l'acord proporciona a Catalunya un increment de recursos per a les polítiques pròpies de la Generalitat. Ja enguany, el 2009, disposarem de més de 2.000 milions d'euros addicionals. Cal recordar que, amb l'acord de finançament del 2001, varen ser necessaris sis anys per arribar a la xifra que tindrem en aquest primer any –i «aquest primer any» vol dir enguany. Cal

comparar. Aquest matí es deia que potser no calia comparar. Doncs, sí, cal comparar per veure on érem i on som. I això és necessari per veure si és un bon acord o no ho és.

I el 2012? Més de 3.800 milions d'euros, el que suposarà que, en aquell any, Catalunya es quedarà tots els tributs cedits, totalment o parcialment, que s'hi recapten. I això, senyores i senyors diputats, no és menor, és de vital importància. En aquest punt, cal contradir el que s'ha afirmat aquest matí. S'assoleix la xifra de més de 3.800 milions d'euros sense –ho repeteixo: sense– comptar amb els finançaments específics en matèria de Mossos d'Esquadra, presons, transport metropolità i Rodalies. I això ha de quedar clar, per no confondre. Perquè aquest matí s'ha intentat confondre. De la mateixa manera que també ha de quedar clar que aquesta xifra addicional no és un esforç extra del Govern espanyol, sinó que prové de recuperar una part del que ja ara es recapta en el nostre país i que fins ara marxava i no tornava. Ara tornarà.

Hi ha un tercer punt. Una reducció sensible del dèficit fiscal. El 2012 es reduirà en un terç el dèficit fiscal calculat pel Ministeri d'Economia i Finances del Govern espanyol, calculat després de la insistència de dècades demanant que publiquessin les balances fiscals. Doncs, bé, aquella xifra que van donar es reduirà el 2012 en una tercera part –pràcticament, 5.000 milions d'euros–, bàsicament per un increment de recursos de la Generalitat, com he dit abans, i per un increment de la inversió de l'Estat.

També per primera vegada s'instrumenta un fons de competitivitat que permetrà compensar els territoris que reben recursos *per capita* inferiors a la mitjana. I en aquest fons s'aplica un criteri que beneficia clarament Catalunya. Abans parlàvem –aquest matí, també– de quins eren els criteris que beneficiaven Catalunya. Doncs, bé, aquí en tenim un, en el mateix Fons de competitivitat, un criteri que afavoreix Catalunya.

I, finalment, la població ajustada ponderada. Reconeix el pes de la població total, de la població sanitària equivalent i de la població jove; és a dir, de forma implícita el pes de la població immigrada, ja que recull l'increment de més d'un milió de persones que hi ha hagut entre el que era l'any base, l'any 99, i el que és ara la població, el 2009 –en aquests deu anys més d'un milió de persones, i això queda reflectit.

És un bon acord, que significa un important pas endavant en el llarg camí que ens queda en aquesta matèria. El que necessita Catalunya és tenir els recursos que li proporcionaria un sistema de concert econòmic i, per extensió, unes finances pròpies com qualsevol altre estat lliure de la Unió Europea. És aquest horitzó el que queda recollit a la proposta de resolució, quan determina que les futures revisions tindran en compte que el finançament no ha de comportar efectes discriminatoris envers Catalunya respecte a altres comunitats autònomes, i en aquest sentit continua sent un objectiu la disminució del dèficit fiscal que malauradament arrossega el nostre país, que es veurà disminuït però que continuarà arrossegant el nostre país. I aquest és un punt

important, també, de la proposta de resolució que hem presentat als tres grups que donem suport al Govern.

Hem aconseguit un molt bon acord en el model i en les xifres, que respon als continguts de l'Estatut, en aquell marc de negociació al qual hem de centrar aquest punt. Va molt més enllà de la proposta Solbes del desembre del 2008.

És per això que donarem suport, com no podia ser d'altra manera, a la proposta de resolució presentada pels tres grups que donem suport al Govern i, per tant, rebutjarem la resta de propostes de resolució de la resta de grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a un debat important correspon una resolució també important, que és el que hem presentat als grups que donem recolzament al Govern.

El debat era necessari, i els compromisos en forma de resolució també. Una resolució que és clara i que dóna dos missatges clau a la ciutadania. El primer, que el nou model de finançament és bo, i, el segon, a què s'han de dedicar prioritàriament els recursos. Dos aspectes que són fonamentals per emmarcar políticament les resolucions i per comunicar-ho a la ciutadania.

Per què és bo aquest nou model de finançament? S'han donat raons en el debat, també apareixen en els punts de la resolució, però jo en voldria destacar quatre. El primer, que reconeix l'esforç fiscal que fa Catalunya, i aquest esforç fiscal l'han de notar els catalans i les catalanes en les polítiques públiques. Segon, té mecanismes de càlcul i de revisió *transparentes*, entre ells l'actualització de la població cada any. Cal recordar que ara rebem per la població de l'any 1999, de fa deu anys. Tercer, és solidari, com diu l'Estatut..., i on guanyen totes les comunitats, digui el que digui la dreta política i mediàtica espanyola. I quart, evidentment, més recursos per a més i millors serveis a les persones del nostre país.

És a dir, tindrem una major autonomia fiscal i més autogovern –major autonomia fiscal i més autogovern– per millorar les condicions de vida de la gent, que era l'objectiu principal, per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en la reforma de l'Estatut: que la gent pugui viure millor.

I vull afegir satisfet que el nou model avança en la federalització de l'Estat espanyol i estableix elements racionals de solidaritat, i treu arguments als partits que de manera irresponsable atien l'enfrontament entre els treballadors i les treballadores i els territoris del conjunt de les comunitats autònomes.

A què es dedicaran els recursos?, com ens afectarà?, que és el que em poden preguntar la meua mare, el meu nebot o el meu veí. Com ens afectarà? La crisi és estructural i el finançament no resoldrà tots els problemes de la gent, però tindrem més instruments per fer front a les seves conseqüències. Cal dir-ho clar: tindrem més instruments per fer front a les seves conseqüències.

La resolució diu, com a objectius –i la cito textualment–: u, «dedicar els recursos del nou model a reforçar els serveis essencials de l'estat del benestar i a millorar la situació del teixit social i econòmic» –«reforçar els serveis essencials de l'estat del benestar». I dos, «la situació econòmica està comportant que moltes famílies i treballadors es trobin en una difícil situació, que afecta el seu nivell de benestar i ocupació, i que moltes empreses tinguin problemes per garantir el seu futur». Per tant, l'objectiu és «que no es posi en risc la cohesió social i que la crisi no generi més desigualtats» –«que no es posi en risc la cohesió social i que la crisi no generi més desigualtats». Aquests són els objectius, negre sobre blanc, que apareixen en la resolució dels grups que donen recolzament al Govern d'entesa.

I com fer-ho? Hi apareixen set propostes. Compromisos... Aquest matí algú deia: «No, no hi han compromisos.» Compromisos, compromisos concrets: formació per a les persones aturades –establir una renda de prestació..., de renda formació a les que no tinguin subsidi–; impuls dels plans locals anticrisi amb els ajuntaments; ampliació de la política de lloguer als habitatges construïts i sobretot amb construcció paralitzada; suport financer a empreses per al manteniment de l'activitat, especialment la petita i la mitjana empresa; assegurar la cobertura de les beques menjador; reforçar les prestacions socials; assegurar el desplegament de la Llei de la dependència i la cartera de serveis socials de Catalunya. Com veuen, compromisos, sobre els quals també se'ns valorarà. Nosaltres som gent que ens comprometem.

Per tant, en aquesta resolució dels grups que donen recolzament al Govern es constata que fem més coses i les fem millor. (*Remor de veus.*) De nou, constatem que fem més coses i que les fem millor.

I que les resolucions dels grups de l'oposició són el «no» que la gent i el seu país avancin. Les seves resolucions són les del «no» que la gent i el seu país avancin. Per això nosaltres direm que no a les seves resolucions. (*Persisteix la remor de veus.*) Evident. (*Pausa.*) No ho sé, si tothom parla... (*Veus de fons.*)

Bé, al Partit Popular li direm que no a les resolucions. Encara que les formes del senyor Millo siguin més flexibles, menys dures que l'ombra llarga del carrer Gènova..., però en el fons el «no» és el no a l'avenç de l'autogovern, es digui aquí o es digui al carrer Gènova. I, en tot cas, dir-los als senyors i senyores del Partit Popular que el nostre compromís és que davant de la seva complicitat amb la catalanofòbia que fa el Partit Popular a Espanya –dic «a Espanya»–, nosaltres arguments, més govern d'esquerres i més federalisme. Aquesta serà la nostra teràpia: arguments, més govern d'esquerres i més federalisme. (*Remor de veus.*)

I respecte a les resolucions de Convergència i Unió ja entenem que Convergència i Unió acaba políticament aquesta setmana malament. Ha estat una setmana política difícil per a vostès. (*Remor de veus.*) Dessaladora del Prat davant del Roine i el Pla hidrològic nacional. (*Remor de veus.*) Traspàs de Rodalies i Inspecció de Treball, que mai arribarien. (*Forta remor de veus.*) I avui acabem –tard, però acabem–...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Miralles i Conte

...que la sobirania del poble de Catalunya que està en aquesta cambra dirà que sí a l'acord de finançament. Ja entenem que acaben malament, tristos, aquesta setmana política al nostre país (*remor de veus*), però el que ens preocupa –el que ens preocupa al nostre grup parlamentari– és que davant de decisions que milloren la vida de les persones la resposta avui del nacionalisme conservador és retòrica inconsistent i partidisme. Una posició de país? No, de partit. Això és el plantejament avui de Convergència i Unió.

Per acabar, els voldríem dir que el nostre grup parlamentari, evidentment, direm que sí a la nostra resolució, a la resolució dels grups que donem recolzament al Govern, que votarem que no a les seves resolucions, tot dient que Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa no oblidem els reptes de la fiscalitat progressiva, perquè pagui més qui més té, i un finançament just per als ajuntaments. Votarem que sí a aquest acord de finançament i votarem que sí a aquestes resolucions, perquè fan avançar el país, la seva gent i el seu autogovern.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, procedirem a les votacions. Abans fem la crida.

(*Pausa llarga.*)

Votarem en primer lloc les propostes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

I votarem el punt número 1 de l'apartat primer.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 117 en contra i 1 abstenció.

Votem ara els punts 2, 3 i 4 de l'apartat primer.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 61 vots a favor, 70 en contra i 1 abstenció.

(*Remor de veus.*)

Votarem el punt 6 de l'apartat segon... (*persisteix la remor de veus*) –punt sis de l'apartat segon– i els punts 8 i 9 de l'apartat tercer.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 12 vots a favor, 71 en contra i 48 abstencions.

Votem seguidament el punt 5 de l'apartat segon, i el punt 7 de l'apartat tercer, i el punt 10 de l'apartat quart.

Comença la votació.

(Veus de fons.)

Han estat rebutjats per 15 vots a favor, 116 en contra i... Si el resultat..., si no va bé, a la propera ja l'aturarem, però en tot cas donem aquesta votació per bona.

Votem el punt 11 de l'apartat quart. *(Veus de fons.)*

Si... *(Pausa.)* No funciona? *(Pausa i veus de fons.)* Demanem als serveis de la cambra a veure si ho poden resoldre...

(Pausa i remor de veus.)

Tornarem a provar-ho, senyora Capdevila, i, si no, ja tornariem a votar. Si veu que no li funciona, m'ho demana i aturaré la... *(Veus de fons.)* És que no ho pot saber, si funciona o no funciona, perquè no hi ha... *(Pausa i remor de veus.)*

Senyores diputades, senyors diputats, votarem. Si no va bé, m'ho diu i interromprem la votació i farem una solució ràpida.

Ha quedat clar què votem? *(Pausa.)*

El punt 11 de l'apartat quart de la proposta de resolució del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Va o no va? *(Pausa.)* S'atura la votació.

Senyora Capdevila, té dos..., aquí davant té dos escons... Si pot seure aquí, provaríem si funciona això d'aquí... *(Pausa i remor de veus.)*

Comença la votació d'aquest punt que he esmentat fa un moment.

Ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 70 en contra i 45 abstencions.

Passarem ara a la votació de les propostes del Grup Mixt.

En primer lloc votarem separatament les propostes números 2, 3, 4, 5 i 7.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 1 vot a favor, 117 vots en contra i 14 abstencions.

Votem seguidament les propostes números 1 i 6.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem finalment el punt número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor, 116 vots en contra i 1 abstenció.

Votem seguidament les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votarem en primer lloc les propostes números 1, 2, 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 72 vots en contra i 13 abstencions.

Votem seguidament les propostes números 5, 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 70 en contra i 2 abstencions.

Votarem seguidament les propostes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

I en primer lloc votarem la primera proposta de resolució –la primera proposta de resolució.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor i 63 vots en contra.

Votem ara les lletres *c*, *d* i *e* de la segona proposta de resolució –*c*, *d* i *e*.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 69 vots a favor, 1 vot en contra i 62 abstencions.

Votem ara les lletres *f* i *g* de la segona proposta de resolució –*f* i *g*.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 70 vots a favor, 1 vot en contra i 61 abstencions.

Votem la resta de la segona proposta de resolució.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 69 vots a favor, 1 vot en contra i 62 abstencions.

Amb aquesta votació acabem aquest debat.

I, amb els millors desitjos per a aquest estiu, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i set minuts.